

UIT de SCHRIJFEN

Deel IV

Nº 1

10 Jan 1931

REEKS I.

Het Profetische Woord

No. 37.

DE MAN MET LINNEN BEKLEED.

DANIEL 10.

Daniël 10 is geen profetie. Die zet zich voort in Dan. 11 en 12. In Dan. 10, balancerend met 9:20- 23 (zie structuur Dan. 9-12), hebben we een moeilijk deel betreffende de Man met linnen bekleed. Uit de structuur blijkt, dat er 5 maal sprake is van: De Gezondene. Men zie:

M2	W1	Y1	4-8	De Man met linnen bekleed
			Z1	9 Zijn wonderen
			X1	9 Hun uitwerking
	W2	Y2	10	Een gezondene
			Z2	11-14 Zijn woorden
			X2	15 Hun uitwerking
	W3	Y3	16	De gezondene
			Z3	16, 17 Daniëls woorden
			X3	17 Hun uitwerking
	W4	Y4	18	De gezondene
			Z4	19 Zijn woorden
			X4	19 Hun uitwerking
	W5	Y5	20	De gezondene
			Z5	20, 21 Zijn woorden

Daniël 10 valt 2 jaar later dan Dan. 9. Het was het derde jaar van Kores, bijgenaamd Darius (d.i. de Onderhouder). Dit is de laatste datum in Daniël genoemd. Hij was toen 89 jaar. Hfdst. 11 en 12 zijn vervolg van Dan. 10 in bekendmaking van hetgeen getekend is in het geschrift der waarheid, vs. 21.

“In het derde jaar van Kores de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam genoemd werd Beltsazar, en zaak geopenbaard en die zaak is de waarheid, doch in een gezette groten tijd; en hij verstond die zaak en hij had verstand van het gezicht.” Vs. 1.

Beltsazar betekent: Bescherm gij zijn leven, o Bel. In de gezette grote tijd betekent: gedurende een lange oorlog. Het woord gezette tijd is meest vertaald door heer, leger. Als bewijs geven we Daniël zelf. In hfdst. 8:10-13 waar hetzelfde woord door: heer vertaald is, het heer des hemels, enz. Het kan hier door: oorlog vertaald worden, blijkens het vervolg.

“In die dagen was ik, Daniël, treurende drie weken der dagen, begeerlijke spijs at ik niet en vlees of wijn kwam in mijn mond niet, ook zalfde ik mij gans niet, totdat die drie weken der dagen vervuld waren.”

Drie weken der dagen, Hebr. drie zevens van dagen betekent 3 weken. We wezen daar al op in Dan. 9. Deze 3 zevens corresponderen met de 21 dagen waarin de vorst van Perzië tegenover Gabriël stond, vs. 13. Daniëls zieletoestand was drie weken lang treurend. De tegenstand van de vorst van Perzië tegen Gabriël deed zijn uitwerking ook op Daniël gevoelen, bewijs hoe de hogere machten de aarde beïnvloeden kunnen. Hierbij kwam ook Daniëls bedroefdheid over de weinige opgewektheid in Israël om van Kores' verlof gebruik te maken. Israël bleef in de Ballingschap neerzitten. Daniël vastte en treurde en vernederde zich. Zie structuur hfdst. 9-12, waarin 10:2, 3 parallel loopt met 9:3-19.

“En op de vier en twintigste dag der eerste maand, zo was ik aan de oever der grote rivier welke is Hiddékel”. Vs. 2. De eerste maand is de maand Abib (± onze April) waarin Israël uit Egypte getrokken was (Ex. 12:2). De Hiddékel is de Tigris, nevenstroom van de Eufraat (Gen. 2:14). Deze rivier stroomde ook dicht langs de burcht Susan. Daniël schijnt zich te hebben teruggetrokken om zich voor God te vernederen.

WIE DE MAN IS.

“En ik hief mijn ogen op en zag en zie, daar was een Man met linnen bekleed en Zijn lendenen waren omgord met fijn goud van Ufaz en Zijn lichaam was gelijk een turkoois en Zijn aangezicht gelijk de gedaante des bliksems en Zijn ogen gelijk vurige fakkelen en Zijn armen en Zijn voeten gelijk de kleur van gepolijst koper en de stem Zijner woorden was gelijk de stem ener menigte. En ik Daniël zag dat gezicht, maar de mannen die bij mij waren zagen dat gezicht niet, doch een grote verschrikking viel op hen en zij vloden om zich te verstoppen. Ik dan werd alleen overgelaten en zag dit grote gezicht en daar bleef in mij geen kracht overig en mijn sierlijkheid werd aan mij veranderd in een verderving, zodat ik geen kracht behield. En ik hoorde de stem Zijner woorden en toen ik de stem Zijner woorden hoorde, viel ik in een diepe slaap op mijn aangezicht, met mijn aangezicht ter aarde.” Vs. 5-9.

Daniël zag een Man met linnen bekleed. Over deze Man lopen verschillende meningen. De een ziet in Hem de engel Gabriël, de ander de aartsengel Michaël, de derde het Beeld Gods vóór Zijn vleeswording. Wij voor ons achten het laatste het geval. En wel hierom:

- 1° worden gewone engelen ons nimmer in de Schrift beschreven of verschijnen zij in zulk een majesteit.
- 2° Daniël noemt dit gezicht een groot gezicht, vs. 8.
- 3° Johannes zag op Patmos soortgelijke verschijning en die was onweersprekelijk de verheerlijkte Christus. De beschrijving van Op. 1 en Dan. 10 lopen volkomen parallel.
- 4° In hfdst. 12 verschijnt de Man weer en is hij onderscheiden van Michaël.
- 5° Wanneer we in de Man Christus zien, is er een schone opklimming in de profetie van Daniël, van de laagste vorm van openbaring, de droomverklaring tot de hoogste: het zien van de Zoon Gods en is elke nieuwe visie voor de gewenste man een diepere Godsopenbaring. Een en ander hebben we ontleend aan Ds. H. Bultema's al genoemd werk over Daniël: “Wie het leest, die merke daarop”, waaruit we meer gedachten overnamen voor dit hoofdstuk.

De Man met linnen van Dan. 10 treedt al voor hem in hfdst. 8:15, maar wordt er niet in beschreven. Het met linnen bekleed zijn, wijst op de hogepriesterlijke waardigheid (Ex. 28:4; 29:5). De met goud omgord lendenen spreken van Zijn koningschap. In Op. 1:13 zijn de borsten omgord. Dit wijst wellicht op het volbrachte werk. De lendenen omgord betekent: gereed om uit te trekken. Ufaz mogelijk Ofer (Afir, Afrika). Gelijk een turkoois, Hebr.: gelijk de tarsis, een groen glanzende steen, ook vermeld in Ex. 28:20; 39:13; Ez. 1:16; 10:9; 28:13; Hooglied 5:14. Zijn aangezicht gelijk de bliksem. Zie Mt. 24:27. De als vurige fakkelen brandende ogen wijzen op Zijn alles doorvorsende, doorziende blik. De als gepolijst koper

zijnde armen en voeten wijzen op grote massieve kracht. De stem Zijner woorden als de stem ener menigte wijst op Zijn alles overstemmend geluid, dat Hij kan voortbrengen en dat al het andere overklinken kan. De Heere zal eenmaal brullen uit Sion.

Hier stond vóór Daniël de Koning-Priester van de toekomstige eeuw, Die Zich nu al in macht openbaart. Hier is de uitgeroeide, maar verheerlijkte Messias van hfdst. 9.

De verdere verzen zijn eenvoudig. Daniël alleen zag het gezicht, de anderen vloten weg en hij werd evenals een Johannes bijna als een dode, hij viel in bezwijming; al zijn glans verdween, bewijs, dat hij nog een krasse grijsaard was. Een slaap kwam over hem en de gewenste man lag met het aangezicht ter aarde.

EEN DIENAAR GEZONDEN.

“En zie een hand roerde mij aan en maakte, dat ik mij bewoog op mijn knieën en de palmen mijner handen. En hij zeide tot mij: Daniël, gij zeer gewenst man, merk op de woorden, die ik tot u spreken zal en sta op uw standplaats, want ik ben alsnu tot u gezonden. En toen hij dat woord tot mij sprak, stond ik bevende.” Vs. 10, 11.

Daniël wordt opgewekt uit de toestand van bezwijming door iemand, die hem aanraakt. Velen meenden, dat dit de Man met linnen bekleed is. O.i. is dit niet zo. En wel hierom niet:

- 1° is het niet wel aan te nemen, dat de Man met linnen, Christus, hulp behoefde van Michaël om staande te blijven tegen de Vorst van Perzië, vs. 13.
- 2° wordt er niet gezegd: Zijn hand roerde mij aan, maar: 'n hand.
- 3° wijst het woord: “zie” op een nieuwe verschijning.
- 4° zegt vs.11, dat de persoon *gezonden* is. Hij heeft dus een Zender. En deze is de Man.

De gezondene is mogelijk Gabriël geweest, wat af te leiden is uit het: Daniël, zeer gewenst man, dat ook in hfdst. 9:23 voorkomt en door Gabriël gesproken wordt. Eveneens de gelijksoortige woorden: nu ben ik uitgegaan (9:22), die hier luiden: ik ben alsnu tot u gezonden.

Daniël herstelt zich van schrik en inzinking van kracht, blijft echter eerst nog geknield liggen, steunend op zijn handpalmen en richt zich dan op om toe te luisteren.

“Toen zeide hij tot mij: Vrees niet, Daniël, want van den eerste dag aan, dat gij uw hart begaaft om te verstaan en om uzelf te verootmoedigen voor het aangezicht Gods, zijn uw woorden gehoord en om uwer woorden wil, ben ik gekomen. Doch de Vorst des koninkrijks van Perzië stond tegenover mij een en twintig dagen en zie Michaël, een van de eerste vorsten, kwam om mij te helpen en ik werd aldaar gelaten bij de koningen van Perzië. Nu ben ik gekomen om u te doen verstaan, hetgeen uw volk bejegenen zal in het vervolg der dagen, want het gezicht is nog voor vele dagen.” Vs. 12-14.

Daniël verneemt nu, dat al vanaf de eerste dag zijner verootmoediging af, dus 3 weken geleden, de engel uitgezonden was om Daniël te vertroosten. Hij was echter opgehouden door de Vorst van Perzië en moest nog geholpen worden door Michaël, een der eerste vorsten.

ONZICHTBARE LEIDERS.

Dit zijn merkwaardige woorden. Wie toch is de vorst van Perzië? Vanzelf geen aards vorst, Cyrus b.v.

Dan toch zou deze engel zich wel plotseling onzichtbaar hebben kunnen maken of hem hebben kunnen doden. We hebben hier ongetwijfeld te denken aan een boze satanische macht, want Michaël strijdt mede tegen hem. Het is een hoge macht, want hij wordt een vorst ge-

noemd, een titel, die hij met Michaël gemeen heeft. Deze heet een der eerste vorsten, gene: de Vorst van Perzië. Als we alles goed overdenken blijkt, dat een boze hemelse macht Gabriël (die zullen we nu maar voor de spreker houden) tegenstond. Uit Col. 1:16 weten we, dat er tronen, heerschappijen, overheden, machten zijn in de onzichtbare wereld der hemelen. De tronen zijn voor de vorsten, de heerschappijen kunnen voor de delen van het rijk zijn, de overheden voor de plaatselijke gebieden, de machten voor de onderdelen daarvan. Men zou deze rangorde kunnen vergelijken met onze Koningin en de provinciale, gemeentelijke besturen en plaatselijke wijken.

De vorsten worden geleid door hemelvorsten en waar de wereld in de Boze ligt, door boze hemelvorsten. Deze worden weer gediend door onder-geordende machten, zodat de Satan een net van boos machtsbewind over de aarde gespannen heeft, dat de wereld gevangen houdt. Hij is de overste van de macht, d.i. de collectieve macht, de groepen samen genomen, der lucht, heeft daar dus zijn zetel. Vandaar uit wordt deze eeuw door hem beïnvloed, geleid zelfs en de mens door de vloed op en neer bewogen. We zien hier de grote volken leiders, die het lot der volken in handen hebben. Waar zij vol boosheid zijn, ontzien zij het niet tegen elkaar in te gaan en ook te vernielen. Satans rijk is immers tegen zichzelf verdeeld. Zo beziën, zijn de oorlogen der natiën het werk van Satans hemelvorsten. Zij gebruiken de natiën tot uitvoering van hun boosheidpolitiek, vernieling en verderf brengend over elkaar en over de Volken. Uit die boze wereld, Gal. 1:4 (Gr. boze aïoon) worden de gelovigen in de eindtijd, de dag des Heeren, uitgerukt, 1 Thess. 4; Op. 12.

Tegenover deze boze vorsten heeft God andere hemelvorsten staan, zoals Gabriël, Michaël en anderen. Michaël heet een der eerste vorsten. Hij is dus niet Christus Zelf, waarvoor men hem vaak houdt. Anders moest hij heten: *de eerste* Vorst. Nu staat er: *een* der eerste vorsten, er zijn dus nog andere eerste vorsten.

De Vorst van Perzië weerhield Gabriël om tot Daniël te komen. Gabriël ontving eindelijk steun van Michaël, Israëls Vorst, Dan. 12:1 en brak door.

De woorden: Ik werd aldaar gelaten bij de koningen van Perzië kunnen luiden: Ik heb hem daar alleen gelaten, of ook: zodat ik mij handhaafde bij de koningen van Perzië, d.i. de boze macht terugdrong.

WAARTOE GEZONDEN.

Gabriël zegt: Nu ben ik gekomen om u te doen verstaan hetgeen dat uw volk bejegenen zal in het vervolg der dagen. Voor: “in het vervolg” staat eigenlijk: in het laatste der dagen. Deze term staat het eerst in Gen. 49:1 waar vader Jakob hem gebruikt, dan in Num. 24:14 in Bileams woorden. Zie voorts Deut. 4:30; 31:29. Hiermee wordt verwezen naar de toekomst. Het gericht is nog voor vele dagen, dat is: het duurt nog lang voor het vervuld is of: het duurt vele dagen. De engel waarschuwt er dus voor al te spoedig de vervulling te verwachten, b.v. in Antiochus Epifanes’ tijd. Er moge al een voorschaduw zijn, het gericht betreft het laatste der dagen en is dus ook nu nog niet vervuld.

“En toen hij deze woorden met mij sprak, sloeg ik mijn aangezicht ter aarde en ik werd stom. En zie, een, den mensenkinderen gelijk, raakte mijn lippen aan; toen deed ik mijn mond open en ik sprak en zeide tot dien die tegenover mij stond: Mijn Heere, om des gezichts wil keren zich mijn weeën over mij, zodat ik geen kracht behoud en hoe kan dan de knecht van deze mijn Heere spreken met mijn Heere? Want wat mij aangaat, van nu af bestaat geen kracht in mij en geen adem is in mij overgebleven. Toen raakte mij wederom aan een als in de gedaante van een mens en hij versterkte mij en hij zeide: Vrees niet, gij zeer gewenst man, vrede zij u, wees sterk, ja wees sterk. En terwijl hij met mij sprak, werd ik versterkt en zeide: Mijn Heere spreke, want gij hebt mij versterkt. Toen zeide hij: Weet

gij waarom ik tot u gekomen ben? Doch nu zal ik wederkeren om te strijden tegen den Vorst der Perzen en als ik zal uitgegaan zijn, zie zo zal de Vorst van Griekenland komen. Doch ik zal u te kennen geven hetgeen dat getekend is in het geschrift der waarheid en daar is niet een, die zich met mij versterkt tegen dezen dan uw Vorst Michaël.” Vs. 15, 21.

Op het horen van de woorden van Gabriël wordt Daniël stom en slaat voorover neer, vs. 15. Nu verschijnt een de mensenkinderen gelijk, vs. 16. Wie is dat? In vs. 5-8 zien we Christus, ongetwijfeld vergezeld door dienende troongeesten en vorsten. Een hunner wordt tot Daniël gezonden. Deze is het, die Daniël aanraakt. Dat het niet de Man Zelf is, blijkt uit Daniëls vraag: Hoe kan de knecht (Daniël) van dezen mijn Heere spreken met mijn Heer (de Man). De term: Mijn Heere is een betiteling en behoeft niet God of Christus aan te duiden. In Daniel is geen kracht over, hij vraagt zich verwonderd af, hoe Gabriël kan spreken tot de Man. Weer wordt hij aangeraakt en versterkt, vs. 18. Alsnu hoort hij hetgeen toen en nu nog voor een deel profetie was over Israël.

De engel van vs. 11, die hem aangeraakt en versterkt heeft, vs. 16 en 18, vraagt nu of Daniël weet, waartoe hij gekomen is. Voor die vraag was aanleiding. Daniël was immers geheel van streek en niet erg vatbaar en ontvankelijk voor het opnemen van Openbaring. Als Daniël zich sterk genoeg gevoelt, begint de engel (Gabriël) te spreken. Hij zegt, dat hij nog meer zal moeten strijden tegen de Vorst van Perzië, die Israëls wederkeer en Jeruzalems opbouw belemmert en verhindert. En daarna komt de Vorst van Griekenland, ook een hemelmacht, die Alexander en de verdere Griekse wereldmacht beheerst. Ook dan zal de engel beschermend moeten optreden. Alleen in verbinding met Michaël, zal hij het tegen de Vorst van Griekenland, wellicht nog geduchter dan die van Perzië, moeten opnemen, vs.21.

Zo blijkt, welk een worsteling er is om Israël en daarmee om de Vleeswording van de Zoon Gods, de verzoening der wereld en het heil Gods. Alle vorsten van Satan werken tegen. Alleen, er is bij Satan zelf verdeeldheid. Hij probeert het nu eens zus, dan zo. De Vorst van Griekenland werpt zich tegen de Vorst van Perzië. God staat echter boven alles. Hij volvoert Zijn raad. Hij leidt het zo, dat in de donkerste ure de redding doorbreekt.

Zo zal het ook gaan in de eindtijd. De Man met linnen bekleed zal dan Zelf opstaan tot de strijd om de vijanden te verstrooien en Zijn volk vrede en rust te geven.

Daniël de zeer gewenste man wordt boven vele andere profeten begiftigd met zulk een rijke, brede, diepe en in vele onderdelen uitgewerkte uiteenzetting van hetgeen *zijn* volk zou bejegenen, dat hij in dat opzicht alle profeten achter zich laat. Dat blijkt nader uit de volgende hoofdstukken, die we nu zullen bespreken.

REEKS II.

Van Eeuwigheid tot Eeuwigheid

N° 25.

3. De nu (zijnde) wereld.

De 3^e aioon.

HET EEUWIG VERBOND VAN GEN. 9.

Na de Vloed begint een nieuwe wereld en wereldloop. Viel er eerst geen regen op de aarde, Gen. 2:5, nu wordt de regenboog in de wolken gesteld om te verzekeren, dat, als de Heere wolken over de aarde brengt, de wateren niet meer zullen wezen tot een vloed om alle vlees te verderven,

Gen. 9:14, 15. Verder wordt een nieuwe natuurorde gesteld in de geregelde afwisseling van zaaiing en oogst, koude en hitte, zomer en winter, dag en nacht.

Ook in de mensenwereld treedt weldra een nieuwe toestand in. De ene ongedeelde wereld der mensheid gaat in drie vertakkingen uiteen. De stam splitst zich, de boom begint zich af te tekenen, weldra zijn aan de drie hoofdtakken 70 vertakkingen gekomen, de 70 geslachten, n.l. 14 van Jafeth, 30 van Cham, 26 van Sem, “de geslachten des aardrijks”.

We staan even stil bij het Noachitisch verbond, het “eeuwig verbond” tussen God en tussen alle levende ziel, Gen. 9:16 dat zal zijn tot eeuwige geslachten, 9:12. Indien eeuwig eindeloos is, dan zou er nimmer een nieuwe hemel en aarde kunnen komen, dan zouden nimmer de hemelen kunnen bewogen worden, omdat alles dan bestendig moest blijven. Nu eeuwig betekent: behorend tot een aïoon, heeft het “eeuwig verbond” dieper zin en wil het zeggen: betrekking hebbend op deze eeuw, waarin de hele eeuw door de geslachten leven. Ononderbroken houdt God Zijn verbond de eeuw door tot het Hem belooft een andere wereld te doen ontstaan, waarin de vorige toestand op betere wijze ondervangen kan worden. Voor deze eeuw richt Hij het eeuwig verbond op.

HET NOACHITISCH VERBOND.

De structuur of grondschets van Gen. 6:9-9:29 is deze:

A1 6:9 Noach voor de Vloed.

B1 6:10 Noachs gezin.

C1 6:11-13 De aarde verdorven.

D1 6:14-22 Het bouwen van de ark.

E1 7:1-24 Noach in de ark.

E2 8:1-19 Noach verlaat de ark.

D₂ 8:20. Het bouwen van het altaar.

C₂ 8:21-9:17. De aarde vervullen.

B₂ 9:18-27 Noachs gezin.

A2 9:28, 29 Noach na de Vloed.

Tegenover een verdorven aarde staat een opnieuw te vullen aarde, C₁ - C₂, een nieuwe aarde. Als we deel C₂, 8:21-9:17 nader ontleden, krijgen we:

C2 F1 8:21, 22 Gods verbond met de aarde.

G1 a1 9:1 De mens zij vruchtbaar.

b1 9:2 Macht aan de mens gegeven.

C1 9:3 Verandering in voorschriften. Voedsel.

C2 9:4, 5 Verandering in voorschriften. Straf.

b₂ 9:6 Macht aan de mens gegeven.

a₂ 9:7 De mens zij vruchtbaar.

F2 9:8-17 Gods verbond met Noach.

Wie een en ander nagaat, ziet de schone parallel, bewijs der inspiratie.

Het verbond met Noach is onvoorwaardelijk evenals dat met Abram, Gen. 12, 15 en 17 en dat met David, 2 Sam. 7. Abram moet de lijn van Adam voortzetten. Deze liep ten verderve, de aïoon werd afgebroken. Nu regelt God de loop der wereld zo, dat er een geregelde, veelszins gezegende toestand mogelijk is en Gods ingrijpen niet dan plaatselijk is (Sodom). Eerst aan het eind van de aïoon zal Hij andermaal met kracht in moeten grijpen en de aarde met Zijn oordelen moeten bezoeken vanwege haar boosheid. Dan komen de oordelen in Openbaring vermeld. Nu is er nog een geregeld mensen- en volkenbestaan mogelijk en geeft God daarover nog Zijn zegen.

Men lette op de parallel en op de verschillen met Gen.1.

Gen. 9:1 ***“Zijt vruchtbaar en vermenigvuldigt en vervult de aarde.”*** Parallel met Gen. 1:28. In plaats van heerschappij over het gedierte komt nu vrees en verschrikking, 9:2. ***“En uw vrees en verschrikking zij over al het gedierte der aarde, en over al het gevogelte des hemels, in al wat zich op de aardbodem roert en in alle vissen der zee, zij zijn in uw hand overgegeven.”*** Naast het groene kruid mag de mens nu ook het levende eten. 9:3 ***“Al wat zich roert, dat levend is, zij u tot spijs, Ik heb het u al gegeven gelijk het groene kruid”,*** Gen. 1:30.

Slechts één beperking wordt gesteld.

9:4 ***“Doch het vlees met zijn ziel, (dat is) zijn bloed, zult gij niet eten.”*** Het bloed is dus de ziel. Het leven behoeft door de mens niet gespaard te worden, maar wel geëerbiedigd, hij moet de ziel eerst laten sterven, het bloed doen uitvloeien voor hij het vlees nuttigt.

God zal 's mensen bloed wreken, hetzij door het dier, hetzij door de mens vergoten. Gen. 9:5: ***“En voorwaar, Ik zal uw bloed, het bloed uwer zielen, eisen; van de hand van alle gedierte zal Ik het eisen, ook van de hand des mensen zal Ik het eisen, van de hand van eens iegelijks broeder zal Ik de ziel des mensen eisen.”*** We hebben hier waarschijnlijk aan een middellijke vergelding te denken: God werkend door de hand des mensen. Het wild gedierte wordt door hem uitgeroeid, hij vervolgt het tot de soort bijna verdelgd is. Maar ook de moordenaar moet door hem getroffen worden. 9:6: ***“Wie des mensen bloed vergiet, diens bloed zal door den mens vergoten worden, want God heeft den mens naar Zijn beeld gemaakt.”*** Hij eist ziel voor ziel. Toen Kaïn Abel doodsloeg, bleef hij gespaard. Nu moet de moordenaar gewroken worden. Wie een mens moedwillig doodt, randt daarmee het wel geschonden, doch niet verloren gegane beeld Gods aan. Nimmer heeft God dit algemeen menselijk gebod teruggenomen. Dat zelfs z.g. Christelijke naties het verkrachten, bewijst hoe ver men ondanks dit etiket van de kracht van Gods woord afdoet.

Na deze inzettingen geeft God in hfdst. 9:11-17 het natuurverbond; dit is het voor onze aïoon bestemde verbond waarin de gehele mensheid is opgenomen, al is het als regel onwetend. De boog is de getrouwe getuige van Gods belofte en goedheid. De benauwdheid van het water zal niet andermaal oprijzen. Uit Jes. 54:9 blijkt, dat God dit verbond bij Zichzelf bezworen heeft. En eenzelfde eed heeft Hij gedaan ten opzichte van Israël. ***“Want dit zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan; also heb Ik gezworen, dat Ik niet (meer) op u toornen noch u schelden zal.”***

Een nieuwe aïoon zet in; die men naar 2 Cor. 4:4 volgens de Griekse tekst de dag des mensen kan noemen. (S.V.: menselijk oordeel). Van nu af kan de ontwikkeling van Gods zijde doorgaan. Dat de mens die door oorlog en wanbeheer, kapitalisme en politiek, zucht naar wereldheerschappij of lichtzinnigheid telkens weer onderbreekt en zich en anderen ten verderve voert, ligt voor zijn verantwoording. God wil ook in deze aïoon, die de gebrokenheid der eerste toen-wereld wel niet opheft, noch de ondergang der oude wereld herstelt, maar goede levensvoorwaarden biedt, zegenen en Zijn voornemen der eeuwen er in voortzetten.

Dan, ook hier zal telkens weer gezien worden, dat de zonde remmend en verlammend werkt. Al in Babel begon dat. Zo wordt tevens het bewijs geleverd; dat de Heere Zelf de wereldleiding op Zich moet nemen en van Zijnentwege moet laten uitoefenen. De ontwikkeling van deze lijn moeten we echter apart behandelen. (Zie Dl. III Veelvuldige wijsheid Gods).

VAN OUDS. VAN EEUWIGHEID.

De aïoon, na de Vloed begonnen, loopt nu nog voort.

We willen daarvoor bewijzen geven.

Het eerste bewijs levert meer dan een tekst. Wezen we vroeger al op Mt. 12 en Luk. 20 en andere teksten in verband met deze eeuw (zie hfdst. I), nu kunnen we die nader uitbreiden.

In Joz. 24:2 vinden we: **“Over gene zijde der rivier hebben uw ouders van ouds gewoond.”** Van ouds is in het Hebr.: van eeuwigheid, zelfde term als in Ps. 25:6 en 93:2, waar het door: van eeuwigheid vertaald is. In 1 Sam. 27:8 staat: **“Want deze zijn van ouds (Hebr.: van E.) geweest de inwoners des lands.”** zo ook Ps. 119:52, Jes. 63:16, e.a.

In het N.T. komt dezelfde term voor, n.l.: ap aïoonos. Zacharias spreekt over de heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn, Luk. 1:70. In het Gr. staat: van af de eeuw. Zo ook Hand. 3:21: **“... Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door de mond van Zijn (niet alle) heilige profeten vanaf de aïoon”** (niet van alle eeuw, alle staat in de S.V. cursief).

Ook in Hand. 15:18, waar naar de betere tekst staat: **“De Heere is Zijn werk bekend van af de aïoon.”**

Wie de aïonen verstaat, begrijpt ook deze teksten. Ze houden verband met Israëls historie, die feitelijk begon met Noachs zegen aan Sem en dus van de eeuw af inzette, alhoewel ze eerst door Abrams roeping vaster vorm verkreeg.

UIT DE EEUW.

We willen hier nog op een verschil wijzen met een andere term. In Joh. 9:32 staat: **“Van alle eeuw is het niet gehoord, dat iemand eens blindgeboren ogen geopend heeft.”** “Alle” staat cursief, staat dus niet in de grondtekst. Voor: van (alle) eeuw staat in het Gr.: ek aïoonos, d.i. uit de eeuw. Uit de eeuw, waarin men toen leefde (en we nu nog leven), die de Heere deze eeuw noemt, is het niet gehoord, dat zoiets geschiedde. Velen menen, dat die eeuw bij Christus’ geboorte begonnen is. Ware dit het geval, dan was er slechts + 30 jaar verlopen van die eeuw, een te korte tijd om dan te spreken, dat uit de eeuw zo iets nooit gehoord was. Als de blindgeborene zegt, dat het ek aïoonos, uit de eeuw niet gehoord is, betekent dit, dat hij de aïoon door teruggaande, nergens een geval ziet opduiken, dat aan het zijne gelijk was. Die eeuw begon dan vanzelf niet bij Christus’ geboorte, maar veel eerder. Doken er telkens wonderen op niet een was er dat naast het zijne gesteld kon worden.

DE STRIJD IX SLOTOPMERKINGEN.

De lezer heeft mogelijk soms de indruk gekregen, dat wij de Hervormers, ja bijna alle Christenen misprijzen. Wij wensen hier met nadruk te zeggen, dat wij ze even hoog achten als wie ook. Men poge ook in deze zaak ons standpunt te begrijpen. Wij bewonderen juist zeer velen om de waarheidsliefde, de moed en andere hoedanigheden, die zij getoond hebben door tegen gangbare gedachten en gebruiken in te gaan.

Wij willen nog eens met nadruk zeggen, dat vóór alles de vraag is: Wat heeft God gezegd? Wat is Zijn wil? Al zijn wij door iets gezegend, is het daarom schriftuurlijk? Houden wij meer aan onze zegeningen vast dan aan Gods Woord? Vrezen wij soms een verlies voor onze gevoelens, ten koste van de waarheid? Zij die een verlies vrezen, kan men er op wijzen, dat zulk een standpunt gevaarlijk is. Want dan plaatst men zich op subjectief terrein, dan hangt

alles af van wat wij denken een winst te zijn. Misschien is iets schijnbaar een winst voor ons, maar tot welke prijs? Kunnen wij schatten in hoe verre wij ook tegenover de schepping een misdaad plegen, als wij iets onschriftuurlijks vasthouden? Men ga dus voort in het geloof, niet wetende waar men zal komen, niet ziende op winst of verlies, maar op de dingen, die boven zijn, door Hem geleid. Dan is het ten slotte toch winst voor ons, al gaat het door lijden heen.

Het moet eigenlijk niet over onszelf gaan, of wij iets weten of beter weten, of wij iets verliezen of winnen. Het gaat over Christus, wat Hij is en doet. Het gaat over Zijn verheerlijking, over de rijkdom Zijner genade. Het gaat ook niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, machten, wereldbeheersers dezer aïoon, tegen de geestelijke machten der boosheid. Laat ons elkaar helpen staande te blijven tegen de methoden des duivels en het zwaard des Geestes leren gebruiken. Niet dat wij Satan moeten vrezen. Hij is een overwonnen vijand, maar wij moeten in onze positie blijven, anders kan hij ons treffen. Daarom ook is het weer zo belangrijk die positie, goed te kennen.

Eens zal God alles in allen zijn. Hoe kunnen wij het best door God gebruikt worden, om tot dit doel mede te werken? Waartoe zijn wij door Christus gegrepen? Laat ons elkander bijstaan, in welke positie wij ook geplaatst zijn en steeds voortvaren, strekkende naar hetgeen vóór is, naar de hogere openbaringen.

Als wij de aïonen en bedelingen goed overzien kunnen wij aan ieder de goede tijding brengen die overeenstemt met zijn bijzondere toestand. Anders mag men vrezen de dingen te verwarren en te spreken over positie en wandel van een bedeling of groep waartoe onze toehoorders niet behoren.

Sommigen hebben het woord “stokpaardje” uitgesproken met het oog op hen, die de aandacht vestigen op het bijzondere van onze bedeling. Men heeft het betreurt, dat men zijn krachten niet meer wijdde aan het “eenvoudig evangelie”. De lezer oordele of de kennis van Gods voornemen en het onderscheiden der bedelingen niet fundamenteel is. Mist men dit, dan kan men wel een *systeem* min of meer goed afwerken, vele onderdelen zullen juist zijn; maar de grote lijnen zijn verkeerd en de gevolgen zijn niet te overzien, zowel voor de gelovigen als voor Gods verheerlijking. Men richt dan de koers op een ander punt, dan waarop we moeten aansturen, men ziet de loopbaan en zijn eindpunt niet. Men kan zo niet naar Gods wil wandelen.

Men heeft ook dikwijls gezegd, dat wij maar enkele Brieven overhouden van de gehele Bijbel en dat ten slotte niemand meer weet, wat wel en wat niet tot ons gericht is. Dat is niet juist. Wij behouden alles, maar door speciaal te onderscheiden wat speciaal tot ons gericht is, heeft dit deel voor ons meer waarde dan voor anderen, die het met het overige vermengen en zo het bijzondere verliezen. Zij verliezen Gods *veelvuldige* wijsheid uit het oog en komen tot een eenvormige beschouwing, die nog misvormd is daarbij, daar zij zich alles toe-eigenen, ook wat voor anderen is.

Heel de Schrift hebben wij nodig “tot lering...” 2 Tim. 3:16, 17. Als zondaar, wedergeborene en gerechtvaardigde was verder veel tot ons gericht, dat nu, als lid der gemeente der Verborgenschap, niet langer meer over ons handelt.

Verder is niets gemakkelijker om, in ons geval, te onderscheiden wat tot ons gericht is: al wat door Paulus geschreven werd na de verwerping van Israël, dus Ef., Phil., Kol., 2 Tim. Heeft men er anderzijds al eens over gedacht, hoe moeilijk het is, met de tegenwoordige beschouwingen, om te weten wat tot de tegenwoordige gelovigen gericht is? Neem b.v. 1 Kor 10 tot 12. Als vers 1 spreekt van “onze Vaders” mogen wij dat als tot ons gericht nemen? Is vers 19

enz., waar van afgodenoffer gesproken wordt, tot ons gericht? Mogen onze vrouwen niet met ongedekt hoofd bidden? Is er nu een onmiddellijk oordeel als in 11:29, waarbij men door het onwaardig eten van 's Heeren maal zelfs kan sterven vs. 30? Hebben wij de gaven van hoofdstuk 12? Het is duidelijk, dat in geen geval alles tot ons gericht is en wie zal met zekerheid zeggen, wat ons nu wel en niet betreft? Terwijl men volgens de traditionele beschouwingen overal wat moet zoeken, is volgens ons standpunt alles geconcentreerd in enkele Brieven en blijven de andere als onderbouw altijd nog even nuttig tot lering en onmisbaar om de bedeling te leren zien en er toe te leiden. Blijft Israël dan onder de wet of komt het juist zó onder de genade? Zo wij. Door de andere bedelingen en groepen te onderscheiden, worden wij geleid tot het klare inzicht in welke bedeling we nu leven. Al wat te voren geschreven is, is dus voor ons nodig, maar gaat niet over ons.

Laat ons dan Paulus volgen als hij zegt: “één ding doe ik; vergetende hetgeen achter mij is, en mij uitstrekkende naar hetgeen vóór mij is, jaag ik naar het wit, tot de prijs der roeping Gods die boven is (niet: “van boven”) in Christus Jezus” (Fil. 3:14). Kunnen wij Hem verheerlijken door naar andere bedelingen te zien en feitelijk onze plaats niet in te nemen? Wast men op in Christus, Die boven alles is, als men leeft in bedelingen, die voor de aarde en de hemelen zijn? Komt men tot de plaats van Gods rechterhand en gaat men daarmee de hemelen *door*, als men ziet naar het geslacht der *hemelen*, waar wij een *bovenhemelse* plaats mogen verkrijgen?

Wij maken van deze gelegenheid gebruikt, om te wijzen op Gods. overvloedige barmhartigheid jegens alle mensen.

Toen Hij Israël uit Egypte verlost en dit volk de gelegenheid gaf in het beloofde land te komen, ging het niet in door ongeloof. Liet de Heere hen nu aan hun lot over? Was het alles of niets? Neen Hij zorgde voor hen, zelfs in die toestanden, die eigenlijk niet naar Zijn wil waren.

Zo zien wij ook Zijn erbarmen in het bestaan van alle huidige kerken, sekten en groepen, voor zo ver deze aan Zijn Woord vasthouden. Allen hebben dit Woord, de volle waarheid. Maar door ongeloof gaat niemand VOLLEDIG in, in die waarheid. Naar gelang van zijn toestand, kan elk nu geholpen en zelfs gezegend worden door de een of andere kerk of groep. Wij mogen er dankbaar voor zijn, dat zij bestaan in de gegeven omstandigheden, nu Satan de God dezer eeuw is. Wij willen ze dan ook in deze zin niet bestrijden. Alleen als zij, die er deel van uitmaken, beweren DE waarheid te hebben en ze als DE kerk of groep aanzien, maar men MOET zijn, dan kunnen wij dat niet aannemen. Maar dit zal ons niet beletten ons te verblijden, dat Christus bij velen toch verkondigd wordt, al is het dan onder een deksel. (Fil. 1:15-18). Men mene niet dat wij zelf van iemand verlangen dat hij bij ons MOET zijn.

Is een oprecht, ootmoedig gelovige ergens geholpen, dat hij er blijve zolang hij geen verder licht heeft. Vindt hij zegen in een vorm, dat hij die vorm behoude. Dat is waarschijnlijk, in zijn toestand nog nodig voor hem en het zou verkeerd kunnen zijn, zo hij het naliet. Maar zijn plicht is intussen Gods Woord naarstiglijk te onderzoeken en niet bij een stelsel, belijdenis enz. te blijven staan. Als bij hem een ware en zuivere zucht naar méér waarheid is, zal hij ook door God verder geleerd worden. Door Gods Geest zal de Schrift meer en meer tot hem spreken. Hij verwacht niet onmiddellijk een juist inzicht in alles te verkrijgen, hij onderzoekte echter geduldig, en wandele in overeenstemming met het hem geopenbaarde. Dit alles alleen ter verheerlijking van 's Heeren Naam, en niet tot eigen voldoening of zelfs zegen. Hij moet aldus zijn opvattingen voortdurend uitzuiveren in het levende water, voortvaren en opwassen.

Het is mogelijk dat hij dan ook van Kerk tot Kerk, of van sekte tot sekte zal overgaan naar gelang hij meer licht zal hebben. Men duide het hem niet ten kwade, als dit werkelijk het ge-

volg is van een juister inzicht. In de tegenwoordige bedeling is het einde van die loopbaan: het komen ***“tot de enigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus; opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind van leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen, maar de WAARHEID BETRACHTENDE IN LIEFDE, alleszins zouden opwassen in Hem, die het Hoofd is, Christus”***. Op menselijke wijze gesproken, staan zij dan nagenoeg alleen, maar kennen daarentegen de nauwste gemeenschap met Christus. Zij steunen dan ook niet meer op zichtbare dingen, op vormen, op menselijke leer, maar alleen op Hem en Zijn Woord.

Daarom kan het bestaan van zoveel sekten in deze tegenwoordige boze wereld (aioon) ook zijn goede zijde hebben. Elk dezer kan iets te zeggen hebben aan een groep gelovigen en kan hun tot een tijdelijke hulp zijn op het pad naar de waarheid. Een te plotselinge overgang kan soms schadelijk zijn. Die hulp kan dus soms nuttig zijn en wij moeten ons in deze zin wachten die sekten te bestrijden; maar zij mogen niet als het EINDDOEL aangemerkt worden.

Wat de Konkordantie leert. EK (uit).

In plaatsen zoals Luk. 20:42; 22:69 staat “Zit uit Mijn rechter”. Het is merkwaardig dat vanaf de brief aan de Romeinen er in tegendeel staat: “*in* rechter” als er van de tegenwoordige positie van de Heere Jezus gesproken wordt.

Men weet het belang van “uit” in de teksten betreffende de opstanding. Wij geven hier een lijst van de teksten waar sprake is van “opwekken” of “opstaan” *uit* doden of *uit* van de doden.

Opwekken (egeiro)	Opstaan (anistèmi) Opstanding (anastasis)
« uit doden » Mat.17:9; Mark.6:14,16; Luk.9:7; Joh. 2:22 Joh.12:1,9,17;21:14; Hand.3:15; 4:10; 13:30 Rom.4:24;6:4,9;7:4;8:11;10:9;1Cor.15:12(a) 1Cor.15:20;Gal.1:1;Ef.1:20;2Tim.2:8;Heb. 11:18; 1Petr. 1:21. « uit van de doden » Col. 2:12; 1Thes.1:10	« uit doden » Mark.9:9,10; 12:25; Luk.16:31; 4:46;Joh.20:9, Hand 10:41; 13:34; 17:3, 31;1.1Petr.1:3 « uit van de doden » Luk.20:35; Hand. 4:2; Ef. 5:14

Men ziet, dat de S.V. enkele malen opwekken vertaald heeft door opstaan, Luk. 9:7, Joh. 2:22 of opstaan door opwekken, Hand. 13:34. Men ziet ook, hoe opwekken nog al eens door Paulus gebruikt wordt.

Opwekken en opstaan zijn niet hetzelfde. Dat blijkt uit Mt. 8:25, 26: De discipelen wekten de Heere op, toen stond Hij op. Zo ook in Hand. 12:7. De engel wekte Petrus, deze moest opstaan. In Ef. 5:14 staan beide werkwoorden: Ontwaakt (egeiroo) en staat op (anistèmi) uit te doden. Aan het opstaan gaat het opwekken of ontwaken vooraf. Men houde dit wel in het oog. Christus is opgewekt (door de Vader), toen opgestaan.

Verder nog enkele aanmerkingen in verband met enige plaatsen waar “uit” gebruikt is.

Joh. 9:32 **“Van uit de eeuw (aioon) is het niet gehoord”**. Gedurende de loop van deze boze eeuw was het nooit gehoord, dat iemand de ogen eens blindgeborenen geopend had.

Joh. 18:36 **“Mijn Koninkrijk is niet van uit deze wereld”**. Het gaat hier over de hemelse oorsprong van het Koninkrijk. Dit komt niet op uit de wereld, dit is: als andere rijken. Bewijs daarvoor ligt in de woorden: Indien Mijn Koninkrijk uit de wereld ware, zo zouden Mijn dienaars voor Mij gestreden hebben. Van het Koninkrijk wordt echter niet gezegd, dat het niet op aarde zal zijn. Het komt niet uit de wereld op, maar wordt opgericht in, voor, met het oog op de wereld. Dan. 7:27. De Heere was niet *uit* Nazareth, leefde er echter zekere tijd *in*. Zo is het Kon. niet uit de wereld, maar komt eenmaal in en op die wereld. De vertaling: van, brengt veel misverstand teweeg.

Gal. 3:13 **“Christus heeft ons uitgekocht van uit de vloek der wet”**. De Galaten waren “uit de werken der wet” en dus onder de vloek.

1 Thes. 1:10 is al behandeld in N° 4 van Reeks II.

Op. 3:10 **“Zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking”**. Zij komen *in* die verzoeking, in de toekomstige toorn, doch worden er *uit* gered. (Zie 1 Thes. 1:10).

UIT de SCHRIFTEN

Deel IV

Nº 2

24 Jan. 1931

REEKS I.

Het Profetische Woord

Nº 38.

DE KONINGEN VAN HET ZUIDEN EN HET NOORDEN.

DANIEL 11 EN 12.

Dan. 11:1-12:3 is het derde deel der tweede helft van Daniels boek en bevat zijn eigenlijke profetie.

Als we dat deel nader ontleden, krijgen we:

N2	A1	11:1-20 Het verleden(toen nog toekomstig voor Daniël).
	A2	11:21-12:3 De toekomst (nog toekomstig voor ons).
	A3	12:4-13 Het heden voor Daniël.

Het verleden 11:1-20.

A1	B1	1-3 Koningen van Perzië en Griekenland.
	B2	4 Vier gelijktijdige koningen.
	B3	5-20 Opeenvolgende koningen en wel:
	B3	C1 5 De eerste koning van het zuiden.
		D1 6 De eerste koning van het noorden.
		C2 7-9 De tweede koning van het zuiden.
		D2 10 De tweede koning van het noorden.
		C3 11, 12 De tweede koning van het zuiden.
		D3 13-20 De tweede koning van het noorden.

TOT ALEXANDER.

“Ik nu stond in het eerste jaar van Darius de Meder om hem, te versterken en te stijven”.

Aldus de engel Gabriël tot Daniël. Dit “eerste jaar” is hetzelfde als dat van Dan. 9:1. “Hem” is niet Darius, maar Michaël. zo als Michaël hem (Gabriël) later steunde tegen de vorst van Perzië, zo steunde hij toen Michaël.

Dit vers behoort daarom feitelijk nog tot hfdst. 9, het is een tussenvers om ons mee te delen, wat de spreker twee jaar te voren gedaan had.

“En nu, ik zal u de waarheid te kennen geven”. Vs. 2. Nauwkeurig zal Gabriël aangeven, wat geschieden zal. Geen wonder, dat men de profetie verloochent: hoe weet nu iemand precies wat in de loop van vele jaren zal plaats vinden? Het “nu” vestigt de aandacht op de voor Daniël tegenwoordige tijd als onderscheiden van vs. 1, het “twee jaar geleden”.

“Zie er zullen nog drie koningen in Perzië opstaan.” Vs.2. Dat zijn geweest Cambysus, Pseudo Smerdis en Darius Hystaspis, de opvolgers van Cyrus. De ongewijde geschiedenis geeft er veel meer, maar is onkundig van het feit, dat de Schriftchronologie t.o.v. de wegvoering naar Babel ± 110 jaar verschilt met de gewone opgave. Vanzelf sluiten dan de Perzische

koningen ook veel dichterbij de Griekse geschiedenis.

“... en de vierde zal verrijkt worden met grote rijkdom meer dan de anderen en nadat hij zich in zijn rijkdom versterkt zal hebben, zal hij ze allen verwekken tegen het koninkrijk van Griekenland.” Vs. 2.

De vierde wordt nader omschreven, niet genoemd. Mogelijk is het Xerxes I geweest. Hij trok het eerst tegen Griekenland op en werd door de tegenaanvallen van dit rijk oorzaak van de overgang van het tweede in het derde rijk.

Met een macht van zo'n 5 miljoen mensen, waarvan 2 1/2 miljoen manschappen, viel hij Griekenland aan.

Hij verwekte allen tegen dat koninkrijk. Dat ziet op zijn vierjarige voorbereiding voor de mobilisatie tegen Griekenland. Nog nimmer was zo'n reusachtig leger opgetrokken. Daarbij kwam nog een vloot van 1200 schepen. Deze werd echter bij Salamis verslagen. Na geduchte nederlagen, keerde Xerxes terug. Van nu af taande Perzië's roem. Xerxes' tocht werd Perzië's ondergang. De andere koningen worden dan ook niet eens verder aangeduid.

“Daarna zal een geweldig koning opstaan, die met grote heerschappij heersen zal en zal doen naar zijn welgevallen. En als hij zal staan, zal zijn rijk gebroken worden en naar de vier winden des hemels verdeeld worden, maar niet aan zijn nakomelingen, ook niet naar zijn heerschappij, waarmee hij heerste; want zijn rijk zal uitgerukt worden en dat voor anderen dan deze.” Vs. 3, 4.

De geweldige koning is Alexander de Grote. In Dan. 8 is hij reeds getekend als de geitenbok, die op de ram los stormt. Hij is het hoofd van het derde rijk. Nakomelingen had hij niet. Bij zijn dood wees hij zijn gebied toe “aan de waardigste”. Wie dat was, zei hij niet. Na zijn dood volgde een tijdvak van de grootste verwarring: er ontbrandde een strijd tussen 4 zijner generaals, die elkaar de heerschappij betwistten. Alexanders rijk was verbroken. Na de slag bij Ipsus in 301, had een verdeling van het rijk plaats en ontstonden de 4 reeds in Dan. 8 genoemde delen. De glans verbleekte. De vier delen bezaten noch samen, noch afzonderlijk de heerschappij van zijn wereldrijk.

DE KONINGEN VAN ZUID EN NOORD.

Tussen vs. 4 en 5 wordt door sommigen een insnijding gezien. Zij menen, dat van af vs. 5 alles nog toekomst is. O.i. ligt bij vs. 21 de insnijding. Anderen nemen die bij vs. 36. Voor ons is er een kleine insnijding tussen vs. 2 en 3, tussen het Perzische en Griekse rijk, en een brede tussen vs. 20 en 21, zo breed, dat de mensheid die in haar geschiedenis nog niet doorlopen heeft. Vs. 5-20 achten we historie te zijn geworden. Vs. 21-35 hoogstens een voorschaaduw.

“En de koning van het zuiden, die een van zijn vorsten is, zal sterk worden, doch een ander zal sterker worden dan hij en hij zal heersen, zijn heerschappij zal een grote heerschappij zijn.” Vs. 5.

Voor het juiste inzicht moet men weten, dat de bepalingen: zuiden, noorden, oosten en westen in de Schrift gezien moeten worden vanuit Palestina. Egypte lag ten Z. daarvan. De koning van het Z. is dus de koning van Egypte. Deze was een van zijn vorsten. Bedoeld is dan Ptolomeüs, de stichter van het rijk der Ptolomeën of Lagiden (Ptolomeüs was de zoon van Lagus).

Doch een ander, n.l. van zijn bevelhebbers, zal sterker worden dan de pas genoemden. Hiermee is de machtige Seleucus Nikator bedoeld, die de grondlegger werd van het Syrische rijk,

dat ten N. van Palestina lag. Vandaar heet hij de koning van het N. Zijn heerschappij zou een grote heerschappij zijn. Hij voegde n.l. Babel en Medië bij Syrië. Door de gedurige oorlogen van deze twee koninkrijken hebben de Joden veel moeten lijden. Ze waren nu eens aan Egypte, dan weer aan Syrië onderhorig. Wie het sterkst was, bezat Kanaän. Men ziet, hoe nauw Israël in de geschiedenis dezer koningen betrokken is.

BERENICE.

“Op het einde nu van sommige jaren zullen zij zich met elkander bevrienden en de dochter des konings van het zuiden zal komen tot den koning van het noorden om billijke voorwaarden te maken...” Vs. 6.

Het einde van “sommige jaren” is meer dan een halve eeuw (63 jaar). Ptolomeüs II Van Egypte en Antiochus II van Syrië wilden vriendschap sluiten door de koninklijke hoven te vermaagschappen. Tot heden toe hadden de rijken in felle vijandschap tegenover elkaar gestaan. De dochter van Egypte’s koning zou komen tot de koning van het noorden om billijke voorwaarden te maken, of, zoals er letterlijk staat, alles te vereffenen. Ptolomeüs gaf zijn dochter Berenice aan Antiochus van Syrië. Deze verstiet daarvoor zijn eigen gemalin, die tevens zijn half zuster was en ontferde haar zoon, want Ptolomeüs voorwaarde was, dat de kinderen uit het huwelijk met Berenice verwekt, hem in zijn heerschappij zouden opvolgen.

“.. doch zij zal de macht des arms niet behouden, daar om zal hij, noch zijn arm niet bestaan, maar zij zal overgegeven worden en die haar gebracht hebben en die haar gegeneerd heeft en die haar gesterkt heeft in die tijden.”

Het huwelijk liep op mislukking uit, er kwam geen vaste vereniging tot stand. Ptolomeüs stierf en kort daarna verstiet Antiochus Berenice om zijn vorige vrouw Laodice weer terug te nemen. Berenice bleef dus geen koningin. De weer aangenomen vrouw vertrouwde Antiochus echter niet en vergiftigde hem. Zij doodde ook Berenice en haar zoon. Eveneens vele der Egyptische hovelingen, die Berenice naar Syrië begeleid hadden. “Die haar gegeneerd heeft” moest vertaald zijn geworden door: die zij gebaard heeft of: die van haar geboren is, dus haar zoon. “Die haar gesterkt heeft” zijn haar raadsliden. Die allen werden dus omgebracht. Dat legde de kiem voor nieuwe oorlogen, waardoor Israël weer in het nauw kwam.

“Doch uit de spruit harer wortelen zal er een opstaan in zijn staat, die zal met heerkraft komen en hij zal komen van het noorden en hij zal tegen dezelve doen en hij zal ze bemachtigen. Ook zal hij hun goden met hun vorsten met hun gewenste vaten van zilver en goud in de gevangenis naar Egypte brengen en hij zal enige jaren staande blijven boven de koning van het noorden. Alzo zal de koning van het zuiden in het koninkrijk komen, en hij zal wederom in zijn land trekken,” Vs. 7-9.

De spruit harer wortelen is een afstammeling uit hetzelfde koningshuis als waaruit Berenice was. Dit was Ptolomeüs Energetes, haar broeder, die de dood van zijn zuster wreken wilde. Hij ondernam een veldtocht tegen Syrië, bemachtigde vele sterke plaatsen en wreekte zich zeer. Hij slaagde overal. Vs. 8 wijst op de rijke buit, die hij mee voerde en die men schat op 40.000 talenten zilver. Ptolomeüs nam dus veel gevangenen, schatten en goden mee, ook de afgodsbeelden, die de zoon van Cyrus Gambysus vroeger uit Egypte geroofd had. Vandaar zijn bijnaam Euergetes, d.i. de Weldoener. Enige jaren bleef hij staande. Dat waren er 4. Vs. 9 wordt verschillend vertaald. Ook wel aldus: Deze, d.i. de koning van het noorden zal een inval doen in het rijk van het zuiden. Zo genomen is het ook waar, want Seleucus Callinicus poogde uit weerwraak een inval te doen in Egypte, doch een zware storm vernielde zijn vloot en hij moest terugtrekken.

“Doch zijn zonen zullen zich in strijd mengen en zij zullen een menigte grote heren verzamelen en een van hen zal snellijk komen en als een vloed overstromen en doortrekken en hij zal wederkomen en zich in de strijd mengen, tot aan zijn sterke plaats toe.” Vs. 10.

ANTIOCHUS DE GROTE.

Zijn, n.l. Seleucus Callinicus' twee zonen waren Ceraunus en Antiochus, die zich later door zijn veldslagen de bijnaam van de Grote verwierf. Zij mengden zich in de strijd. Een uit hen, dat was Antiochus (222-187), trok, toen zijn broer Ceraunus omgekomen was, op aanraden van zijn eerste minister Hermias tegen Ptolomeüs Filopator de zoon van Euergetes, op. De eerste tocht slaagde niet, maar de 2 volgende, in vs. 10 bedoeld, slaagden uitnemend. Geheel Palestina werd door hem onderworpen en aan Egypte ontnomen. Hij brak als een stroom naar Egypte door, hij kwam wederom (3° tocht) en nam Rafiam in aan de grens van Egypte. Wat Antiochus verder aan oorlogen voerde, vermeldt Daniël niet. De oorlogen in het oosten gevoerd, blijven buiten beschouwing, omdat ze geen betekenis hadden voor Israël. De profetie is hier Israëlicentrisch.

“En de koning van het zuiden zal verbitterd worden en hij zal uittrekken en strijden tegen hem, tegen den koning van het noorden, die ook een grote menigte oprichten zal, doch die menigte zal in zijn hand gegeven worden.” Vs. 11.

Ptolomeüs Filopator werd verbitterd en trok op. Bij Rafia kwam het tot een treffen. Beide legers waren ongeveer even groot, (+ 75.000 man), maar de Syriërs hadden meer olifanten dan de Egyptenaars (102 tegen 73). Toch werden de eersten verslagen en de grote menigte viel in de macht van Egypte's koning. Antiochus trok naar zijn land terug en smeekte door middel van een gezantschap Ptolomeüs om vrede. Deze trok door kortzichtigheid geen partij van zijn grote overwinning. Met gemak zou hij toen het Syrische rijk hebben kunnen overwinnen, maar lui, vadsig en verwijfd als hij was, had hij meer behagen in de vermakelijkheden van het hof dan in de strijd. Daarbij was hij zeer verwaand op zijn overwinningen.

“Als die menigte zal weggenomen zijn, zal zijn hart zich verheffen en hij zal er enige tien-duizenden nedervellen, evenwel zal hij niet gesterkt worden. Want de koning van het noorden zal wederkeren en hij zal een grotere menigte dan de eerste was, oprichten en aan het einde van de tijden der jaren zal hij snellijk komen met een grote heerkraft en met groot goed.” Vs. 12, 13.

In 3 Makk., hoewel niet zeer betrouwbaar, vinden we de letterlijke vervulling van vs. 12. Ptolomeüs was zo opgeblazen over zijn overwinning, dat hij, ondanks de vermaningen der Joden, in het binnenste heiligdom doordrong. Hij werd terneder geslagen en voor dood weggedragen. Uit wraak liet hij op een pilaar graveren, dat hij de Joden als slaven zou wegvoeren. Ook vatte hij het dolzinnig plan op om, 500 dronken gemaakte olifanten op de gevangen Joden los te laten. Op het gebed van een Godvrezend priester werd dit onheil afgewend. De Joden zeggen, dat God twee engelen gezonden heeft, die de redeloze dieren dermate verschrikten, dat ze in plaats van Israël, het leger van Filopator vertraptten.

ONDER SYRIE.

Vs. 13 zegt, dat Antiochus zich van zijn grote nederlaag herstelde en met nog talrijker legermacht dan voorheen terugkeerde naar Egypte. Na dertien jaar stierf Ptolomeüs en werd opgevolgd door zijn zoontje van 6 jaar. Toen, aan het einde van de tijden der jaren (n.l. van Ptolomeüs), toog Antiochus met ontzaglijke krijgstoerusting naar Egypte, versloeg het Egyptische leger en nam Sidon, Gaza en Palestina in. De Joden waren de Egyptische overheersing moe en begroetten veelal de overwinnaar met blijdschap. Antiochus gaf hun vele voorrechten.

“Ook zullen er in die tijden velen opstaan tegen den koning van het zuiden en de scheurmakers uws volks zullen verheven worden om het gericht te bevestigen, doch zij zullen vallen.” Vs. 14.

Vele Joden waren het juk van Ptolomeüs zo moede, dat zij tegen hem opstonden en gaarne Antiochus als vorst aanvaardden. Vele anderen, scheurmakers (Hebr. “zonen der verbrekers” of “doorbrekers”), onstuimige Joden, die wet en recht vertrapten, wilden echter alle juk afwerpen. Zij hadden geen succes. Israël kan alleen bevrijd worden door zijn Vredevorst.

“En de koning van het noorden zal komen en een wal opwerpen en vaste steden innemen en de armen van het zuiden zullen niet bestaan, noch zijn uitgelezen volk, ja er zal geen kracht zijn om te bestaan. Maar hij, die tegen hem komt, zal doen naar zijn welgevallen en niemand zal voor zijn aangezicht bestaan; hij zal ook staan in het land des sieraads en de verderving zal in zijn hand wezen.” Vs. 15, 16.

BILLIJKE VOORWAARDEN.

Vs. 15 beschrijft Antiochus' voorspoed in de oorlog. De ene versterkte stad na de andere viel in zijn handen. Egypte kon geen weerstand bieden, de “armen van het zuiden” hadden geen kracht. Antiochus kwam ook in het land des sieraads d.i. Palestina. De zinsnede “De verderving zal in zijn hand wezen” had anders moeten vertaald worden. Men zou thans daaruit kunnen lezen, dat hij de Joden vreselijk vervolgd heeft. Dat nu is niet zo, hij heeft ze zeer begunstigd. Er staat dan ook: de voleinding zal in zijn hand wezen, d.i. Antiochus zou het volbrengen, volmaken de Joden zó aan zich te onderwerpen, dat ze van die tijd af nooit meer Egypte onderworpen waren. Verderving is in Gen. 18:21 vertaald door uiterste. Zie Kanttek.

“En hij zal zijn aangezicht stellen om met de kracht zijns gansen rijks te komen en hij zal billijke voorwaarden meebrengen en hij zal het doen, want hij zal hem een dochter der vrouwen geven om haar te verderven, maar zij zal niet vaststaan en zij zal voor hem niet zijn.” Vs. 17.

“Hij zal zijn aangezicht stellen” betekent: het vaste voornemen hebben en pogingen aanwenden tot vervulling er van. Het was Antiochus' vaste voornemen Egypte te overheersen. Hij wilde zich daartoe met zijn ganse macht op het land werpen. Hij deed dit echter niet, maar kwam met billijke voorwaarden. Daar zat Rome's macht achter. Rome had het voogdijschap genomen over de knaapkoning. Antiochus durfde niet tegen Rome op. Hij probeerde nu door list zijn doel te bereiken. Hij gaf zijn dochter Kleopatra (niet te verwarren met de Egyptische koningin, die een eeuw later leefde) aan de 12 jarige Filopater tot vrouw. Die dochter was de “dochter der vrouwen”: haar moeder en grootmoeder zorgden nog voor haar opvoeding, want zij was toen 11 jaar. Hij wilde haar niet verderven, maar gebruiken om Egypte te verderven. Zij kreeg tot bruidschat o.a. Palestina. Zij stond echter niet vast, d.i. was niet standvastig; zij kwam, toen zij gehuwd was, niet op voor de belangen van haar vader, maar koos met haar man de zijde van het Romeinse rijk, zij was niet voor hem.

“Daarna zal hij zijn aangezicht tot de eilanden keren en hij zal er vele innemen: doch een overste zal zijn smaad tegen hem doen ophouden, behalve, dat hij zijn smaad op hem zal doen wederkeren. En hij zal zijn aangezicht keren naar de sterkten zijns lands en hij zal aanstoten en vallen en niet gevonden worden.” Vs. 18, 19.

De “eilanden” zijn bij de Hebreeën de kustlanden der Middellandse zee of de eilanden daarin. Antiochus rustte een grote vloot uit, keerde zich tegen Klein-Azië en Griekenland en veroverde vele eilanden in de Egeïsche zee. Hij werd door de Romeinen onder Lucius Scipio verslagen. Deze maakte aan de smaad, de Romeinen aangedaan, een einde, hij liet die smaad

op Antiochus nederdalen.

Vs. 19 tekent ons Antiochus' einde. Na een alles behalve eervolle vrede (hij moest alle provinciën ten W. van het Taurus gebergte aan de Romeinen afstaan, beloven geen olifanten meer te houden (sedert Alexanders tijd veel in de oorlog gebruikt) en zijn zoon Antiochus Epifanes als gijzelaar naar Rome zenden), was hij nu genoodzaakt zich binnen de grenzen en de sterkten de vestingen van zijn eigen land te bepalen. Wegens geldgebrek besloot hij de tempel van Jupiter te Elymaïs in Perzië te beroven. Deze daad van heiligschennis verbitterde het volk zeer, er barstte een oproer uit en Antiochus werd gedood. Hij viel en was niet meer te vinden (187 v. Chr.).

“IN ZIJN PLAATS”.

“En in zijn staat (d.i. plaats) zal er een opstaan, doende een geldeiser doortrekken in koninklijke heerlijkheid, maar hij zal in enige dagen gebroken worden, nochtans niet door toornigheden, noch door oorlog”. Vs. 20.

Na Antiochus' dood werd zijn zoon Seleucus Filopater koning van Syrië. In de koninklijke heerlijkheid, Hebr.: de heerlijkheid des koninkrijks, d.i. Palestina, liet hij een geldeiser doortrekken, een heffer van belastingen. Dat was Heliodorus, die het “sierlijke land” doortrok. Tevens moest hij de tempel plunderen, 2 Makk. 3:4. Hierin was hij niet gelukkig. Volgens 2 Makk. werd hij door een van God gezonden ruiters en 2 jongelingen teruggeslagen en zou zonder voorspraak en offerande van de hogepriester gedood zijn geworden.

Seleucus verlangde zeer het Romeinse juk af te werpen, doch waagde dit niet. In het jaar 176 zond hij zijn zoon Demetrius naar Rome om de plaats van zijn broeder Antiochus als gijzelaar in te nemen. Heliodorus achtte nu het ogenblik gunstig om de kroon te bemachtigen en hij vergiftigde Seleucus. Deze werd verbroken zonder toornigheden en zonder oorlog. Toch werd Heliodorus geen koning, maar de op de terugreis zijnde Antiochus, die de bijnaam kreeg van Epifanes, de Schitterende.

REEKS II.

Van Eeuwigheid tot Eeuwigheid

SATAN EEN VORMELIJK WEZEN.

Men heeft één ding zeer uit het oog verloren: Satan is een wezen met zekere vorm, hij is “lichamelijk” d.w.z. hij neemt een zekere plaats in. Onder de lichamelijke van geestelijke wezens verstaan we niet, dat zij een lichaam hebben van vlees en bloed, maar dat zij een zekere ruimte innemen. Satan nu heeft een zekere vorm, hij is een cherub. En cherubs hebben een soort mensengedaante, Ez. 1:10.

Dat hij lichamelijk, wil men beter: vormelijk is, bewijst ook Op. 12:9: de Oude Slang wordt uit de hemel op de aarde geworpen. Hij is dan niet meer in de hemel, heeft dus een plaatselijkheid, is niet overal. Het blijkt verder uit Op. 20:2, waar hij voor 1000 jaar wordt gebonden en in de afgrond geworpen. Dat blijkt eveneens bij Christus verzoeken: Satan komt tot Hem en Christus gebiedt hem achter Hem te gaan en eindelijk weg te gaan, Luk. 4:8; Mat. 4:10. De woorden van Luk. 4:8 vinden we ook in Mt. 16:23, waar de Heere ze over Petrus heen andermaal tot hem richt.

Men zal ons wellicht tegenwerpen, dat Satan een geest is, de geest die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid, Ef. 2:2. Opgemerkt zij, dat hier staat: die nu inwerkt. Dit behoeft niet zo te zijn, dat Satan ze als 't ware doorwoont, maar op hen inwerkt d.m.v. allerlei midde-

len.

TEGENWERPINGEN.

Men zou ons verder tegen kunnen werpen: En het Spiritisme dan, daarbij komen de geesten toch ook in de mensen. Laat ons opmerken:

- 1° dat dit nog niet bewezen is. Die geesten kunnen zeer wel iemand van buitenaf zo onder hun invloed brengen, zo hypnotiseren, dat hij doet wat zij willen. Zoals de mens de mens kan hypnotiseren, zo kan zo'n geest dat de mens. Hij kan daarom nog zeer wel zijn vormelijkheid behouden en van buitenuit op de mens inwerken.
- 2° dat er geest èn geest is. Engelen worden ook geesten genoemd, Heb. 1:7, toch hebben ze een lichaam, anders zouden de opgestane gelovigen hun niet gelijk kunnen zijn, Luk. 20:35 en het beeld van de Hemelse kunnen dragen, 1 Cor. 15.

Verder zal men ons tegenwerpen: Maar de bezetenen dan in het N.T. De duivelen werden toch uit hen uitgeworpen en gingen zelfs in de zwijnen, Luk. 8:32. We merken hierbij op:

- 1° dat hier geen sprake is van duivelen, maar van demonen. Nergens zegt het N.T. dat er duivelen uit geworpen zijn, steeds is er sprake van het bezeten zijn door demonen, wat andere geestelijke wezens zijn. De vertaling is hier weer zeer verwarrend.
- 2° dat ook die demonen plaatselijk zijn; ze waren eerst in de bezetene, al was het een legioen (6000-10000), daarna in de zwijnen. Ook dit wijst op zekere vormelijkheid, het zich in een centrum concentreren. Ze wilden niet naar de afgrond, Vs. 31. Ook hier zullen we moeten denken aan zeer kleine vormelijke wezens, een soort geestelijke microben, bacillen of bacteriën. Wil men geestelijke elektronen of protonen. (Men weet, dat dit in het stoffelijke de kleinste deeltjes van de stoffelijke substantie zijn). Een en ander bewijst nog niet, dat geesten geen "lichamelijkheid", d.i. vormelijkheid hebben. Er kunnen zeer wel "kleine" als "grote" geesten zijn, wezens met kleiner en groter werkingssfeer, van uit een bepaalde vormelijke gedaante. Zoals in de natuur het grote naast het kleine voorkomt, kan dat zeer wel ook in de geestenwereld. De Schrift bewijst dat zijdelings telkens weer.

Eindelijk kan men tegenwerpen: Maar de Satan werd toch uitgeworpen, Mk. 3:23, hij bond toch die dochter Abrahams, Luk. 13:16, hij vervulde toch het hart van Ananias, Hand. 5:3, hij voer toch in het hart van Judas, Luk. 22:3, Joh. 13:27. We merken hierbij op, dat hij wat betreft het bezeten zijn, middellijk uitgeworpen wordt, daar het de onder hem staande machten zijn, die de mensen beheersen, de demonen; dat de vrouw in Luk. 13 gebonden was door een geest der krankheid, Luk. 13:11; en dat we in de drie overige teksten over Ananias en Judas te denken hebben aan Satanische gedachten en geestesinvloed, die van Satans persoon uitgaan. Evenals Christus in ons hart kan wonen zonder dat Zijn Persoon in ons is, evenzo is het bij Satan. Zijn persoon, zijn vormelijk wezen, komt niet in iemand, het is óf zijn gedachten invloed óf een demon, een microscopisch geestelijke bacterie.

NIET NAAST GOD.

Terugkerend tot het uitgangspunt, geloven we dat Satan niet geïncarneerd is in het slangdier, maar Slang genoemd wordt om kenschetsende trekken op te noemen. Christus wordt vergeleken bij de koperen slang. Joh. 3:14. Maar Hij veranderde Zich toch niet in een slang. Zo ook Satan. Hij behield zijn vormelijkheid, ging niet in een slang, maar vertoonde zich als een en-

gel des lichts. Paulus drukt dan ook in 2 Cor. 11:14 een uiterlijke verandering uit, geen innerlijke transformatie, gedaanteverandering.

Maar is er dan zoveel bezwaar tegen om aan te nemen, dat Satan het slangdier, gebruikte om Eva te verleiden? Was dit er dan niet juist toe geëigend, was dit niet schranderder dan al het andere gedierte?

Wij vragen: Wat voor noodzaak had Satan daartoe. Die eerste mensen hadden de zinnen nog niet geoefend tot onderscheiding van goed en kwaad. Satan had juist alle reden om als engel des lichts te verschijnen, niet als slangdier. De uitspraken der Schrift wijzen heen naar een lichamelijk wezen van hoger orde dat betoverd en verleid heeft. Dat wezen noemt de Schrift "Slang". Er is geen noodzaak het in een slang te laten inwerken. Waarom heeft Satan dit dan niet herhaald? Sprekende dieren zouden nog meer invloed uitoefenen dan sprekende mensenmediums. Satan de cherub te doen incarneren in een slang is een groter wonder dan de Ware Mens van Ez. 1:26 tot Zoon des mensen te doen worden.

Er is geen evolutie. Ook geen geestelijke. Er is geen overgang van wezen in wezen. Wel transformatie, overgang in hogere of lagere orden. Als een geestelijke bacterie, een demon, in een mens in komt, verandert daarmee het wezen van de demon niet. Mens en demon blijven, maar de laatste overheerst de eerste. Satan heeft ook een wezen dat hij maar niet willekeurig kan veranderen, hij legde dat maar niet tijdelijk af om in een slangdier in te gaan, hij bleef cherub. Hem de macht toe te kennen die de Traditie hem geeft, is hem feitelijk naast God plaatsen, Wiens scheepsel hij is. We lezen wel dat de Schepper alle dingen vermag, maar nergens dat Hij die macht in enig scheepsel inlegt. Wie Satan hier die macht geeft, een macht, waarvan we nimmer lezen dat hij ooit verder gebruik heeft gemaakt, maakt God tot medewerker van de verleiding. Dat nu zij verre. En kan niet. Satan is nooit verder in enige diervorm verschenen. Hij is en blijft cherub, die wel uiterlijke engel gedaante kan aannemen, maar niet meer. Satan beschikt wel tot op zekere hoogte over de scheppingskrachten, Job. 1:12-22 maar mist voor zover wij na kunnen gaan de macht zichzelf te incarneren. Vandaar dat hij later Beest en Valse Profeet doet komen en nodig heeft. Indien hij de slang bezeten heeft, waarom doet hij het later dan niet enig mens? Dit geschiedt niet, mede bewijs dat we hem niet de macht moeten toekennen die de Traditie hem geeft. Eva zag geen slang, maar een engel des lichts.

DE STRIJD

(Einde).

Als wij dan deze tegenwoordige boze aioon overzien, met betrekking tot de worsteling tegen de geestelijke wezens der boosheid, dan zien we, dat Satans actie zich het meest richt tegen de gezonde leer en niet tegen de moraal enz. In die worsteling kunnen wij overwinnen door de waarheid vast te houden in liefde en in alles tot Hem, die het Hoofd is, op te wassen. Onze strijd is niet tegen vlees en bloed.

Men behoeft Satan niet te vrezen, als men zich houdt aan de positie waarin God ons plaatst. De briesende leeuw van 1 Petr. 5:8 en de overste der machten der lucht van Ef. 2:2 kan niets tegen hen, die in het overhemelse zijn, aan Gods rechterhand. Wee onzer als wij onze positie niet innemen en dat gebeurt zo dikwijls.

In heel de geschiedenis van het christendom, zien wij hoe velen niet staande gebleven zijn tegen de listen (methoden) des duivels en heen en weer bewogen en rondgevoerd werden door alle wind der leer. Telkens en telkens werden er overwinningen behaald

door de overheden, machten, wereldbeheersers en geestelijke wezens der boosheid. Daar waar schijnbaar aan de meest verheven gedachten werd vastgehouden, waar de mens streefde naar het beste en edelste, vindt men dikwijls de grootste afwijking van de waarheid. De vraag is dus niet of men godsdienstig, vroom, ethisch, “geestelijk” is, maar of men in de waarheid staat, dus Schriftuurlijk is. Als Paulus zegt, dat Satan zelf de gedaante aanneemt van een engel des lichts, dan is het in verband met hen, die “een andere Jezus” en “een andersoortig evangelie” prediken. En God zwijgt intussen en laat schijnbaar alles zo maar gaan. Op bedekte wijze gebruikt Satan het christendom om zijn plannen uit te voeren. Zal hij slagen? Wij kennen het antwoord uit het boek Openbaring. Toch wordt Christus “onder een deksel” gepredikt en dringt, ook langzamerhand Paulus’ leer meer en meer door. Niet tegenstaande alles, wordt zelfs de grote verborgenheid meer en meer bekend en geloofd. Daar heeft God Zelf voor gezorgd. Die “heiligen en getrouwen” (Ef. 1:1. Vert. Voorhoeve) behoeven niet talrijk te zijn, en kunnen maar een klein aantal vormen van schier op zich zelf staande gelovigen, te midden van hen, die in Christus geloven. Deze verborgenheid is niet bestemd, om met veel omhaal en succes in het publiek verkondigd te worden. Zij moet veeleer toevertrouwd worden aan “getrouwe” mensen (2 Tim. 2:2), die niet in grote massa’s te vinden zijn, want daarvoor is het nu Gods tijd niet. Die prediking belet natuurlijk niet het verkondigen van andere goede tijdingen, betreffende de aardse en hemelse sferen, die dus meer algemeen voor zondaren en heiligen bestemd zijn.

Na de laatste, ons bekende, aioon, als God alles in allen is, is ook de tijd gekomen, dat niet meer enkele uitverkorenen, maar alle mensen delen in de voorrechten der leden der tegenwoordige Gemeente der verborgenheid. Satan is dan al lang in de poel des vuurs geworpen geweest en is gedurende de aionen door God gebruikt geworden om Zijn voornemen uit te werken.

Het bestaan der Gemeente is nu en in de toekomstige aionen een bewijs van de volledige overwinning van Christus en van Gods almacht, alwijsheid en alliefde. Daarom is het zo belangrijk voor alle leden der Gemeente bewust te zijn van hun positie en hunner roeping waardig te wandelen. Het gaat niet zozeer over henzelf, over wat zij te winnen of te verliezen hebben, maar over Gods eer en heerlijkheid. Zij zullen niet alleen door de wereld, maar ook door hun medegelovigen misprezen worden evenals Paulus. Maar de Heere zal hen verlossen van alle boos werk en ze bewaren tot Zijn overhemels koninkrijk (2 Tim. 4:18). Hem zij de heerlijkheid gedurende de aionen der aionen.

Wat de Konkordantie leert. KRIJGEN EN AANNEMEN.

Het is natuurlijk zeer belangrijk een onderscheid te maken tussen het geval waar ons iets aangeboden wordt en waar wij het aannemen. Het Grieks gebruikt in het eerste geval “lambanoo” in het tweede “dechomai”. Het eerste is objectief d.w.z. hangt niet af van de persoon waarvan gesproken wordt. Het tweede is subjectief d.w.z. hangt wel van hem af. Wij geven nu enkele teksten waarin die woorden voorkomen en voegen er bij, welk woord de Statenvertaling en die van Voorhoeve gebruiken.

1. lambanoo (krijgen) - objectief d.i. hangt niet van ons af.

	Statenvertaling	Voorhoeve
Mat. 10:41 (2 en 4)	Ontvangen	Ontvangen
Joh. 10:17, 18	Nemen	Nemen
Hand. 1:20	Nemen	Nemen

Rom. 5:11	Krijgen	Ontvangen
Rom. 5: 17	Ontvangen	Ontvangen
2 Kor. 11:4 (1 en 2)	Ontvangen	Ontvangen
Fil. 2:7	Aannemen	Aannemen
Fil. 3:12	Krijgen	Krijgen
Heb. 5:4	Aannemen	Nemen
Op. 5:7, 8, 9	Nemen	Nemen
Op. 14:9, 11	Ontvangen	Ontvangen

“Krijgen” en “ontvangen» kunnen objectief zijn, “nemen” en “aannemen” niet en hadden niet moeten gebruikt worden.

2. dechomai (aannemen) — subjectief d.i. hangt van ons af.

	Statenvertaling	Voorhoeve
Mat. 10:41 (1 en 3)	Ontvangen	Ontvangen
Luk. 8:13	Ontvangen	Ontvangen
Hand. 7:38	Ontvangen	Ontvangen
Hand. 17:11	Ontvangen	Ontvangen
2 Kor. 6:1	Ontvangen	Ontvangen
2 Kor. 11:4 (3)	Aannemen	Aannemen

“Ontvangen “ is niet subjectief genoeg, “aannemen” is beter.

Men bemerkt hoe de vertalers gedwongen geweest zijn de juiste woorden te gebruiken in 2 Kor. 11:4 waar beide “lambanoo” (de twee eerste malen) en “dechomai” in voorkomt. Waarom dat onderscheid ook niet vasthouden in de andere verzen?

Ook, Mat. 10:41 heeft beide woorden, zelfs twee maal, en laat goed het verschil van betekenis zien. Zij ontvingen (namen aan) iemand, dat is subjectief, want het hangt van hen af. Als gevolg krijgen ze iets, dat is objectief, hangt niet van hen af.

Laat ons nu het belang dezer zaak nagaan in enkele gevallen waar “lambanoo “gebruikt is.

Joh. 10:17, 18 **“Opdat Ik het wederom neme”, “Ik heb macht het wederom te nemen”**. De Heere Jezus nam het Zelf niet, maar kreeg het, want het kwam Hem toe. “Macht” is de vertaling van “exousia” (waardigheid) dat zowel “recht” als “macht” uitdrukt. Door Zijn zonde-loosheid en de volkomen overgave van Zijn wil, had Hij recht op het leven. Hij kreeg het.

Hand. 1:20 **“Een ander neme zijn opzienersambt”**. Dat stond er niet, want niemand had het recht dit ambt zelf te nemen, hij moest het krijgen. Dat was dan ook het geval met Matthias.

Rom. 5:17 **“Zullen degenen, die den overvloed der genade, en der gave der rechtvaardigheid ontvangen, in het leven heersen”**. Dit vers wordt soms gelezen alsof er stond “die... in ontvangst nemen”. Men meent dat het allen aangeboden is, maar slechts sommigen het aannemen. Hier staat, dat die overvloed der genade maar aan sommigen gegeven wordt. Wij willen voorlopig deze zaak niet verder onderzoeken.

Pil. 2:7 **“In gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende”**. Het was niet zozeer een aannemen, dan wel een ontvangen.

Heb. 5:4 **“Niemand neemt zichzelf die eer aan”**. Wij zouden vertalen: “Niemand krijgt

die eer voor zichzelf”. Dit vers geeft het wezen der uitverkiezing weer: door God geroepen niet voor zichzelf, maar ten bate van anderen.

Nu ook enkele gevallen, waar “dechomai” gebruikt is.

Luk. 8:13 **“Het woord met vreugde ontvangen”**. Zij hadden het niet alleen “ontvangen”, maar ook “aangenomen”. En toch wijken zij af! Als men een oog heeft voor de verschillende groepen mensen en gelovigen, ziet men, dat hier niets gezegd wordt van het “afvallen” der leden der Gemeente door Paulus kenbaar gemaakt in zijn gevangenisbrieven.

Hand. 7:38 **“Welke de levende woorden ontving”**. Mozes nam die woorden ook aan.

Hand. 17:11 **“Die het woord ontvingen met alle toegenegenheid”**. Dat woord omvatte méér dan dat van Luk. 8:13, waar het meer in betrekking stond met het koninkrijk. De Bereërs namen het aan.

Sommige teksten met “lambanoo” schijnen op het eerste zicht subjectief te zijn, dus een tussenkomst van de bedoelde personen aan te duiden. zoals b.v. Joh. 5:43 en 13:20. Men kan ze echter even goed anders verstaan.

Joh. 5:42 zegt dat zij de liefde Gods niet in zichzelf hebben, daarom hebben ze de Heere Jezus niet “gekregen”. zo gaat het ook in Joh. 13:20 over het “krijgen “ van iemand. Als de Heere iemand zendt, dan is het alsof Hij het zelf is. De Heere Jezus spreekt hier en in de vorige en volgende verzen niet over iets dat iedereen *kan* aannemen, maar over de uitverkiezing van enkelen (v. 18) Deze “krijgen” Jezus.

De Voorzetsels in het Grieks

In de reeks “Wat de konkordantie leert “ hebben wij menigmaal de gelegenheid gehad in te zien welke belangrijke rol de voorzetsels spelen. Wij hebben een en ander over de betekenis van deze voorzetsels samengevat en dat op de volgende bladzijde af gedrukt.

De “Englishman's Greek Concordance” geeft in vele gevallen aan met welke naamval een voorzetsel gebruikt is.

Zij die een Griekse tekst hebben, kunnen menigmaal de naamval herkennen uit het gebruikte lidwoord.

In een later nummer hopen wij een lijst te geven der Griekse en Hebreeuwse letters. Dit kan het werk van den Schriftonderzoeker gemakkelijker maken.

Later geven wij mogelijk ook enkele beginselen uit de Griekse spraakleer die zeer eenvoudig en zeer nuttig zijn.

De Weg der Behoudenis

INLEIDING.

De kwesties van geloof en bekering, van wedergeboorte, verlossing, verzoening en rechtvaardiging, van de vrijheid en de uitverkiezing en talrijke andere, die er mee in verband staan, vormen een geheel, dat zeer ingewikkeld is. Sinds de eerste tijden van het christendom is er heel wat strijd over gevoerd. Ook hier is alles verward en zo kwam men tot misverstand, oneenigheid en ongelooft.

Zullen wij ons bij die stand van zaken neerleggen en hoogstens dan maar een van de vele opvattingen aannemen, omdat deze van een “betrouwbare” onderzoeker komt of het best overeenstemt met wat wij sinds onze jeugd geleerd hebben of met de gedachtengang van de kring waartoe wij behoren? Neen, wij houden het er voor, dat, hoeveel aandacht wij ook aan dit alles te schenken hebben, de Schrift ons uitnodigt tot zelfonderzoek. Daarom beweren wij niet alles volkomen te begrijpen en boven anderen verheven te zijn. Integendeel. Wij erkennen onze onmacht, zo goed als die van anderen, maar vertrouwen op God. Wij laten ons aldus door niets afschrikken in ons onderzoek, ook niet door het ingewikkelde ener zaak.

Hoe ingewikkeld iets ook is of schijnt, men kan de zaak steeds ontleden in een reeks meer eenvoudige dingen. Deze kunnen eerst afzonderlijk, daarna ook in onderling verband, onderzocht worden.

Nu komen onmiddellijk de tegenwerpingen. Ja maar, zegt iemand, dat kan iedereen zo maar niet! En wij stemmen toe, dat dit inderdaad zo is. Laat ons de zaak hier echter begrenzen tot u, waarde lezer, en niet denken over allerlei andere gevallen, die wij onmogelijk met kennis kunnen beoordelen. Misschien kunt gij nu zo’n onderzoek niet instellen, maar dat wil niet zeggen dat gij het nooit zult kunnen. Er is een tijd geweest dat ge niet kon spreken of schrijven. Hoe zijt ge er toe gekomen die dingen wel te kunnen? Door oefening. Zo ook met Schriftonderzoek. Men moet niet verwachten onmiddellijk elk onderzoek te kunnen ondernemen en men moet de moed niet opgeven omdat men dat niet kan. Men zij ook hierin redelijk en beginne zich te oefenen met in Gods kracht eenvoudige dingen te onderzoeken, bijv. met gemakkelijke concordantie studiën. Zo kan men zich oefenen en onder de leiding van de Geest in betrekkelijk korte tijd tot belangrijke resultaten komen. Vanzelf moet er geloof zijn en wedergeboorte. Maar al is dit geloof zeer begrensd, een klein onderzoek zal de kring des geloofs uitbreiden en zo zal het een het ander helpen. Na enige tijd, door voortdurend contact met het geschreven Woord, en met het Levende Woord, vermeerderd ook onze zucht om meer en meer te willen kennen van wat God ons in Zijn Schrift geopenbaard heeft. Wij beginnen meer en meer te letten op de zuivere woorden Gods en de dingen die boven zijn. Ons onderzoek, dat meer en meer ingewikkeld wordt, is dan geen last, maar een grote vreugde. Telkens zal ons ook gelegenheid gegeven worden onze kennis in praktijk te brengen, uit te werken, zodat, vervuld met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand, wij wandelen waardig de Heere (Kol. 1:9, 10).

Na enige oefening leert men dan de stof in te delen om ze gemakkelijker meester te worden. Ons onderzoek mag vanzelf niet zuiver verstandelijk zijn, maar moet ons gehele wezen in beslag nemen. Men vertrouw ook nooit op zichzelf en zijn “knapheid”, want dan loopt alles

mis. Men snijde dan ook alle hoogmoed, die zich zo gemakkelijk ontwikkelt, bij de wortel af met nu en dan een blik te werpen op eigen zwakheid. Onze tegenstanders helpen hierin mede, met te wijzen op onze zwakke plekken. Men gebruike die opmerkingen ten goede. Men vertrouwde dus alleen op Hem, en late zich leiden in alles, studie en wandel, door de Heilige Geest.

Om op die leiding te kunnen rekenen, moet men natuurlijk beginnen met acht te geven op de “gezonde woorden” door de Heilige Geest ingegeven.

Het is echter in den beginne niet nodig overtuigd te zijn van de woordelijke inspiratie der Schrift. Als men slechts de mogelijkheid aanneemt en zonder vooringenomenheid de gezonde woorden onderzoekt, zal men overtuigd worden door de Schrift zelf.

Het indelen van een zaak in haar onderdelen is niet voldoende. Elk van deze eenvoudige dingen moet met de grootste oplettendheid onderzocht worden en men moet de waarde leren kennen van elk woord, door de Heilige Geest uitgekozen. Deze woorden moeten dus als het ware met de microscoop onderzocht worden. Men moet dus ten dele terug naar de grondtekst. Daartoe is de kennis der grondtalen niet onontbeerlijk. Dikwijls is het voldoende alle teksten op te zoeken, waar een bijzonder Grieks of Hebreeuws woord voorkomt en hiertoe is een goede concordantie voldoende. Uit die teksten blijkt dan gewoonlijk welke de juiste betekenis van het onderzochte woord is. Het is op een dergelijke wijze dat een kind leert spreken, namelijk door telkens een woord te horen uitspreken in verband met andere dingen. Het is ook op die wijze dat men tot de kennis van geheel vreemde talen is gekomen. Als voorbeeld van dergelijk concordanties onderzoek wijzen wij ook op de reeks “Wat de concordantie leert” die in Uit de Schriften verschijnt. Is het niet duidelijk, dat, zonder kennis van Grieks, alle wedergeborenen tot belangrijke resultaten kunnen komen? Ook hier is natuurlijk oefening nodig en moeten eerst de eenvoudige gevallen onderzocht worden. De andere worden vaak door middel van de eerste opgelost. Zo wordt men dan geleidelijk gebracht ook iets van het “Nieuwtestamentisch” Grieks te leren. Enkele elementaire dingen uit de Griekse spraakleer, zoals de kenmerken der naamvallen, van enkel- en meervoud, van de geslachten enz. kan men daarbij zeer gemakkelijk leren en deze kunnen, van heel groot nut zijn.

VREDE OF STRIJD?

“Vrede op aarde” is wel het DOEL van Christus’ komst, maar daarom was die vrede er niet onmiddellijk. Wel was er een zekere vrede. De mensen hadden hun gedachten, gewoonten, godsdiensten. **Er was de vrede der onverschilligheid voor de waarheid.** Als ze maar brood en spelen hadden en men hun voor het overige maar met rust liet.

Die vrede kwam de Heere **verstoren**.

Ook in onze tijd is een der grootste kwalen de **onverschilligheid**. De mensen hebben geen waarheid, niet omdat ze niet knap genoeg zijn, omdat de waarheid ontoegankelijk is, maar omdat ze er onverschillig voor zijn. Men acht zich ook zeer rijk in het bezit der overlevering en wil nu maar met rust gelaten worden. Een nauwkeurig onderzoek der door God geïnspireerde woorden, wordt vermeden. Het verstoort de vrede der onverschilligheid, de rijkdom der traditie. Men heeft genoeg aan zijn eigen opvatting en ziet niet hoe die “gezonde woorden” telkens weer tonen hoezeer die opvatting nog van de waarheid afwijkt.

“Vrede op aarde”, maar niet in onze boze aïoon. Nu hebben wij de strijd... (Ef. 6). Wij stellen Gods Woord tegenover de onverschilligheid van ongelovigen en gelovigen.

Is men vergeten, dat Christus niet (Gr. mè d.i. niet onmiddellijk) gekomen is om vrede te brengen op aarde (Mat. 10:34)? Is men vergeten, dat Paulus niets dan strijd had. Zo wil UIT DE SCHRIFTEN ook een strijdblad zijn en niemand met rust laten. Niet in eigen kracht en OM de strijd, maar in Gods kracht en OM de ware vrede: God alles in allen.

Intussen zij de vrede van Rom. 5:1 en Ef. 4:3 ons aller deel.

REEKS I.

Het Profetische Woord

Nº 39.

DE VERACHTE, EIGENWILLIGE KONING.

DANIEL 11:21-35. De structuur van dit gedeelte is deze:

- E1 11:21-31 De Verachte (de Kleine Hoorn).
- F1 11:32-35 Het Volk. Beproefd.
- E2 11:36-45 De naar zijn welgevallen doende Koning (de Kleine Hoorn).
- F2 12:1-3 Het Volk. Overgeleverd.

ANTIOCHUS EPIFANES.

Gaan we dit nu na.

“Daarna zal er een verachte in zijn staat opstaan, welke men de Koninklijke waardigheid niet zal geven, doch hij zal in stilte komen en het koninkrijk door vleierij bemachtigen.” Vs. 21.

Velen menen, dat dit vers het vervolg is van vs. 20 en dat met de verachte Antiochus Epifanes bedoeld wordt, die in 175 de troon beklom na Heliodorus verjaagd te hebben en tot 164 regeerde. Een verachte, men had de waardigheid niet aan hem, maar aan zijn broer Demetrius toegedacht. Men weet uit het vorige hoe zijn vader, Antiochus de Grote, Demetrius als plaatsvervanger in het gijzelaarschap zond om Antiochus Epifanes af te lossen. Kort daarna stierf Antiochus de Grote. Antiochus Epifanes moest, toen hij in Syrië kwam, met behulp van Gumenus, zijn vriend, de koning van Pergamus, de vriend der Romeinen, zich op de troon verheffen. Wij voor ons delen die opvatting niet. Vs. 24 geeft voor deze uitlegging al een moeilijkheid. Dit kan niet op Antiochus Epifanes slaan. Het met stilheid komen betekent: in een tijd van zorgeloze zekerheid. In Dan. 8:25 is sprake van: in stille rust. Dit vers, 8:25, heeft betrekking op de Antichristus, want er staat, dat hij zal staan tegen de Vorst der Vorsten. Dit zal het Beest doen. Waarom nu niet zo de lijn getrokken over 11:21 en het laten gelden voor de Antichristus?

Vs. 21 zegt verder, dat hij het koninkrijk door vleierijen zal bemachtigen. Luther vertaalt: door zoete woorden. Ook dit is niet op Antiochus Epifanes toepasselijk. Hij moge al naar de gunst des volks gejaagd hebben, het koninkrijk door vleierijen bemachtigd heeft hij niet.

Vs. 21-31 vormt een eenheid. Uit vs. 31 blijkt, dat de verachte het gedurig offer zal weg nemen en de verwoestende gruwel zal stellen. We hebben reeds gezegd, dat de voorschaduw moge gezien zijn in Antiochus Epifanes, vele karaktertrekken, die hier genoemd worden, gaan niet op. De gruwel der verwoesting moet volgens Mt. 24:15, 16 nog geplaatst worden. De vorst des verbonds is niet aan te wijzen. Men heeft aan verschillende personen gedacht,

maar geen enkele verklaring bevredigt, o.i. het bewijs, dat de verklaringen niet juist zijn. Voor ons verdwijnen al die bezwaren door vs. 21-31 toekomstig te stellen, wat èn de structuur èn de inhoud vorderen: de structuur: vs. 21-31 staat tegenover vs. 36-45, de inhoud; er zijn geen of althans weinig afdoende historische gegevens. Als men beide delen laat slaan op het Beest, loopt alles veel beter. Vs. 36 is zo nauw aan vs. 35 verbonden, dus ook aan vs. 31 (daar vs. 32-35 een tussentaferel geeft), dat het niet aangaat ze los te maken en eerst in vs. 36 het Beest te zien optreden. In vs. 32 is sprake van leraars, in Dan. 10:3 evenzo. Dan. 12 valt in de eindtijd, dan ook vs. 11-32. En daarmee ook vs. 21-31, waarvan het de voortzetting is.

HOOGSTENS VOORVERVULD.

Hoewel we geloven, dat vs. 21-31 toekomstig is, willen we de uitlegging van hen, die menen, dat het op Antiochus Epifanes' tijd betrekking heeft, hieronder opnemen. Enkele trekken, die op een voorvervulling kunnen wijzen, verscherpen het geheel, dat zijn vervulling in de eindtijd heeft en een toekomstig persoon betreft. De uitleggers, die vs. 23 en 24 en volgende verzen betrekking doen hebben op Antiochus Epifanes' tijd, zeggen, dat de profetie hier slechts een algemeen overzicht geeft, er zijn weinig historische gegevens. En dat, terwijl Daniels visies altijd zo scherp getekend worden! De vette plaatsen des lands, n.l. van Palestina zijn de vruchtbare streken. Dat hij anders handelde dan zijn voorouders, wil aangeven, zegt men, dat Antiochus Epifanes zeer verkwistend was. Wat hij in de ene plaats als roof en buit vond, strooide hij in beschonken toestand elders onder de scharen uit, hij gaf goud aan de vreemdelingen, grote sommen geld aan sommige steden en belegde vele feesten en vermakelijkheden voor het volk. Alles echter maar een zekere tijd.

De "verachte" neme men als het Beest, de Kleine Hoorn van Dan. 7:8, 8:9; 11:36 de vorst van 9:26, 27. Deze komt in een tijd van stilte, als men roept: vrede, vrede en geen gevaar.

"En de armen der overstroming zullen overstroomd worden van voor zijn aangezicht en zij zullen gebroken worden en ook de vorst des verbonds." Vs. 22.

De armen der overstroming zijn de sterke Egyptische legers, die in de toekomst zullen optreden, doch zelf onder de voet gelopen worden door het Beest. De vorst van het verbond is Egypte's koning. Hier is sprake van oorlogen en woelingen tussen een Egyptische koning van de toekomst en het Beest. Eerst wordt er een verbond gemaakt, dan wordt het verbroken en komt er oorlog.

"En na de vereniging met hem, zal hij bedrog plegen en hij zal optrekken en hij zal met weinig volks gesterkt worden. Met stilheid zal hij ook in de vette plaatsen des landschaps komen en hij zal doen wat zijn vaders en de vaders zijner vaderen niet gedaan hebben: roof en buit en goederen zal hij onder hen uitstrooien, hij zal tegen de vastigheden zijn gedachten denken, doch tot een zekeren tijd toe." Vs. 23, 24.

Gewoonlijk klagen de uitleggers bij vs. 22-24 over gebrek aan historische feiten, die op vervulling zouden kunnen wijzen.

ANTIOCHUS EN PTOLOMEUS.

"En hij zal zijn kracht en zijn hart verwekken tegen den koning van het zuiden met een grote heerkraft en de koning van het zuiden zal zich in deze strijd mengen met een grote en zeer machtige heerkraft, doch hij zal niet bestaan, want zij zullen gedachten tegen hem denken. En die stukken zijner spijs zullen eten, zullen hem breken en deszelfs heerkraft zal overstroomen en vele verslagenen zullen vallen. En in beider dezer koningen hart zal het wezen om kwaad te doen en aan een tafel zullen zij leugen spreken en het zal niet geluk-

ken, want het zal nog een einde hebben, ter bestemder tijd. En hij zal in zijn land wederkeren met groot goed en zijn hart zal zijn tegen het heilig verbond en hij zal het doen en wederkeren in zijn land.“ Vs. 25-28.

In deze verzen meent men de veldtochten van Antiochus Epifanes beschreven te zien. Die van vs. 25 weet men echter niet bepaald aan te wijzen. Men denkt aan die van het jaar 171, waarin Antiochus Epifanes de Egyptenaren versloeg in de slag bij Pelusium. Egypte's koning moest zich onderwerpen, Antiochus Epifanes nam hem door listen gevangen. Egypte raakte mede in verwarring. Alexandrijnen verzaakten hun vorst Ptolomeüs Filometer en zetten zijn jongere broer Ptolomeüs Fyskon op de troon. Ook de vroegere landvoogden en huurtroepen die door hem bezoldigd en onderhouden werden, vs. 26 a, vielen van hem af. Antiochus Epifanes' leger overstroomde het land en velen vielen.

Vs. 27 beschrijft de wederzijdse valsheid van Antiochus en Ptolomeüs. Zij aten aan een tafel, teken van vriendschap en vrede. Schijnbaar de grootste vrienden, zijn ze er op uit elkaar te bedriegen. Antiochus poogde op listige wijze Egypte te bemachtigen, doch dit gelukte niet. Vs. 27 b wijst er op, dat de krijgsverrichtingen van Antiochus Epifanes nog niet ten einde waren, vs. 28 zegt, dat hij met grote buit huiswaarts keerde en zijn haat tegen het heilig verbond, Israël, openbaarde. Hij ging vermetel in het heiligdom en roofde aldaar gouden reukoffer, altaar, kandelaar, tafel der toonbroden, bekers, schalen, gouden wierookvaten, voorhangsel, gouden versierselen en verdere tempelschatten en sloeg verder alles stuk. Hij doodde er velen en vaardigde godslasterlijke geboden uit. Toen keerde hij naar zijn land terug. Echter, niet voor het laatst.

SCHEPEN DER KITTieten.

“Ter bestemder tijd zal hij wederkeren en tegen het zuiden komen, doch het zal niet zijn gelijk de eerste noch gelijk de laatste reis. Want er zullen schepen van de Kittieten tegen hen komen, daarom zal hij met smart bevangen worden en hij zal wederkeren en gram worden tegen het heilig verbond en hij zal het doen, want wederkerende, zal hij acht geven op de verlaters van het heilig verbond.” Vs. 29, 30.

De derde veldtocht van Antiochus Epifanes tegen Egypte viel niet zo gunstig uit als de beide eerste. Een jaar tevoren had hij de beide broeders Filometer en Fyskon in burgeroorlog achtergelaten en gehoopt, dat ze elkander zouden vernietigen, zodat hij Egypte gemakkelijk zou kunnen overheersen. De broeders hadden zich echter verenigd en besloten samen het rijk te besturen. Antiochus Epifanes' veldtocht liep op een grote mislukking uit. De oorzaak wordt in vs. 30 genoemd. Er kwamen schepen der Kittieten tegen hem. De Kittieten of Chittieten worden in Gen. 10:4 genoemd. Zij stammen af van Javan. De Kittieten waren bewoners van Cyprus of van de eilanden en kustlanden der Middellandse zee. Zie ook Num. 24:24.

Zien deze verzen ook op Antiochus Epifanes, dan zijn hier de Romeinse schepen bedoeld. De Romeinse gezant was in Egypte geland om orde op zaken te stellen. Bij Alexandrië ontmoette Antiochus Epifanes de Romeinse gezant Cajus Popilius Lenas. Hoewel vroeger vrienden, weigerde Cajus nu elk vriendschapsbetoon vóór hij wist of Antiochus Epifanes, vriend of vijand van Rome was. Zijn eis was, dat Antiochus Epifanes alle vijandelijkheden zou staken en terugkeren. Antiochus Epifanes wilde eerst nog zijn kriegsraad raadplegen, doch Popilius trok met zijn rotting een kring in het zand, waarop Antiochus Epifanes stond en beval hem die niet te verlaten, vóór hij beslist had. Antiochus Epifanes gehoorzaamde. Nu kreeg hij de hand der vriendschap, doch keerde met verbeten woede door Judea naar Syrië terug.

Nu ging hij zijn gramschap koelen aan het heilig verbond Israël. God vergeet n.l. Zijn verbond niet, ook al is Israël Niet-Zijn-Volk, Lev. 26:44, 45. De afvalligen zijn de verlaters van

het verbond. Antiochus Epifanes gaf acht op die afvalligen. Hij gaf gehoor aan hun wens om zich geheel van Jeruzalem meester te maken. Zie onze uiteenzetting van Dan. 8 en verder de boeken der Makkabeeën.

TEGEN HET HEILIG VERBOND.

“En daar zullen armen uit hem ontstaan en zij zullen het heiligdom, ontheiligen en de sterkte en zij zullen het gedurig offer wegnemen en een verwoestende gruwel stellen. En die goddelooslijk handelen tegen het verbond, zal hij doen huichelen door hun vleierijen, maar het volk die hun God kennen, zullen zij grijpen en zullen het doen. En de leraren des volks zullen er velen onderwijzen en zij zullen vallen door het zwaard en door vlam, door gevangenis en door beroving, vele dagen. Als zij nu zullen vallen, zullen zij met een kleine hulp geholpen worden, doch velen zullen zich door vleierijen tot hen vervoegen. En van de leraren zullen er sommigen vallen om hen te louteren en te reinigen en wit te maken tot de tijd van het einde, toe, want het zal nog voor een bestemde tijd zijn.” Vs. 31-35.

In deze verzen meent men de verschrikkelijke vervolgingen te zien aangeduid, door Antiochus Epifanes de Joden aangedaan en beschreven in de boeken der Makkabeeën. De “armen” zijn de legerkorpsen der Syriërs die Antiochus Epifanes op de burcht Zion plaatste. Het ontheiligen van het heiligdom, de wegname van het dagelijks offer en het stellen van een verwoestende gruwel zijn toen geschied (zie Dan. 8), meent men. Deze vervolging was deels een oordeel Gods over Israël, deels een gevolg van de afvalligen in Israël. Door geschenken, ereposten en schone beloften lieten zij zich betoveren, Antiochus Epifanes vleide hen en zij huichelden gelijk de Heidenen. In tegenstelling met deze afvalligen, heten de getrouwen het volk, dat God kent. Het: “zullen zij grijpen en zullen het doen” betekent niet, dat zij gegrepen en gedood werden, maar dat het vrome volk moed zal grijpen om vast te houden aan het verbond Gods. Er waren toen ook getrouwe leraren (Eleazar, Matthias, de vader der Makkabeeën e.a.). Die onderwezen en bemoedigden het volk, hoewel vaak ten koste van hun leven, zie 2 Makk. 6. In de “kleine hulp” ziet men de redding, aangebracht door de dappere Makkabeeën. Deze helden waren eerst gering in macht: het was een kleine hulp, maar allengs groeide deze. Velen voegden zich bij hen door vleierijen, zegt de S.V., anderen sloten zich uit vrees of wraakzucht bij hen aan. Van de leraren vielen er sommigen. Om hen te louteren zegt de S.V., maar de grondtekst heeft: om door hen te louteren, dus met het doel, dat anderen door hun voorbeeld tot trouw aan God zouden worden aangespoord. God had dus een doel met al dat woeden der vijanden.

Tot zover de mening van hen, die menen, dat vs. 21-35 ook reeds vervuld is. Wij hebben reeds opgemerkt, dat dit deel voor ons, wat volheid betreft, geheel toekomstig is. Wat in de Makkabeeëntijd voorgevallen is, willen we wel erkennen als voorvervulling, als schaduw, maar niet als eindvervulling, als voorbijgegangene realiteit. Het is vooral endgeschichtlich, voor de eindtijd.

REEKS II. Van Eeuwigheid tot Eeuwigheid

Nº 26.

DANIEL 2.

Een tweede bewijs dat de aioon, met Noach begonnen, nog niet geëindigd is, geeft het beeld van Dan. 2. In Dl. I (Uit Israëls profetie) kan men onze visie daarop nagaan. Het beeld, dat Nebukadnezar in zijn droom zag, bestond uit vijf delen, goud, zilver, koper, ijzer, ijzer-leem. Zie vs. 32, 33, 35, 45.

Babel is het eerste rijk, Medo Perzië het tweede, Griekenland het derde, Rome het vierde. Het vijfde moet nog komen of is in opkomst (Rusland?). Voorts moeten de 10 koningen nog ko-

men, in wier dagen de God des hemels het koninkrijk verwekken zal, dat in eeuwigheid (Chald.: in de olamim, in de aionen, de twee toekomstende eeuwen) niet zal verstoord worden en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden, het zal al die koninkrijken vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid (Chald.: in de olamim, de aionen) bestaan. Dan. 2:45.

Die wereldrijken begonnen in de dagen van Nebukadnezar en hebben hun loop nog niet volbracht. Er is een open tijdvak ontstaan tussen het vierde en vijfde. Dit **hangt samen met Israëls terzijdezetting** en de verzoening der wereld. Tijdens deze verzoening der wereld, waarin tevens nog een bijzondere bedeling geopend is, die der verborgenheid, Ef. 3:9 grondtekst, is de vervulling der profetie stil gezet. God werkt onafhankelijk van Israël. Maar waar dit volk uitgeschakeld is en de wereldrijken steeds in verband met Israël gezien moeten worden, is in hun voortgang ook een inzinking gekomen. Zo stond de profetie van Dan. 2 ook stil en werd niet verder uitgewerkt. Eerst nu Israël weer naar voren treedt, kan Daniël 2 verder vervuld worden. De opeenvolging der rijken is nog niet ten einde, daarmee de eeuw nog niet afgesloten, Het is nog steeds de dag des mensen. En eerst als Christus gaat heersen, treedt een nieuwe eeuw in. De Joodse gedachte, dat bij Messias' komst een nieuwe aioon begint is juist; zij dachten aan een Messias in heerlijkheid. De mening, dat met Christus' geboorte een nieuwe aioon begonnen is, is onjuist.

BABYLON IS BABEL.

Een derde bewijs ligt in het feit, dat alles tot zijn omgangen terugkeert, Pred. 1:5-7 is natuurlijk genomen waar, maar gaat ook figuurlijk gezien, vaak op.

In het begin der eeuw rijst Babel voor ons op. Het was het begin van het rijk van Nimrod, Gen. 10:10. Het is thans verdwenen, doch bestond nog in het jaar 117 van onze jaartelling; toen werd het ingenomen door Trajanus, nadat Rome tot op die tijd niet in staat was geweest het te overmeesteren. Petrus schreef van daaruit zijn eerste brief, 1 Petr. 5:13.

In de eindtijd zal er andermaal een Babylon zijn. Geen systeem van enig "isme", geen Pausdom, Kerkendom, afvallig christendom of wereldstelsel, maar een letterlijke stad aan de oevers van de Eufraat. Nog nimmer is Jeremia's profetie vervuld, dat het toch eeuwige woestheid zal worden, Hebr.: woestheid der eeuw, Jer. 51:62, op de wijze zoals hij het beschrijft, d.w.z. door een plotselinge ondergang. In Op. 18:21 wordt dit vers geciteerd, hieruit blijkt, dat Johannes het in de toekomst zag. In zijn dagen bestond Babel nog. De lezers van zijn boek moesten dus aan die stad denken, temeer waar Jeremia hetzelfde voorzegd had over de stad aan de Eufraat en dit oordeel nog nimmer gekomen was. "In een ure" zal het verwoest worden, Op. 18:19. Op. 17:18 zegt duidelijk dat het de stad is, die het koninkrijk heeft over de koningen der aarde. Pas als die stad verwoest is, "met geweld geworpen", Op. 18:21, komt Christus weder, Op. 19 en heeft deze eeuw een einde. Dan zullen Babels inwoners een eeuwige slaap slapen, Jer. 51:39, 57, d.i. in de volgende aioon niet opgewekt worden, "niet opwaken", zegt vs. 39. Ook hieruit blijkt, dat "eeuwig" in tegenstelling staat met: tijdelijk, d.i. voor een betrekkelijk korte tijd, zoals 2 Cor. 4:18 volgens de grondtekst zegt. De tegenstelling is niet: tijdelijk, eindeloos, maar voor een (kortere) tijd, aionisch. Eenmaal immers zullen allen die in de graven zijn, Zijn stem horen. Een van tweeën dus: eeuwig is eindeloos, maar dan komen Babels inwoners nimmer in het gericht, want zij slapen een eeuwige slaap of eeuwig is aionisch, d.i. een aioon door, een tijdruimte ver boven onze tijdmaten van dag, week, maand, jaar, enz. uitgaande en dan is alles met elkaar in overeenstemming te brengen. Of zij ontwaken zullen bij de tweede opstanding van Op. 20:13 voor de witte troon, valt te betwijfelen. O.i. hebben de eerste en tweede opstanding betrekking op bepaalde groepen en omvatten ze niet alle gestorvenen. We laten dit hier echter verder rusten. Een ding is zeker. Eenmaal zullen ze opstaan.

Terugkerend tot het uitgangspunt, zien we het Babel van vroeger opnieuw verrijzen en het grote Babylon worden. Het zal het wereldcentrum worden van Israëls afvalligen. Dit alles is nog toekomstig. En ook daarom achten we de “eeuw dezer wereld” nog niet geëindigd. Ze is nog niet tot haar uitgangspunt teruggekeerd.

BEEST EN ANTICHRISTUS.

Een vierde bewijs is het nog niet verschenen zijn van Beest en de Valse Profeet, de een het politieke, de ander het godsdienstige tegenbeeld van Christus. Het Beest is voor ons de mens der zonde, de zoon des verderfs. Zijn toekomst, zegt 2 Thess. 2:9 is naar de werking des Satans. Vanaf Paulus' dagen werkte de verborgenheid der ongerechtigheid. Er is echter een wederhouder. O.i. Satan zelf. Die wordt vastgehouden in zijn plaats en wederhoudt daarmee de openbaring van de zoon des verderfs. Als de god dezer eeuw (aioon) echter uit de hemel is geworpen, Op. 12, laat hij de mens der zonde zich openbaren. Tevens treedt dan het Beest met de twee lamshoornen op, de Valse Profeet, de godsdienstige Antichristus, die het eerste Beest steunt en stevig. Beide worden te niet gedaan door de verschijning des Heeren. Zolang een en ander niet heeft plaats gehad, heeft de god dezer eeuw zijn macht nog. De aioon, die er in Paulus dagen al was, die door Christus deze eeuw genoemd wordt, loopt dus nog voort. Hij eindigde niet bij het kruis.

De aioon wordt afgesloten door Beest - Profeet. Israël riep eenmaal geen andere koning te hebben dan de Keizer, welnu het zal in het Beest een Keizer krijgen, zoals het tot heerser reeds eerder verkoos. In Samuëls dagen wilde het een koning als de andere volken. Die kreeg het in Saul. Deze had een vals oorblazer, Doeg de Edomiet. Het Beest zal een trouwe helper hebben in hem die komt in zijn eigen naam, Joh. 5:43, de Valse Profeet. Beide gaan Messias' regering vooraf, evenals de genoemden die van David.

Als Christus' regering komt, wordt een nieuwe, aioon geopend. Dan komt de ingang in het eeuwig koninkrijk van de Heere Jezus Christus, 2 Petr. 1:11. Die ingang heeft nog niet plaats gehad, deze eeuw is nog niet geëindigd. Zo blijkt telkens weer, dat deze aioon zijn loop nog voortzet. De voleinding moge langzaam naderen, ze is er nog niet.

DE ONTWIKKELING DER VOLKEN. In de nu lopende aioon kwamen de 70 geslachten, ontsproten aan Noachs drie zonen, tot ontwikkeling. Ze groeiden uit tot volken. Dat ze nu hopeloos vermengd en dooreen- gestrengeld zijn, is mede Satans werk. Daarmee zijn ze voor God niet weg of verloren. Hij heeft gezegd, dat in Abram al de geslachten des aardrijks gezegend zullen worden. Hij heeft voorts een volk verkoren, dat de wereldleiding in handen moest hebben, gehad heeft en weer zal hebben. Dit laatste echter in de toekomstige aioon.

In deze aioon is de ontwikkeling der volken Antigoddelijk. Dit bleek reeds in Babel. Ongeveer 50-100 jaar na de Vloed stond Nimrod op. Zijn naam betekent: Laat ons weerspanning zijn. Dwars tegen Gods bevel in wil hij de mensheid om een stad, als wereldcentrum, verenigd houden. Men schenke aan dit feit de nodige aandacht. Rom. 1:21 zegt bijzonder van deze tijd, dat zij God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt. Zij zijn verijdeld geworden in hun overleggingen en hun onverstandig hart is verduisterd geworden.

In die dagen kende men God, wist Zijn wil. Toch ging men tegen Hem in. Niet de enkeling deed dat, het waren de velen. Het: Laat ons weerspanning zijn, wordt in een man belichaamd. Het eindgevolg is, dat God de volken verstrooit. Het is Zijn vaste wil, dat de mensheid zich splitst in volken. Hij scheidde de kinderen Adams, Deut. 32:8. Dan deelt Hij hen hun erfdeel toe, hun landsbezit. Midden onder de volken zet Hij de woonstede voor Zijn volk Israël. Dat volk was er toen nog niet, het moest nog komen. Toch zorgt God er reeds lang van te voren voor.

In de roeping van Abram zet de Heere het in Babel begonnen werk voort. Dat werk handelt met de **aarde**. Het gaat daarbij om en over de leiding der volken.

In een zondige wereld is leiding van Godswege nodig. Die leiding geeft Hij niet in handen van alle volken, maar in de hand van één volk: Dat is Israël. Dat moest zijn tot hoofd der volken. Het is dan ook Gods eerstgeborenen Volkenzoon, Ex. 4:21. Naarmate Israël Gods wetten hield, behield het de overhand, naarmate het afzakte, gingen de naastbij liggende overheersen. De geschiedenis heeft bewezen, dat er altijd een volk is, dat de leiding wil hebben. Dat was en is het Anti- Goddelijke. God heeft Israël daartoe verkozen. En nu moge het vanwege zijn zonde van hoofd tot staart geworden zijn, Gods roeping en verkiezing zijn onberouwelijk.

Israël was er oudtijds om de wereldleiding in handen te hebben. In de dagen van David en Salomo heeft het die gehad en het is zijn zonde die verloren te hebben. Er zijn andere machten opgedoken. Die worden ons vanaf Israëls wegvloering getekend in Dan. 2. In het eind van de aion zal een groot wereldrijk de wereld knechten en zich tegen Israël verheffen. Alle Heidenen worden tegen Jeruzalem vergaderd, Zach. 14:2. Dat geschiedt wel mede om Israëls zonde, maar komt tevens voort uit de Anti Goddelijkheid der volken. Israëls zonde is het aannemen van een ander dan Zijn Koning. Wat we telkens in zijn historie zien, zal zich dan, maar veel geweldiger, herhalen: de vijanden overstromen en overweldigen het land. Het is echter mede uit haat tegen de van God gezalfde Koning, Ps. 2.

De ontwikkeling van deze dingen blijft gesloten voor hem, die niet inziet, dat het O.T. handelt over Israël als volk en over de volken er om heen, die uit zullen groeien tot de knellende machten van later. Onze aion staat in het teken van de ontwikkeling der Volken, der elkaar bestrijdende en telkens weer ondergaande wereldmachten en der roeping van Israël. In dat licht moet men de O.T. Schrift bezien. Het O.T. toont ons, dat God op aarde een koninkrijk wil vestigen, dat een stad heeft, Jeruzalem, een land, Kanaän, aan een volk wordt gegeven, Israël. Dat volk moet de wereld tot God leiden. Waar het telkens uit zijn roeping terugvalt, moet God Zich voornamelijk tot dat volk bepalen om het eerst op zijn plaats te brengen. Hiermee krijgt het O.T. een geestelijke achtergrond, die echter het wezenlijk karakter, als over Israël handelend, niet wegneemt, maar nu tevens tot type, voorbeeld en waarschuwing doet worden voor allen, door God geroepen worden. Uit het letterlijke vloeit het geestelijke voort, maar wie de letter verwerpt, verwerpt daarmee het geestelijke.

Men late zich niet in de war brengen door de vertaling van Joh. 18:36. We hebben in de S.V.: Mijn koninkrijk is niet van deze wereld. Hieruit meent men dan de gevolgtrekking te moeten maken, dat Christus een geestelijk rijk kwam brengen, dat opricht door Zijn Woord en Geest. Het Grieks zegt echter: Mijn koninkrijk is niet **uit** deze wereld, d.w.z.: uit deze wereld opkomend. Maar daarom kan Christus wel een letterlijk koninkrijk in deze wereld vestigen. En Hij zal dat doen ook. Hij is immers de Koning der Joden, de Koning Israëls, Koning over het Huis Jakobs.

DE ZEGENAARS DER VOLKEN.

Op de bodem van Israël met zijn geestelijke achtergrond, is het algemeen menselijke falen en feilen, zondigen en vallen, zijn hoogten en diepten van Gods bedelingenbeleid waar te nemen. Israël viel uit van het hoofd zijn over de volken. Wat zal God te dien opzichte doen? Zal Hij alleen negatief de historie z'n loop laten? Of zal Hij meer doen? Aan Abram beloofde Hij, dat in hem alle geslachten des aardrijks gezegend zouden worden. Maar die volken zijn Hem vijandig gezind en behoeven de beteugeling door Israël (Ps. 149:5-7). Hoe nu in de tussentijd. Geen zegening? Wat dan? Daarop geeft Paulus het antwoord in Rom. 11. Israëls verwerping is de verzoening der wereld. Israëls vermindering de rijkdom der Heidenen. Door Israëls val wordt de zegening niet in Abram, maar in zijn Zaad, Christus, reeds nu universeel. En ras

bereidt God het heil der wereld voor buiten Israël om. Opdat geen vlees zou roemen voor Hem.

Wat toch is het geval. Door allerwegen Christus te laten verkondigen als de Wijsheid Gods en de Kracht Gods, bereidt Hij de eerstelingen uit de Volken toe, die later met Israëls geestelijke leiders de volken tot God zullen voeren. Het zijn de helden des geloofs, de trouwe getuigen voor Zijn naam, de stillen in den lande, die om Zijnentwil zegenend weldoen, de Hem getrouwen, die voor Hem leven, de geestelijke zonen van Abraham. Zij vormen de groep, die later met de gelovige Abraham gezegend zullen worden en een zegen zullen zijn. God zal eenmaal de Volken nationaal genomen, stellen onder Israëls leiding. Maar èn Israël èn de Volken worden gesteld onder hen, die tot een hogere sfeer behoren, die der zegening. Zij zijn Abrahams geestelijke zonen, die gezegend worden *met* de gelovige Abraham, Gal. 3:9. Erven de gelovigen, die in Christus hun Koning zien, het land, waarin zij wonen, zij, die in Abraham hun geestelijke vader vinden en in Zijn Zaad de Eerstgeborene onder vele broederen, erven de wereld, hemelen en aarde, Rom. 4:13, 1 Cor. 6:2. Zij hebben een hogere dan de aardse roeping en ontvangen in de opstanding een lichaam van hoger orde. Zij worden bewoners van het Vaderhuis met zijn vele woningen, Joh. 14, het Gebouw, aionisch in de hemelen, 2 Cor. 5. Zij zijn de geslachten der hemelen, welker centrum is het Nieuw-Jeruzalem, Gal. 4:26, Op. 21. Zij zijn allen broeders door het geloof in Christus, in hen is noch Jood, noch Griek, dienstbare noch vrije, man(nelijk) noch vrouw(elijk). Gal. 3:28. 29.

Wie deze lijnen goed onderscheidt, zal meer licht ontvangen in de H.S. en beter Gods doen begrijpen. Hij zal zien, dat God meer dan één groep toebereidt. En dan nog slechts de eerstelingen er van. De ene groep staat tot Hem als een onderdaan tot zijn koning, de andere als jongere broeder t.o.v. de oudere eerstgeborene. Christus heeft een volk, Israël; Hij is tevens Eerstgeborene onder vele broederen. Rom. 8:29. De een ontvangt “het gezegend aardrijk”, de ander is bezitverkrijger in een hogere sfeer. Rom. 8:17. Zij worden Zijn Beeld gelijkvormig, vs. 29.

Er is een nog hogere groep. Daarover handelen we in dit kort overzicht niet. (Zie Dl. III, Veelvuldige Wijsheid).

DE “KERK”.

Het O.T. handelt over Israël en de Volken, niet over de “Kerk”. Wat dan met “de Kerk”. De oplossing van dit probleem is eenvoudig. Het woord “Kerk” is afgeleid van het Griekse: Kuriakos, d.i. Wat de Heer toebehoort. Het franse woord église is afgeleid van het woord ekklesià, d.i. een uit- en samengeroepen groep. De H.S. nu leert, dat er meer dan één groep, meer dan één “kerk” is, meer dan één ekklesià. Te spreken over de Kerk, is on-Schriftuurlijk. We zullen dat aantonen.

In Hand. 7:38 noemt Stefanus Israël in de woestijn een ekklesià, een gemeente. De S.V. zet hier: vergadering (in de woestijn). Een groep Joodse gelovigen heet een ekklesià, de Gemeente Gods, Hand. 8:3, 1 Cor. 15:9. (Tot op Hand. 10 was er nog geen sprake van Heidengelovigen). De Joden- en Heiden gelovigen in de tijd van Hand. worden een ekklesià genoemd, 1 Thess. 1:1. Zo heet ook de wettelijke vergadering van Hand. 19:39. De rechtbank vormde een ekklesià. Zo heet ook de door Demetrius samengeroepen vergadering van goud- en zilver-smeden, Hand. 19:33, 40. Ook het mystieke Lichaam van Christus draagt de naam ekklesià, Ef. 1:23. Uit dit alles blijkt, dat elke uit- en samengeroepen groep in de H. S. een ekklesià, een gemeente is. Wel verre, dat er dus één “Kerk” is, zijn er meerdere gelovige groepen, die alle zo heten. Gods uitverkiezing is veelvoudig. Wie alleen aan de Kerk denkt, moet tot verwarring komen, wie de groepen onderscheidt en inziet, dat kerk een soortnaam is, die op vele groepen toepasselijk is, ziet de dingen anders. Het is een zuiver Rooms idee, dat er één “kerk” is of moet zijn. Gods Woord spreekt van alle geslacht in de hemelen en op de aarde.

De vraag t.o.v. de “Kerk” luidt dus niet: Behoren wij tot de “Kerk”, of tot de Kerk welke voorstanders die als de Kerk willen betitelen, maar: Tot welke “kerk” of beter: gemeente roept God ons thans. Als er dan meer dan een groep is, en als bij elke hoofdgroep een bijzonder bezit behoort, tot welke sfeer is het dan thans Gods welbehagen toe te bereiden. De beantwoording dezer vraag kan hier alleen kort gegeven worden. De Heere wil thans zetten over boven alle dingen, toebereiden tot de Gemeente, die Zijn (Christus’) Lichaam zal vormen, dat is ver boven al het in het O.T. geopenbaarde, ver boven Israël, de Volken, ja ook de leiders der Volken, Ef. 2:6; 1:20-23. Dat wil echter niet zeggen, dat er ook thans maar één gemeente is. De gelovige orthodoxe Joden vormen evenzo goed een gemeente, maar behoren niet tot de Gemeente die Zijn Lichaam is. Er is pluriformiteit (veelvormigheid) der Kerk, maar in een andere zin dan naar voren gebracht is.

Wat de Konkordantie leert LATEN EN VERLATEN.

In het onderzoek over “tot in”, spraken wij over het “verlaten” “tot in” de Hades (Hand. 2:27 en 31). Sommige vertalingen gebruiken hier het woord “laten”. Wat moeten wij nu geloven? Betreft het een verbreking van gemeenschap en is het dus “verlaten”, of is het eenvoudig een “laten” zonder dat de gedachte van gemeenschap op de voorgrond staat?

Wij onderzoeken hier niet de betekenis van “laten” zoals in Luk. 10:40; Luk. 22:51 of 2 Petr. 1:8, doch begrenzen ons tot de woorden: “apoleipoo”, “aphiemi”, “kataleipoo” en “egkataleipoo”.

Het eerste woord vindt men bijv. in 2 Tim. 4:13, 20:

***“Breng den reismantel mede, dien ik te Troas bij Carpus gelaten heb”,
“Trofimius heb ik te Milete krank gelaten”.***

De betekenis is duidelijk. Hetzelfde woord is in Jud. 6 gebruikt.

Het tweede woord komt voor in Mat. 4:11, 20, 22:

***“Toen liet de duivel van Hem af”
“Zij dan, terstond de netten verlatende”
“Zij dan terstond verlatende het schip”.***

Dat woord wordt dikwijls door “vergeven” vertaald, zoals in Mat. 6:14. Wij komen hier mogelijk later op terug.

Het derde woord is bijv. in Mat. 4:13 gebruikt:

“En Nazareth verlaten hebbende”.

Het is echter vooral het vierde woord, dat in Hand. 2:27 voorkomt, dat wij moeten onderzoeken. Ziehier al de teksten:

Mat. 27:46 en Mark 15:34 ***“Mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten!”.***
Hand. 2:27 ***“Want gij zult mijne ziel in (tot-in) de hel (hades) niet verlaten”.***
Hand. 2:31 ***“Dat Zijne ziel niet is verlaten in (tot-in) de hel (hades)”.***
Rom. 9:29 ***“Indien de Heere Zebaoth ons geen raad had overgelaten”.***
2 Kor. 4:9 ***“Vervolgd, doch niet (daarin) verlaten”.***
2 Tim. 4:10 ***“Want Demas heeft mij verlaten”.***
2 Tim. 4:16 ***“Maar zij hebben mij allen verlaten”.***
Heb. 10:25 ***“En laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten”.***
Heb. 13:5 ***“Ik zal u niet verlaten”.***

Sommige teksten hebben dit woord niet in Hand. 2:31, doch de drie voornaamste handschrif-

ten hebben het wel. De betekenis kan niet anders zijn dan bijv. in 2 Kor. 4:9 aangegeven, dus verlaten in de zin dat gemeenschap verbroken is. In het Engels zou men schrijven: to abandon, in het Frans: abandonner. Ook Rom. 9:29 kan zo verstaan worden.

God had het zaad weg kunnen nemen, weg van de wantoestanden van deze wereld. Nu liet hij het in de handen van het zondige volk (zie Jes. 1:1-9).

In Mat. 27:46 is de duisternis een uitwendig teken van het feit dat Jezus door God verlaten werd. Hij was vervloekt, toen Hij aan het hout hing (Gal. 3:13). Hij gaf Zichzelf ten bate van ons op, een offerande en slachtoffer (Ef. 5:2). Aan die offerande hebben wij deel, als wij met Christus gestorven zijn (Rom. 6:8). Het gaat onze gedachten ver te boven wat het voor de Zoon betekende door God verlaten te worden. En dat gebeurde voor ons! Om reden van onze zonden! Maar Hij bleef niet verlaten. Zelfs vóór de Hades was er reeds gemeenschap. Zo zijn dan zij, die met Hem gestorven zijn, ook gerechtvaardigd van de zonde.

De Weg der Behoudenis

INLEIDING (vervolg).

De zucht naar meer waarheid, die zich bij eigen onderzoek geleidelijk en meer en meer ontwikkelt, helpt dingen te doen, waarvoor men zich vroeger volkomen onmachtig voelde. De uitleg van dit verschijnsel is zeer eenvoudig: hoe meer men werkelijk de Schrift onderzoekt, hoe meer men eigen kracht laat varen en hoe meer wij kunnen uitwerken, wat God in ons werkt. Dan vermogen wij alle dingen in Hem, die ons kracht geeft (Fil. 4:13). Ieder moet natuurlijk naar de omstandigheden, d.i. naar Gods leiding, handelen. Men bewere echter niet, dat men nooit zelf een ernstig Schriftonderzoek zal kunnen instellen.

Ook voor de behandeling van ons onderwerp is het nodig eerst een hele reeks woorden te onderzoeken, dan verschillende gedachten en ten slotte het geheel. Nu zij men bij een dergelijk onderzoek redelijk: als men het eens is met het onderzoek, kere men niet terug omdat het resultaat niet met onze verwachtingen overeenstemt. Dat resultaat moge zijn wat het is, als wij er toe gekomen zijn door middel van een nauwkeurig Schriftonderzoek, buiten eigen kracht om ondernomen, dan moeten wij het ook aannemen. Wel kan men de gehele studie weer eens terug nagaan en ze eventueel verbeteren en aanvullen, doch nooit zó, dat wij ze zouden veranderen *om*, tot een zeker resultaat te komen, waaraan wij voor de een of andere reden vasthouden. Men zij dus bereid alle vooropgestelde gedachten, alle vroegere overtuigingen en gewoonten, die ons misschien lang tot grote zegen zijn geweest, op te geven. Men lette niet op de verbreidheid ener opvatting, op de grote waarde van hen die haar ondersteunen. Wat ook de gevolgen mogen zijn, men houde zich aan datgene, waarvan wij overtuigd zijn dat het 't dichtst bij de waarheid komt. Men zij natuurlijk zeer voorzichtig ten opzichte van anderen, maar de gevolgen moeten ons nooit afschrikken. Die kunnen wij toch niet overzien en moeten wij geheel in Gods hand laten. Zouden wij tegen wat wij voor waarheid houden ingaan ter wille van wat wij *denken* goed te zijn? Wij zien dus niet naar de gevolgen, als onze studie maar waarlijk oprecht is en wij de dingen met zorg onderzocht hebben, zonder overhaasting, rekening houdende met de reeds bestaande gedachten en steeds gereed staande elke ernstige tegenwerping te onderzoeken.

De gevolgen kunnen voor ons en voor anderen in zekere zin pijnlijk zijn en dikwijls zal men de diepe betekenis leren verstaan van de uitdrukking "koop de waarheid".

In ons onderzoek hebben wij ook zoveel mogelijk rekening gehouden met hetgeen anderen onderzocht hebben. Wij hebben hun gedachten aan de Schrift getoetst en soms overgenomen, verworpen of gewijzigd. Wij beweren niet de zaak nu eens voor altijd uitgemaakt en de zuivere waarheid in alle delen bereikt te hebben. Anderen, en mogelijk wijzelf later, hebben dus de gelegenheid de dingen verder uit te zuiveren. Wij dringen ook niets op, maar geven het alleen als resultaat van onderzoek, hopen de anderen te dienen en God te verheerlijken. In deze weg is het niet mogelijk in deze aïon grote massa's te bereiken en wij weten dus dat ons pad eenzaam zal zijn.

Ten opzichte van hen, die met ons van gedachte verschillen, nog dit. (Wij spreken alleen van hen, die werkelijk een eigen overtuiging hebben, en ze niet slaafs overgenomen hebben van anderen). Als wij in zekere dingen verschillen, zijn er drie mogelijkheden: 1º Wij zijn mis en

de anderen zien juist. 2° Wij zien juist en de anderen zijn mis. 3° Wij zijn beiden mis. In het eerste geval wijze men ons te recht, niet met algemene uitdrukkingen, met op de gevolgen te wijzen of met enkele bijzaken aan te vallen, maar door op degelijke wijze op de kern van ons onderzoek in te gaan. In het tweede geval veroorzaken wij misschien veel pijn en beroerte, maar ten slotte is de uitwerking in haar geheel genomen zeker heilzaam. Men vergeve het ons de ondankbare rol van heilmeester te hebben. In het derde geval, dat wel altijd min of meer waar zal zijn, bestrijde men ons niet systematisch door, zonder welwillendheid, allerlei dingen bespottelijk te maken of verkeerd voor te stellen, maar helpe ons tot iets beters te komen. Laat ons dus niet twisten en naar eigen verheerlijking trachten, maar laten wij ons voor de zonde dood rekenen. Zo zullen wij voor God levend zijn in Christus Jezus en strevende naar de waarheid alleen, deze in liefde vasthouden en in Hem opwassen.

Mogen wij ten slotte de aandacht vestigen op het feit dat, al is ons onderzoek onafhankelijk geweest van vooropgestelde gedachten (voor zover dit mogelijk is), het resultaat natuurlijk neergeschreven is in een gerangschikte vorm, die ons het meest wenselijk scheen. Door de wijze van opstellen, kan de lezer soms de indruk hebben, dat de studie zelf ondernomen is om tot een zekere conclusie te komen, wat niet het geval is. Hoe het ook zij, de lezer onderzoekte voor zichzelf en neme niets aan op ons gezag, maar alleen op dat van Gods Woord en onder leiding van Gods Geest.

Het Profetische Woord

N° 40.

DE GROTE VERDRUKKING.

DANIEL 1:1:36-12:3. Dit deel heeft 2 onderdelen, n.l. 11:36-45 en 12:1-3. Het eerste daarvan handelt over de naar zijn welgevallen doende koning, het tweede over de bevrijding van het Volk.

De structuur van 11:36-35 is deze:

- J1 36-39 Zijn karakter.
 - K1 40 Zijn tegenstanders. Hun aanval.
- J2 40-43 Zijn oorlogen.
 - K2 44, 45 Zijn tegenstanders. Hun overwinning.

DE EIGENMACHTIGE KONING.”

“En die koning zal doen naar zijn welgevallen en hij zal zichzelf verheffen en groot maken boven allen God en hij zal tegen de God der goden wonderlijke dingen spreken en hij zal voorspoedig zijn totdat de gramschap voleind zij, want het is vastelijk besloten, het zal geschieden.” Vs. 36.

In de koning, die doet naar zijn welgevallen, zien velen nog Antioches Epifanes. Talrijke anderen staan hier tegenover en tonen aan, dat men hem niet goed kan thuis brengen. Diegenen nu, die in hem Antioches Epifanes zien, redeneren o.i. logisch beter dan de anderen, die in hem een ander zien, immers het "hij" van 36 sluit vlak aan bij vs. 35 en moet een en dezelfde persoon aanwijzen, zo nauw is althans het verband. Zij, die er niet Antioches Epifanes in zien, lopen in velerlei mening uiteen. Men houdt die "hem," voor het Romeinse rijk, voor het Pausdom, voor Mohammed, voor Napoleon, voor de koning van het noorden der laatste dagen. In al deze meningen kunnen we niet delen. Gabriël heeft gezegd, dat hij gekomen was om Daniël mee te delen, hetgeen *zijn* (Daniëls volk, "uw volk") bejegenen zou in het laatste

der dagen, grondtekst Dan. 10:14. Deze profetie heeft dus geen betrekking op de Heidenen. Hiermee wordt de kerkhistorische verklaring andermaal uitgeschakeld. Niet in deze bedeling, die der voorbereiding van het Lichaam van Christus, treedt die "hij" op, maar in Israëls geschiedenis. Als het vorige over Israël handelt, en dat doet het, dan ook het latere. Geen evolutie van Israël in de "Kerk", niet generaliseren, veralgemenen, wat de profetie verbijzondert, n.l. als op Israël betrekking hebbend.

Wij hebben reeds gezegd, dat we menen, dat met vs. 21 de toekomst van het einde getekend wordt. Voor ons sluit vs. 36 dan aan bij vs. 35 en is de "hij" de verachte van vs. 21, het Beest. Alles wijst daarop in vs. 36, bezien in liet licht van 2 Thess. 2 en Op. 13. Hij zal zichzelf verheffen en groot maken boven alle god en hij zal tegen de God der goden wonderlijke dingen spreken. 2 Thess. 2:3, 4 ... de mens der zonde, de zoons des verderfs, die zich tegenstelt en verheft boven al wat God genaamd of als God geëerd wordt. ***"En aan hetzelfde (n.l. het Beest) werd een mond gegeven om grote dingen en godslasteringen te spreken en aan hetzelfde werd macht gegeven om zulks te doen 42 maanden. En het opende zijn mond tot lastering tegen God om Zijn naam te lasteren en zijn tabernakel en die in de hemel wonen."*** Op. 13:5, 6. Het Beest, de "hij" van Dan. 11:36, zal daarbij voorspoedig zijn. Niets staat hem tegen. "En aan hetzelfde werd macht gegeven om de heiligen krijg aan te doen en om die te overwinnen en aan hetzelfde werd macht gegeven over alle geslacht en taal en volk. En allen, die op de aarde wonen, zullen hetzelfde aanbidden". Op. 13:7, 8.

Paulus en Johannes zien zich Daniels profetie dus eerst in de toekomst vervullen. De eigenmachtige koning is het Beest. Dit zo zijnde, is vs. 36 dus toekomstig, daarmee ook vs. 35 en het voorgaande. Men moet niet in Antioches Epifanes' tijd al de vervulling zoeken. Hoogstens kan men zeggen: Daniel zag Antioches Epifanes niet los van het Beest, zij vloeiden ineen. In Antioches Epifanes' dagen heeft de volle vervulling niet plaats gehad. Wel plaatste hij een altaar (en wellicht ook een afgodsbeeld) in de tempel, wel nam hij het gedurig offer weg, maar dat duurde 3 jaar = 1080 dagen, niet 2300 dagen. Wel vervolgde hij de Joden, maar niet precies 42 maanden = 3 1/2 jaar. Men lette ook op de tijd, waarin de "hij" optreedt, 't Is: "totdat de gramschap voleindigd zij", "tot de tijd van het einde", We hebben reeds eerder opgemerkt dat dit het laatste deel is van deze aïoon. De "tijd van het einde" wijst de tijd van het Beest aan; zie 7:26; 8:17-19; 9:27. Als verachte komt hij op, als eigenwillige koning doet hij naar zijn welgevallen, als staande tegen de Vorst der vorsten wordt hij verbroken.

DE GOD ZIJNER VADEREN.

"En op de goden zijner vaderen zal hij geen acht geven, noch op de begeerte der vrouwen; hij zal op geen god acht geven, maar hij zal zich boven alles groot maken."

Voor "op de goden zijner vaderen" leze men: op de God zijner vaderen." Dezelfde term vinden we aldus overgezet in 2 Kron. 30:19 en 33:12; hij komt ook voor in verbinding met andere bezittelijke voornaamwoorden (de God mijns vaders, uws vaders, enz.). Ook in verband met vs. 38: in zijn standplaats, d.i. in zijn plaats, is het beter hier het enkelvoud te gebruiken. Hierin ligt dan de aanwijzing, dat het Beest van oorsprong uit een Jood, althans uit Israël is. Hij zal een Joodse (of Israëlitische) vrouw tot moeder hebben en wellicht Satan, de Draak, tot vader. De begeerte der vrouwen is mogelijk een afgod, begeerd door vrouwen, als Baaltis, Astarte of Mylitta, van de Babyloniërs, Artemis der Perzen, de Nanvea der Syriërs of de koningin des hemels in Israël, Jer. 7:18; 44:17.

Zij, die dit vers voor Antioches Epifanes uitleggen, menen, dat de begeerte der vrouwen Antioches Epifanes' wreedheid is, die de tranen der vrouwen niet ontzag, of zijn ongebondenheid en zedeloosheid, waardoor hij al de reine huwelijksliefde versmaadde. Anderen, die in

de "hij" het Pausdam zien, menen, dat dit het huwelijksverbod der priesters betreft. Wie aan Napoleon denken, menen, dat dit het verstoten is van zijn vrouw Josefine. Nog weer anderen geloven, dat de begeerte der vrouwen is om eens moeder van de Messias te mogen zijn. Ook deze verklaring kan ons niet voldoen. Er staat in het algemeen: de begeerte der vrouwen. Daarom gaven wij een andere verklaring hierboven, die ons meer dunkt te liggen in de lijn van die toekomstige tijden, waarin de eens uitgedreven geest (van afgoderij) met zeven andere nog bozer dan hijzelf is, terugkomen zullen, Mt. 12:43-45. Zie ook Op. 7:20.

DE GOD MAÜZZIM.

"En hij zal den god Maüzzim in zijn standplaats eren; namelijk de god, welke zijn vaders niet gekend hebben, zal hij eren met goud en met zilver en met kostelijk gesteente en met gewenste dingen. En hij zal de vastigheden der sterkten maken met de vreemden god; den- genen, die hij kennen zal, zal hij de eer vermenigvuldigen en hij zal ze doen heersen over velen, en hij zal het land uitdelen om prijs." Vs. 38, 39.

Het Beest zal God lasteren en er toch een op na houden, de god Maüzzim. Hebr. de god der vestingen, der oorlogsterkten of der sterkten in het algemeen (in vs. 7 en 10 is dit woord ver- taald door: sterke plaats(en). Dat ook hierbij niet aan Antioches Epifanes gedacht kan wor- den, blijkt uit wat deze deed. Die eerde Jupiter Olympius, de god der Romeinen, die in Grie- kenland als Zeus, in Syrië als Baal geëerd werd. Antioches Epifanes eerde, al was het onder een andere naam, dus wel de god zijner vaderen. Dat doet het Beest niet, hij eert "in zijn standplaats" d.i. in zijn plaats een geheel nieuwe god.

Het woord door "standplaats" vertaald, komt vier maal voor in Dan. 11, n.l. in vs. 7, 20, 21, waar het vertaald is door: staat. Het lijkt ons beter toe te vertalen: in zijn plaats of in plaats van Hem, n.l. de God zijner vaderen. In Diens plaats eert hij een god, die zijn vaderen niet gekend hebben.

Welke god is dat? De God Maüzzim, de god der sterkten, der vestingen. O.i. zal dat Satan zelf zijn. Deze zal door het aanleggen van een ring van sterkten, enz. Israël geheel omknellen. Uit Op. 13:2 blijkt, dat de Draak het Beest zijn kracht en troon en grote macht geeft. Zou dat niet zijn, omdat de eigenwillige koning nedergefallen is en hem heeft aanbeden? Mt. 4:8, 9; Lk. 4:6, 7. En zal het Beest hem dan niet blijven eren en aanbidden? Deze god, de god dezer eeuw, is o.i. geen ander dan Satan. Hij wordt gediend met goud, zilver, kostelijk gesteente en gewenste dingen. Hij zal eenmaal ook het Militarisme leiden en aan het Beest in handen ge- ven.

En hij zal de vastigheden der sterkten maken met die vreemde god. Hiervan worden verschil- lende vertalingen gegeven. We kiezen daaruit deze: Met behulp van deze god zal hij vastig- heden der sterken (vestingen) maken. En dan verder: die hem erkennen, zal hij grote eer aan- doen en hen over velen heerschappij geven en land uitdelen tot beloning (laatste zin van V. d. Palm). Met "land" kan mogelijk Palestina bedoeld zijn, dat een begeerlijk bezit zal zijn we- gens zijn schatten die het in zich bergt.

Men ziet, hoe er bij hem aanneming des persoons is, niet hij, die recht doet is in ere maar hij die hem in het gevele komt.

DE TIJD VAN HET EINDE.

"En op den tijd van het einde zal de koning van het zuiden tegen hem met hoornen stoten en de koning van het noorden zal tegen hem aanstormen met wagenen en met ruiters en met vele schepen en hij zal in de landen komen en hij zal ze overstromen en doortrekken. En hij zal komen in het land des sieraads en vele (landen) zullen terneder geworpen wor-

den, doch deze zullen zijn hand ontkomen: Edom en Moab en de eerstelingen der kinderen Ammons. En hij zal zijn hand aan de landen leggen, ook zal het land van Egypte niet ontkomen. En hij zal heersen over de verborgen schatten des gouds en des zilvers en over al de gewenste dingen van Egypte en die van Lybië en de Moren zullen in zijn gangen wezen.” Vs. 40-43.

Zij, die deze verzen voor Antioches Epifanes willen uitleggen, lopen hier hopeloos vast. In de geschiedenis beantwoordt niets aan het hier beschrevene, Het is dan ook nog onvervulde profetie, het staat er immers nadrukkelijk bij: op de tijd van het einde. En in die tijd leefde Antioches Epifanes niet, want er zijn nadien al meer dan 20 eeuwen verlopen.

Uit vs. 40 blijkt, dat er 3 koningen optreden: die van het zuiden, Egypte, die van het noorden, Syrië en de eigenwillige koning. Zuid en Noord stormen op het Beest, dat bijzonder in Palestina, het hart der aarde, zal zetelen, af. Hij zal evenwel in de landen komen, Egypte en Syrië, en zal ze overstromen en doortrekken. Inmiddels schijnt ook Palestina oproerig geworden te zijn. Daarom komt hij in het land des sieraads en werpt vele plaatsen terneder. (Landen staat cursief, men kan ook: plaatsen invullen). Ook aan de grenzen van Palestina begint het te gisten. Ook daar moet hij heen om zijn gezag te herstellen en wraak te oefenen. Edom, Moab en Ammon ontkomen daaraan. Men ziet, hoe deze in de eindtijd weer aanwezig moeten zijn, hoe zouden ze anders ontkomen?

Niets hiervan is geschied in Antioches Epifanes' dagen. En ook niet door Pausdom, Mohammed, Napoleon of wie dan ook. Ook niet, wat er van Egypte gezegd wordt. Dat land wordt n.l. onderworpen, het ontkomt niet aan zijn bestraffingveldtocht en wordt met zijn bondgenoten Lybië (ten W. er van) en Morenland (ten Z., de tegenwoordige Soedan, dus Midden-Afrika) overwonnen. Hun schatten vallen in zijn handen en hun jongelingen zullen hem in zijn legers moeten volgen, in zijn gangen. Daarbij krijgt hij macht over verborgen goud en zilver, mogelijk nog niet ontdekte mijnen of vindplaatsen.

Velen houden de koning van het noorden voor de vorst van Rusland. Een inconsequent standpunt. Immers, als in vs. 6 sprake is van de koning van het zuiden en van die van het noorden en daarmee Egypte en Syrië worden bedoeld, waarom zou dan in vs. 40 van hetzelfde hoofdstuk iets anders zijn te zien. Laat ons ook hier de lijn consequent vasthouden. We hebben gezien hoe in het vierde rijk van Dan. 7 ook Rusland begrepen kan zijn..Nu is het Beest juist Vorst van het vierde rijk, dus mede van Rusland. Hoe kan nu de koning van het noorden van Dan. 11:40 dat men voor Rusland houdt, optrekken tegen de Antichristus, die reeds koning van Rusland is! Al deze beschouwingen komen voort uit het niet wèl onderscheiden. De Antichristus, die mede koning van Rusland is, omdat hij heerst over Pan-Europa kan niet tegen zichzelf optrekken. In het noorden zie men dan ook niet Rusland, maar Syrië. Dan blijft men consequent in zijn uitlegging.

DE GERUCHTEN.

”Maar de geruchten van het oosten en van het noorden zullen hem verschrikken, daarom zal hij uittrekken met grote grimmigheid om velen te verdelgen en te verbannen. En hij zal de tenten van zijn paleis plaatsen tussen de zeeën aan den berg des heiligen sieraads en hij zal tot zijn einde komen en hij zal geen helper hebben.” Vs. 44,45.

Als het Beest in het zuiden is, komen er plotseling verontrustende tijdingen uit het O. en N. De koning van het noorden heeft mogelijk de koningen van het oosten tot bondgenoten. Als de zesde engel zijn fiool uitgiet, droogt het water van de rivier Frath uit en wordt bereid de weg der koningen, die van de opgang der zon zullen komen, Op. 16:12. Zij trekken op Palestina af. Inmiddels trekt het Beest met grote grimmigheid uit. Zijn weg voert eerst naar Pales-

tina, waar het ook niet rustig meer schijnt te willen wezen, daarna wil hij het noorden verslaan en verdelgen, om dan de Oosterse koningen te bekampen. De tenten van zijn paleis, d.i. zijn paleislijke tenten, plaatst hij tussen de zeeën, n.l. de Dode en Middellandse zee (voorste en achterste zee) aan de berg des heiligen sieraads, de berg Zion, dus bij Jeruzalem. Jeruzalem wordt belegerd Zach. 14:1-3, de stad wordt ingenomen, de huizen geplunderd, de vrouwen geschonden, de helft gevangen gemaakt, Het is de laatste twist, die God met Israël heeft, Het is de tijd van Jakobs benauwdheid. Doch zie: De Heere zal uittrekken en Hij zal strijden tegen die heidenen. Hij daalt neder op de Olijfberg en geeft de eerste verlichting en uitkomst door een vallei te maken, waardoor men vluchten kan, Zach. 14:4, 5. Het Beest moet nu wijken en trekt naar de vlakte van Jizreël. Nu gaan uit de mond van de Draak, Satan, en uit de mond van het Beest, en uit de mond van de Valse Profeet, de Antichristus, drie onreine geesten, de vorsen gelijk en zij doen tekenen; zij gaan uit, tot de koningen der gehele wereld (Gr.: oikoumenè - cultuurwereld) om die te vergaderen tot de krijg van die grote dag des almachtigen Gods. Zij hebben ze vergaderd in de plaats, welke in het Hebreeuws genaamd wordt Armageddon d.i. heuvel van Megiddo, liggend in de vlakte van Jizreël, het slagveld van Kanaän Richt. 5:19; 2 Kon. 23:29.

MICHAËL STAAT OP.

"En te dier tijd zal Michaël opstaan, die grote vorst, die voor de kinderen uws volks staat, als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal als er niet geweest is sinds dat er een volk geweest is tot op die tijd toe. En te dier tijd zal uw volk verlost worden, al wie bevonden wordt geschreven te zijn in het boek" 12:1.

Te dier tijd. Dit bepaalt het eind der verdrukking. Michaël, die we reeds in hfdst. 8 hebben zien strijden tegen geestelijke machten, treedt andermaal op. Hij staat op, bewijs, dat er een rustpauze voor hem geweest is. Wijst dit ook niet op de tussenbedeling, waarin Israël uitgeschakeld is? Michaël zal opstaan voor "uw", d.i. Daniëls volk, duidelijk bewijs van Israëls toekomstig herstel. Hij staat op in de tijd van Jakobs benauwdheid. Jer. 30:7. Dat die tijd toekomstig is, geeft de Heere Jezus Zelf te kennen in Mt. 24:21. Het is de tijd der grote verdrukking, ***"hoedanig niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe"***. Daaruit moet nu "uw", Daniëls volk, verlost worden. Nog één slag en de strijd is gestreden, nog een laatste kamp en de Heere kan Koning worden over de ganse aarde.

Die slag is de strijd bij Armageddon. Kwam de Heere reeds op de Olijfberg om Jeruzalem te verlossen, thans trekt Hij opnieuw uit. De Verlosser zal uit Sion komen, Rom. 11:26, nadat Hij eerst tot Sion gekomen is, Jes. 59:20. Het gaat nu naar Armageddon, het hoofdkwartier der koningen van de gehele wereld, Gr.: der cultuur wereld, Op. 16:14, 16. Alles is daar bijeen in wilde woede tegen God en Zijn Gezalfde.

Daar wordt andermaal de hemel geopend. Andermaal, want hij is reeds gescheurd bij het nederdalen op de Olijfberg, Jes. 64:1. Thans trekt de Heere uit op het witte paard, en wel als de Getrouwe en Waarachtige, Die krijg voert in gerechtigheid, Op. 10:11. Zijn ogen zijn als een vlam, op Zijn hoofd zijn veel Koninklijke hoeden, vs. 12. De heerlegers in de hemel volgen hem op witte paarden, gekleed met wit en fijn lijnwaad, vs. 13. Generalissimus is Michael, de grote vorst. Deze komt met Christus neder 1 Thess. 4:16. De bazuin Gods, oproepend tot de strijd schalt, 's Heeren volk is zeer gewillig op de dag van deze Zijn heerkraft, Ps. 110:3. Uit Zijn mond gaat een scherp zwaard. Niets kan Hem weerstand bieden, Op. 19:15 en de vijanden worden verslagen, gedood met het zwaard van 's Heren mond, Op. 19:21, het Beest te niet gemaakt, d.i. van zijn kracht ontdaan door de verschijning van Zijn toekomst (aanwezigheid), 2 Thess. 2:8. Het Beest en de Valse Profeet worden gegrepen en in de poel des vuurs geworpen. Niet gedood, Op. 19:20. Israël is bevrijd en het volle herstel kan beginnen.

OPSTANDING, LOON, STRAF.

”En velen dergenen, die in het stof der aarde slapen, zullen ontwaken. Dezen ten eeuwig leven en genen tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing.” Vs. 2.

Zij, die bevonden worden geschreven te zijn in het boek, zijn zij, die raken tot 1335 dagen (Dan. 12:12), die dus niet omkomen in de grote benauwdheid en verdrukking. Het gehele land immers zal overstroomd zijn met vijanden, de strijd zal gevoerd worden over een lengte van 1600 stadiën = ± 300 K. M. d.i. de lengte van Palestina van Noord tot Zuid, ongeveer van Armageddon tot Edom. Jes. 63:1, 2. Zij gaan in, in het Koninkrijk der hemelen. Doch zij niet alleen. Velen gestorven zullen dat mede beërven. Zij slapen in het stof der aarde, doch ontwaken en staan op om het land te beërven ”tot in eeuwigheid” Gen. 13:15, de duur der toekomstige eeuw. Zij ontvangen eeuwig, d.i. aionisch, leven. Volgens Mark. 10:30 en Luk. 18:30 vangt dat aan in de toekomstige eeuw.

Niet allen ontvangen het ”eeuwig” leven. De overigen van de in het stof slapenden ontwaken tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing, d.i. tot verwerping gedurende de volgende aïon. Zij gaan niet uit tot de opstanding des levens, maar tot die der verdoemenis, Gr. des gericht, zegt Joh. 5:29. (Er staat niet veroordeling, Oudnederlands: verdoemenis, maar: gericht). De tijd der doden om geoordeeld te worden en om het loon te geven aan Gods dienstknechten, de profeten en heiligen en die Zijn naam vrezen, de kleinen en de groten en om te verderven, die de aarde verdierven, is gekomen, Op. 11:18. Het zevende zegel loopt daar op uit. De mens van de aarde kan niet meer voortvaren geweld te bedrijven. Ps. 10:18 en de zachtmoedigen zullen de aarde erfelijk bezitten en in eeuwigheid daarop wonen Ps. 37:29, de overtreders worden tezamen verdeld, het einde der goddelozen wordt uitgeroeid, vs. 38 in die aïon, vandaar de eeuwige versmaadheid.

”De leraars nu zullen blinken als de glans des uitspansels en die er velen rechtvaardigen gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk” Vs. 3.

De leraars zijn zij, die in vs. 10 de verstandigen genoemd worden, het zijn zij die onderwijzen. Zij zullen blinken als de sterren, bewijs dat ze gewandeld hebben in de voetstappen van het geloof van Abraham, die een zaad zal hebben als de sterren des hemels, Gen. 15:5, 6. Er is nog wel verschil in de heerlijkheid der sterren, 1 Cor. 15:41, maar zij zullen allen sterren zijn. Zij hebben er velen gerechtvaardigd, d.i. tot gerechtigheid geleid, door hun leer en voorbeeld de rechte weg gewezen. Altoos en eeuwiglijk is in de (toekomstige) eeuw en langer, verder dus ook in de tweede toekomstige eeuw. (Zie Dl. II).

De door de Kleine Hoorn ter aarde geworpenen, 8:10 schitteren hier in heldere glans aan het firmament van de Boven Israëlitische heilsfeer.

UIT DE “BODE DES HEILS IN CHRISTUS”.

van December 1930 (blz. 238).

“Zo licht beschouwen wij, wat wijzelf gevoelen, als leiding des Geestes, terwijl wat de Geest Zelf geeft en wij soms juist nodig hebben, maar ons minder aangenaam is, beschouwd wordt als komend van een mens. Behalve een groot voorrecht is het dan ook een grote verantwoordelijkheid, het Woord te bedienen. Daaraan moet steeds veel gebed en gevoel van grote afhankelijkheid voorafgaan. Daarmee behoort vanzelf ook gepaard te gaan een biddend onderzoek der Schriften, want hoe zou men iets over de waarheid kunnen zeggen, als men niet zelf de waarheid kent? En ook baat het niet, te blijven bij wat we vroeger hebben geleerd, we

moeten steeds weer naar de Bron terug om nieuwe en frisse gedachten te krijgen.” Hierbij voegt de Redactie van Uit de Schriften alleen dit: ”Indien gij deze dingen weet, zalig zijt gij, zo gij ze doet” (Joh. 13:17).

Wat de Konkordantie leert.

STIERF CHRISTUS IN ONZE PLAATS OF VOOR ONS?

Een Schriftonderzoeker met veel ondervinding schreef onlangs: “Nooit was er een tijd, waar echte God vrezende Christenen meer behoefte hebben aan de Goddelijke vermaning: Beproeft alle dingen, behoudt het goede (1 Thes. 5:21). Wij zijn alleen veilig, als wij doen zoals de Bereeërs en de Schriften dagelijks onderzoeken om te zien of de dingen, die wij horen of lezen van mensen, zij mogen nog zo vermaard zijn om hun geleerdheid, godsvrucht en rechtzinnigheid, overeenstemmen met het zekere Woord van God“. (Wij vertaalden uit het Engels). Dat is steeds ook onze gedachte geweest en een der redenen waarom met “Uit de Schriften” begonnen is. Niet dat wij *graag* de gedachten van anderen in twijfel trekken. Ging het over menselijke zaken, dan lieten wij alles over aan “betrouwbare” autoriteiten. Nu het echter over Gods Woord, over de Waarheid gaat en wij niet op mensen mogen steunen, willen en moeten wij zelf onderzoeken. Men moet wat over hebben om zo’n onderzoek in te stellen, en het eerste is wel: bereid te zijn alle eigen gedachte te laten varen voor een meer Schriftuurlijke. Dat is moeilijk. Want wij hebben onszelf zo lief. Wij moeten bereid zijn onze ziel te verliezen om Christus’ wil (Mt. 10:39), dat is: geheel afstand doen van alle “ziellijke” gevoelens, zoals hoogmoed, eigendunk, gemakzucht, traagheid enz. Als wij dat doen, is er ook geen gevaar, dat wij de gedachte van anderen in twijfel trekken *om* de onze in de plaats er voor te stellen. Hoe meer wij afstand doen van onszelf, hoe gemakkelijker wij van de Heilige Geest de waarheid leren. Men denke er aan: alle moeilijkheid, die wij hebben met de Schriften ontstaat door onze fouten, wij zijn te traag om ons te oefenen, onze geestelijke ogen te gebruiken om te leren zien en wij plaatsen allerlei dingen in de weg.

Toen iemand beweerde, dat de Heere Jezus niet “in onze plaats” gestorven was, schrokken wij. Het werd echter niet gezegd in een geest van ongeloof, alsof de Heere Jezus voor ons maar alleen een *voorbeeld* geweest zou zijn, maar als vervolg op een zorgvuldig onderzoek en een zich vasthouden aan de door God ingegeven woorden. Hoe durfde men *zó* iets te zeggen, waar zoveel vermaarde predikers die uitdrukking toch telkens weer gebruiken! Wij zijn overtuigd, dat de meesten ofwel zich onmiddellijk, zonder verder onderzoek, zullen afwenden van iemand, die durft zeggen, dat Hij niet in onze plaats gestorven is, ofwel zullen zeggen dat men zoveel belang niet moet hechten aan een uitdrukking. Het eerste toont een neiging tot sektarisme en geloof in “autoriteiten”, het tweede is een bewijs, dat men de ingeving van Gods Woord niet op prijs stelt. Dit Woord is een zwaard in onze worsteling (Ef. 6:17). Onschriftuurlijke uitdrukkingen zijn geen zwaard. Wie heeft er belang bij ons éinig wapen te ontnemen of van “scherpsnijdend” bot te maken? Vanzelf, de overste van de macht der lucht, de geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid en die tevens vele gelovigen in zijn strik vangt (2 Tim. 2:26). Om dat te voorkomen, moet men doen als de Bereeërs. Zij vonden het zelfs nodig de woorden der Apostelen te controleren.

Laat ons deze zaak dan onderzoeken, steunende op de gezonde woorden en zien of behalve de begrippen “plaatsvervangend” en “voorbeeld” er geen andere, meer Schriftuurlijke, oplossing is.

Met de concordantie zoeken wij nu eerst alle teksten, waar sprake is van het *sterven* van Christus. Wij letten er in het bijzonder op welk voorzetsel gebruikt is.

Joh. 11:51 ***“Dat Jezus sterven zou voor (huper) het volk”.***
 Rom. 5:6 ***“Want Christus... is te Zijner tijd voor (huper) de goddelozen gestorven”.***
 Rom. 5:8 ***“Dat Christus voor (huper) ons gestorven is”.***
 Rom. 14:15 ***“Voor (huper) welken Christus gestorven is”.***
 1Kor. 15:3 ***“Dat Christus gestorven is voor (huper) onze zonden”.***
 1Kor. 5:15 ***“Indien één voor (huper) allen gestorven is”.***
 “En Hij is voor (huper) allen gestorven”.
 “Die voor (huper) hen gestorven en opgewekt is”.
 1Thes. 5:10 ***“Die voor (huper) ons gestorven is”.***

Zonder uitzondering is het dus “huper”, dus “voor”, “ten bate van”, niet “in de plaats van”.

Verder zijn er nog vele teksten waar gesproken wordt over het veelzijdig werk van Christus.

Met enige moeite, kunnen wij die ook verzamelen. Wij nemen eerst de teksten met “huper”:

Mark. 14:24 ***“Mijn bloed, dat voor (huper) velen vergoten wordt”.*** (Zie ook Luk. 22:19, 20).
 Joh. 6:51 ***“Mijn vlees hetwelk Ik geven zal voor (huper) het leven der wereld”.***
 Joh. 10:11 ***“De goede herder stelt zijn ziel voor (huper) de schapen”.*** (Zie ook v. 15).
 Rom. 8:32 ***“Maar heeft Hem voor (huper) ons allen overgegeven”.***
 1Kor. 5:7 ***“Want ook ons Pascha is voor (huper) ons geslacht”.***
 1Kor. 11:24 ***“Dat is Mijn lichaam, dat voor (huper) u gebroken wordt”.***
 1Kor. 5:15 ***“Die voor (huper) hen... opgewekt is”.***
 1Kor. 5:21 ***“Heeft Hij zonde voor (huper) ons gemaakt”.***
 Gal. 1:4 ***“Die Zichzelf gegeven heeft voor (huper) onze zonden”.***
 Gal. 2:20 ***“Zichzelve voor (huper) mij overgegeven heeft”.***
 Gal. 3:13 ***“Een vloek geworden is voor (huper) ons”.***
 Ef. 5:2 ***“Zichzelf voor (huper) ons heeft overgegeven”***
 Ef. 5:25 ***“Zichzelf voor (huper) haar heeft overgegeven.”***
 1 Tim. 2:6 ***“Die Zichzelf gegeven heeft een rantsoen voor (huper) allen”.***
 Tit. 2:14 ***“Die Zichzelf voor (huper) ons gegeven heeft”.***
 Heb. 2:9 ***“Voor (huper) allen den dood smaken zou”.***
 Heb. 10:12 ***“Een slachtoffer voor (huper) de zonden”.***
 1 Pet. 2:21 ***“Dewijl ook Christus voor (huper) ons geleden heeft”.***
 1 Pet. 3:18 ***“De Rechtvaardige voor (huper) de onrechtvaardigen”.***
 1 Pet. 4:1 ***“Dewijl dan Christus voor (huper) ons in het vlees geleden heeft”.***
 1 Joh. 3:16 ***“Zijn ziel (Gr.) voor (huper) ons gesteld heeft.”***

Die lijst spreekt voor zich zelf. Nooit is er de gedachte, van een “plaatsvervangend” lijden of sterven.

Nu de teksten met “peri”:

Mat. 26:28 ***“Mijn bloed,... hetwelk voor (peri) velen vergoten wordt”*** (zie Mark. 14:24; Luk. 22:19, 20 waar “huper gebruikt is).
 Rom. 8:3 ***“Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses en dat voor (peri) de zonde”.***
 1 Petr. 3:18 ***“Want Christus heeft ook eens voor (peri) de zonden geleden”.***
 1 Joh. 2:2 ***“Hij is een verzoening voor (peri) onze zonden”*** enz.
 1 Joh. 4:10 ***“Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor (peri) onze zonden”.***

Men ziet, dat peri ook niet “in onze plaats” kan betekenen.

Verder een tekst met “dia”:

Rom. 4:25 ***“Welke overgeleverd is om (dia) onze zonden (misdaden), en opgewekt om (dia) onze rechtvaardigmaking (rechtvaardiging)”***.

Het is hier ook weer niet “in de plaats van”. Dia in de accusatief, (4^e naamval) betekent “om reden van”.

Er blijven nu nog twee verzen over, waar “anti” gebruikt is, namelijk in de overeenstemmen-de plaatsen Mt. 20:28 en Mk. 10:45. Wij bespreken ze hieronder. Vooraf merken wij op, dat er behalve de twee laatste teksten, niet de minste reden is om van plaatsvervanging te spreken. Van waar dan die gedachte?

Is het misschien uit Jes. 53:4, 5: ***“Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen... Maar Hij is om onze overtredingen verwond; om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijne striemen is ons genezing geworden”***.

Dit alles spreekt echter nog niet letterlijk van “plaatsvervanging”.

Komt die gedachte soms niet van de wettische offers? Van deze kon misschien gezegd worden, dat zij geofferd werden “in hun plaats”. Maar die offeranden konden niets meer doen dan de vroegere zonden bedekken. Dat is dan ook de betekenis van het O.T. woord, dat veelal door verzoenen vertaald is. Die offers konden niet werkelijk verzoenen, d.i. de toegang tot God geven, zij konden geen leven geven. Wij hebben nu een betere offerande en als wij met Hem, gestorven zijn, zijn wij niet alleen van zonde verlost, maar zullen wij ook met Hem opgewekt worden.

Misschien heeft men ook gedacht aan Mt. 20:28 ***“Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor (anti) velen”***. Het woordje “anti” kan wel de betekenis hebben van “in de plaats van”, maar dikwijls is dit *niet* het geval in de Schrift. Laat ons dit woord in de Concordantie opzoeken. Wij vinden dan b.v. Mt. 5:38 ***“Oog om (anti) oog”***. Het ene oog staat niet of komt niet in de plaats van het andere.

Mt. 17:27 ***“Geef hem de stater voor (anti) mij en u”***.

Dat geldstuk werd toch niet in de plaats van de Heere en Petrus gegeven! Waren zij, of althans onze Heere niet méér waard?

Rom. 12:17 ***“Kwaad voor (anti) kwaad”***. Zie ook 1 Thes. 5:15 en 1 Petr. 3:9. Dat het rantsoen niet in de plaats van de velen kwam, leren wij ook uit

1 Tim. 2:6 ***“Zichzelf geven heeft een rantsoen (antilutron) voor (huper, dus ten bate, ter wille van) velen”***. Verder moet men onderzoeken wat het zeggen wil zijn *ziel* te geven. Wellicht hebben wij daar later de gelegenheid voor. Het heeft meer betrekking op het lijden dan op het sterven. ***“Want gij zijt duur gekocht”*** zegt 1 Kor. 6:20. Zó duur, dat de prijs verre de waarde overtrof. “Antilutron” is dan ook geen prijs, die juist overeenstemt met de waarde van hen, waarvoor hij gegeven is. Hij is onze Schepper, onze Redder, onze Behouder, niet slechts een, wiens waarde met de onze vergeleken kan worden. Het Russellisme leert op grond van deze tekst, dat Christus een gelijkwaardige losprijs gegeven heeft. Wat Adam verloor, won Christus. Meer niet. Wat heeft Adam verloren? De heerschappij op aarde. Wat heeft Christus verworven? De macht in hemelen en op aarde, ja het Hoofd zijn boven alle dingen. Staat dit gelijk? Wat verloor Adam? Het levende ziel blijven. Wat werd Christus? Het tot levendmakende Geest zijn. Staat dit gelijk? Alle leer, die daarom van een gelijkwaardige losprijs spreekt, in deze zin, ontrooft Christus voor een groot deel van de waarde van Zijn verheven, heilig werk.

Als men Mat. 20:28 zo verstaat, dat Hij gegeven heeft wat wij niet konden geven, dus op deze wijze iets in onze plaats gegeven heeft, dan stemmen wij hierin volmondig toe. Wij missen, komen te kort in alles en kunnen niets goeds van ons zelf. Hij moet alles doen. Hij moest in onze plaats een rantsoen geven. Op deze wijze verstaan, nemen wij het “plaatsvervangen” aan. Maar gewoonlijk bedoelt men er veel meer mee.

Wij willen hen nog verder tegemoet komen, die het belang niet inzien van de zaak. Vooreerst vragen wij waarom men een andere uitdrukking wil gebruiken dan die van de Heilige Geest? Menen wij het beter te kunnen uitdrukken? Stellen wij ons boven de Heilige Geest?

Spreekt men van een plaatsvervangend sterven, dan krijgt men alvast allerlei moeilijkheden. Een dezer is, dat al sterft een mens in de plaats van een ander, deze laatste daarom nog niet gerechtvaardigd is. Men kan wel een schuld betalen in de plaats van een ander, maar een straf die een zekere mens moet treffen kan niet op een ander overgaan. Die straf is iets persoonlijk en als zij op een ander overgaat, is het geen straf meer. Iets dergelijks is maar in één geval mogelijk: als er tussen beide een zó innige gemeenschap bestaat, dat zij als één wezen kunnen beschouwd worden. Wij komen hierop terug, maar merken op dat het dan geen plaatsvervanging meer is.

Vervolgens lezen wij dan in 2 Kor. 5:15 “Die in hun plaats is opgewekt”. Dan worden zij zelf niet opgewekt! Ziet men het gevaar iets te veranderen aan Gods Woord, al is het met de beste bedoelingen?

Een andere moeilijkheid is dat, als Christus in onze plaats gestorven is, er uit volgt, dat wij niet meer hoeven te sterven. Ofwel is Christus lichamelijk gestorven in de plaats van ALLE gelovigen en dan sterft GEEN van hun lichamelijk, ofwel is Christus ten bate van allen gestorven en kunnen zij ook lichamelijk sterven. Ook geen lichamelijk lijden zou ons moeten treffen, als Hij in onze plaats geleden heeft.

Verder kan men opmerken, dat, als iemand in onze plaats iets doet, deze op dezelfde rang staat als wij zelf. Iemand van een hogere rang doet wel iets voor ons, maar niet in onze plaats. Een zoon die iets doet in de plaats van zijn vader, door b.v. als mede compagnon in de zaak, een stuk te tekenen, staat in dat geval op één lijn met die vader. Doet hij iets ten behoeve van zijn vader, dan staat hij financieel b.v. boven hem. Een moeder doet als regel alles ten behoeve van haar kind. Als zij iets doet in de plaats van haar kind, kan dit dat ook doen, in het eerste geval niet.

Wie dus meent, dat Christus in onze plaats gestorven is, stelt zich op één lijn met Hem. Men bedoelt dit wel niet, maar zegt het wel. Is Christus echter ten behoeve van ons gestorven, dan konden wij dat niet. Dat leert de Schrift dan ook: het vlees was door de zonde krachteloos om te sterven, nu stierf Christus ten behoeve van ons. Het: “In de plaats van”, trekt Christus omlaag, het “ten behoeve van” zegt, wat de Schrift leert.

Er is nog meer. Het gebruik van het voorzetsel “sun” (“met” of “mede”) is zeer leerzaam, om na te gaan. In verband met het vorige wijzen wij op Rom. 6:

“Met Hem begraven” (v. 4).

“Met Hem een plant” (v. 5).

“Met Hem gekruisigd” (v. 6).

“Met Christus gestorven” (v. 8).

“Met Hem zullen leven” (v. 8).

En dan in Ef. 2:

“Mede levend gemaakt in Christus” (v. 5).

“Mede opgewekt” (v. 6).

“Mede gezet in den hemel (overhemelse)” (v. 6).

In hoeveel plaatsen wordt niet van deze gemeenschap gesproken! Zie onder meer Joh. 6:56.

Is MET Hem gekruisigd, gestorven en begraven niet meer dan dat Hij “in onze plaats” zou geleden hebben en gestorven zijn? En dan kunnen wij ook mede opgewekt worden en mede gezet worden in de overhemelse!

Al is er dan wel iets dat op plaatsvervangend lijkt, de hoofdgedachte moet zijn: een zodanige gemeenschap, dat er gezegd kan worden dat wij “in Christus” zijn, of beter, dat wij deel uitmaken van Zijn Lichaam.

In verband met het vorige, ziet men ook dat 1 Petr. 2:24 niet spreekt van plaatsvervangend, al staat er: ***“Die zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft... door Wiens striemen wij genezen zijn.”*** Het betreft hier ook een sterven MET Christus: “der zonden afgestorven zijnde”.

De Bijbel spreekt ons over twee gemeenschappen: die met Adam en die met Christus. In Adam sterven allen en zij derven de heerlijkheid Gods. In Christus zullen zij allen levend gemaakt worden (1 Kor. 15:22). Nu zijn wij niet meer in Adam, maar in Christus. Nog beter is het deel uit te maken van het Samen Lichaam, waarvan Hij het Hoofd is, dat is een volkomen organische eenheid.

Zo ziet men, dat men het “plaatsvervangend sterven” niet behoeft te stellen tegenover het “als voorbeeld sterven”, want zo komt men tot moeilijkheden, loopt gevaar veel te verliezen en verheerlijkt Christus niet. Men houde zich aan de ware oplossing, die ons gegeven wordt in de gezonde woorden van de Heilige Geest. **Christus stierf ten bate van allen en de gelovigen sterven met Hem.** Laat ons daarom niet spreken van plaatsvervangend, maar van eenheid en gemeenschap met Hem, Die aan de rechterhand Gods zit, boven alles.

De Weg der Behoudenis

I. DE TOESTAND VAN DE MENS ONDER DE ZONDE.

WAT IS ZONDE?

Wij kunnen niet stilstaan bij heel de geschiedenis der zonde, maar stippen slechts enkele dingen aan.

Men weet hoe de zonde in de wereld kwam:

Rom. 5:12 *“Daarom, gelijk door één mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben”.*

Rom. 5:19 *“Want gelijk door de ongehoorzaamheid van die éne mens, velen tot zondaars zijn gesteld geworden, alzo zullen ook door de gehoorzaamheid van één, velen tot rechtvaardigen gesteld worden”.*

Het Griekse woord “hamartia”, dat in de meeste gevallen gebruikt is waar sprake is van zonden, komt in betekenis nagenoeg overeen met het Hebreeuwse “chata”. Het is in beide gevallen een missen of een gebrek hebben aan iets. De betekenis van het Hebr. woord leert men het duidelijkst uit:

Richt. 20:16 *“deze allen slingerden met een steen op een haar, dat het hun niet miste (chata)”.*

Spr. 19:2 *“die met de voeten haastig is, zondigt”.*

De betekenis is in beide gevallen: het doel missen.

In de Griekse Schriften lezen wij:

Rom. 3:23 *“Want zij hebben allen gezondigd en derven de heerlijkheid Gods”.*

Dit vers is zeer belangrijk voor ons onderzoek, want wij zien hier dat de zonde nauw verbonden is aan het derven der heerlijkheid Gods. Als velen nu niet inzien dat zij zondaars zijn, is het niet omdat zij niet weten wat de mens eigenlijk moest wezen, welke heerlijkheid hij zou moeten hebben?

Het blijft echter niet bij een gebrek hebben aan iets. Het gevolg is dat de mens nagenoeg niets meer kent dan “missingen” (zonden) en misdaden. Het Grieks heeft deze twee uitdrukkingen. Verder weten wij hoe heel de aarde onder de vloek kwam. Overal wordt Gods norm gemist en Gods wet overtreden.

In 1 Joh. 3:4 lezen wij dan ook:

“Want de zonde is de ongerechtigheid (d. i. wetteloosheid)”.

Het Hebreeuws heeft een hele reeks woorden, die al de schakeringen der zonde aangeeft. Het blijft ook hier niet bij een missen, maar van het een komt men tot het ander en ten slotte volgt opstand en verwoesting.

Laat ons hier in het voorbijgaan opmerken, dat de zonde, juist door het feit dat ze iets negatiefs is, een gebrek aan iets is, niet geschapen is. De oorzaak der zonde ligt bij het scheepsel, niet bij de Schepper.

God heeft van te voren niet besloten de zonde in de schepping te brengen maar Hij heeft wel besloten de weg der vrijheid te volgen. Daar Hij de zonde, die op die weg lag, voorzag, heeft Hij ze ook mee opgenomen in Zijn voornemen. Zelfs de zonde zou Hij aldus dienstbaar maken om tot Zijn doel te komen.

Om de zonde geheel te vermijden konden er slechts twee wegen zijn: 1. Geheel volmaakte wezens scheppen. 2. Poppen zonder vrijheid scheppen. Nu is er in het eerste geval eigenlijk geen schepping, want het scheppen van iets volmaakts, wil zeggen dat God zichzelf zou scheppen. Het tweede geval is Gode niet waardig. Alleen in de weg der vrijheid is verheerlijking mogelijk. God kan dan die onvolmaakte schepselen tot volmaaktheid leiden en Zijn heerlijkheid vermeerderen, het ontkennen van alle vrijheid heeft buiten het te kort doen aan Gods waardigheid, macht en liefde, tot gevolg, dat men moet aannemen dat Hij de zonde heeft gewild, in dezelfde zin als de behoudenis, dat Hij werkelijk de auteur der zonde is. (*1*)

Het was Gods gebod, niet te eten van de boom der kennis van goed en kwaad. Door daar van te eten, namen Adam en Eva vooreerst Gods gebod niet in acht en plaatsten zij zich vervolgens op gelijke voet met Hem: zij beweerden zichzelf tot norm te hebben en het vermogen te bezitten zelf te oordelen wat goed en kwaad was (Gen. 3:22). Zij meenden het zonder God te kunnen doen en sloegen dus de weg in, die heden nog algemeen gevolgd wordt.

Het bleek, dat die weg ten verderve leidt in plaats van hoger op te voeren. Heel de Schrift spreekt er echter van, dat uit die gevallen toestand nog steeds redding mogelijk is. Daartoe moet de mens zich omkeren. Uit eigen kracht bereikt hij niets, hij moet zich geheel in Gods hand overgeven. Telkens en telkens zien wij in Gods Woord, hoe Hij de mens door vermaning, ondervinding, voorbeeld enz. er toe leiden wil van zichzelf af te zien en alles bij Hem te zoeken. De mens moet daartoe zijn “ik” niet te niet doen, zoals het Buddhisme dat vraagt, maar hij mag het niet als middenpunt nemen. Het “ik” moet ook niet naast of boven God geplaatst worden, maar geheel in God opgaan. De hoogmoed moet dus geheel afgelegd en de liefde aangedaan worden. Zo alleen kan alles in de weg der vrijheid tot God komen en God ten slotte alles in allen zijn.

(*1*) Dr. H. Bavinck drukt zich als volgt uit in verband met deze dingen: “Het was zijn (d. i. Gods) wil, om met de mens de gevaarlijke weg der vrijheid te bewandelen, liever dan om hem ineens door een machtsdaad boven de mogelijkheid van zonde en dood te verheffen”. (Geref. Dogm. Deel III bl. 2). “Want alle redelijk schepsel sluit als creatuur, als eindig, beperkt, veranderlijk wezen, de mogelijkheid van afval in. Maar God heeft, omdat Hij God is, de weg der vrijheid, de werkelijkheid der zonde, de uitbarsting der ongerechtigheid, de macht van Satan niet gevreesd.”

WAT IS DE MENS?

Hij is geworden een “levende ziel” (Gen. 2:7), geschapen naar Gods beeld en gelijkenis. Hij bestaat uit lichaam, ziel en geest (1 Thes. 5:23). Geen dezer afzonderlijk genomen is de mens. Ook de ziel alleen is de mens niet.

Het lichaam in zijn tegenwoordige bestaanswijze, is stoffelijk en bestaat uit vlees en bloed. Door dat lichaam is de mens in contact met zijn medemensen en met de stoffelijke schepping in het algemeen en deze reageert op de mens door middel van zijn vijf zinnen: gezicht, gehoor, gevoel, smaak, reuk. De organen der zinnen behoren tot het lichaam, de zinnen zelf tot hetgeen de Schrift “ziel” noemt. Men zie slechts Deut. 12:20; Ps. 107:18; Spr. 16:24; Mat. 6:25 en veel andere plaatsen (ziel is dikwijls door leven vertaald).

De ziel is hoofdzakelijk de zetel van het gevoel. Ook de dieren hebben een ziel (Gen. 1:21, 24, 30; 2:19), doch deze is daarom niet van dezelfde aard als die der mensen, maar door haar nauw verband met het vlees (Gen. 9:4; Lev.17:11, 14) evenals hun vlees, anders dan de onze (1 Kor. 15:39). Het lichaam is om zo te zeggen het uitwendige der ziel. Daarom is het mogelijk een mens een ziel te noemen. Men spreekt dan van de mens van uit het oogpunt van zijn gevoel, zijn fysiek leven. In de Gr. Schriften is “ziel” meer dan 50 maal door “leven” vertaald.

Men vergeet echter niet de geest, die de zetel is van de rede en van het geweten en gemeenschap met God mogelijk maakt. De geest is het, die de ziel en het lichaam leven geeft, zowel in stoffelijke als in geestelijke zin. Zonder de geest, is het lichaam dood: het is de gewone dood (Jak. 2:26). Bij de schepping van Adam was er een gemeenschap tussen zijn geest en God: hij was werkelijk een “levende ziel”. Na zijn val is die gemeenschap verbroken, de geest is kwijnend, al heeft hij nog een overblijfsel van zijn vroegere kracht. Het gevolg is, dat ziel en lichaam stervende zijn, volgens het oordeel: “stervende zult gij sterven” (Gen. 2:17). Door het verbreken van de gemeenschap met God kan men zeggen dat “in Adam allen stervende zijn” (1 Kor.15:22). Dat is dan in stoffelijke en geestelijke zin. Zij zijn daarom nog niet dood. Zonder nieuwe gemeenschap met God, moet het proces noodzakelijk eindigen in de dood, maar nu is dat proces nog niet geëindigd. Over het dood zijn ten opzichte van zekere dingen, spreken wij later.

Zoals wij verder ook zullen zien, is de ziel nu overheersend. De mens is alzo van nature “ziel-lijk” (Gr. 1 Kor. 2:14; 15:44, 46; Jud. 19). Het zou echter de geest moeten zijn, die alles bestuurt. In onze aïoon mag de ziel zich niet doen gelden, men moet ze “verliezen”. In de volgende aïoon is het de tijd waar de mens zijn gevoelen, zijn ziel, kan deel laten nemen in de fysieke zegeningen van het koninkrijk. Men zie hierover Mat. 10:39; Joh. 12:25 enz.

Door het derven der heerlijkheid, de scheiding tussen God en onze geest, is ziel en lichaam aan Satan onderworpen en een speelbal der zonde. De rede, het gevoel en de wil der mensen zijn onder slavernij en van zelve het lichaam, dat uitwerkt wat Satan inwerkt. Zo tracht deze tegenstander door de mens tot een koninkrijk zonder Christus te komen.

DE TOESTAND VAN DE MENS.

Enkele delen uit de Griekse Schriften geven ons volledige inlichtingen over de toestand van de “natuurlijke” mens.

Mark. 7:20-23 ***“Hetgeen uitgaat uit de mens, dat ontreinigt de mens; want van binnen uit het hart der mensen komen voort... Al deze boze dingen komen voort van binnen, en ontreinigen den mens”.***

Rom. 3:9-19 ***“Want wij hebben tevoren beschuldigd beiden Joden en Grieken, dat zij allen onder de zonde zijn; gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet een... Hun keel is een geopend graf; met hun tongen plegen zij bedrog; slangenvij is onder hun lippen, welker mond vol is van vervloeking en bitterheid; hun voeten zijn snel om bloed te vergieten ; vernieling en ellendigheid is in hun wegen; en de weg des vredes hebben zij niet gekend. Er is geen vreze Gods voor hun ogen... opdat alle mond gestopt worde en de gehele***

wereld voor God verdoemelijk zij”.

1 Kor. 2:14 *“Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden”.*

Ef. 2:3 *“In de begeerlijkheden onzes vleses, doende de wil des vleses en der gedachten; en wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen”.*

Tit. 3:3 *“Want wij waren eertijds onwijs, ongehoorzaam, dwalende, menigerlei begeerlijkheden en wellusten dienende, in boosheid en nijdigheid levende, hatelijk zijnde en elkander hatende”.*

De toestand is zeker uiterst ellendig en wij zullen dat verder nog nader inzien. Voor één ding moeten wij ons echter behoeden, namelijk het nog erger maken dan het is. Men heeft soms die neiging. Wij willen de dingen zien zoals de Schrift ze ons geeft en zullen trachten niets helderder of donkerder voor te stellen dan de Heilige Geest dat doet. Komen wij hierin te kort dan wijze men ons terecht.

Wij onderzoeken nu wat er gezegd wordt over het “vlees”.

HET CHRISTUS LEVEN

Gelukkig de gehoorzame zoon, die volkomen vertrouwen heeft in zijn vader en zich in alles door hem laat leiden. Hij kent geen zorgen of tegenslag. Hij hunkert niet naar allerlei dat buiten zijn bereik is, terwijl schatten tot zijn beschikking staan. Hij is niet ongelukkig omdat allerlei dwaze wensen niet onmiddellijk bevredigd worden. Vader kent zijn noden, zorgt voor zijn behoeften en zelfs voor zijn uitspanning. Het is steeds een ontvangen, een dankbaar genieten. Hij heeft ook niet verleerd de dagelijkse eenvoudige dingen naar waarde te schatten, maar is en blijft dankbaar voor alles. Ook voor vermaningen en tuchtiging, want hij weet, dat ook dit ten goede werkt. Gelukkige zoon!

Het verleden is voorbij en ontsnapt ons, maar laat ons de toekomst grijpen en zo’n zoon van onze hemelse Vader zijn. Ja, misschien is onze gemeenschap met Hem nog nauwer. Als wij deel uitmaken van het samen lichaam, laat ons dan ook alzo wandelen en Hem verheerlijken die ons Hoofd is. Zal Zijn lichaam voor iets moeten vrezen? “Wees in geen ding bezorgd” zij dan voor ons een voortdurende bewuste werkelijkheid. De leugen wil ons steeds afleiden en ons wijzen op zorgen en kommnis. Zal de zandkorrel voor ons meer belang hebben dan de steenrots? Zullen wij meer aandacht schenken aan de wereld, de omgeving dan aan de dingen die boven zijn? Zullen wij neerbuigen voor de reeks speldenprikken der dagelijkse sleur? Vergeten wij de heerlijkheid Zijner genade voor een kleinigheid? Geen sprake van. Wij steunen op Gods Woord en kracht. Daarom, het hoofd omhoog en vooruit in Zijn kracht, dankbaar voor alles, opwassende tot: het Hoofd. Welk een voorrecht!

REEKS I.

Het Profetische Woord

Nº 41.

HET VERZEGELDE BOEK, DANIELS LOT.

DANIEL 12:4-13.

Nu volgt het laatste deel van Daniël, vs. 4-13 van hfdst. 12. De structuur is als volgt,:

A1	L1	N1	4 Het boek gesloten en verzegeld.
		O1	5,6 Vraag van Gabriël: "Hoe lang?"
		M1	a1 7 Het antwoord.
			b1 7 De tijden. (3 1/2 jaar).
			c1 7. Het einde.
	L2	O2	8 Vraag van Daniël: "Wat?"
		N2	9 Het boek gesloten en verzegeld.
		M2	a2 10 Het antwoord.
			b2 11,12 De tijden. 1290 en 1335 dagen.
			c2 13 Het einde.

DE VERZEGELING.

"En gij Daniël, sluit de woorden toe en verzegel dit boek tot de tijd van het einde: velen zullen het naspeuren en de wetenschap zal vermenigvuldigd worden." Vs. 4.

Daniël moet het boek verzegelen. Men meent vaak, dat dit zeggen wil, dat niemand er inzicht in kan krijgen vóór de tijd van het einde. Dit nu is in strijd met 2 Tim. 3:16, waar staat, dat alles tot onze lering en onderrichting geschreven is. Wel zij toegegeven, dat naarmate de eindtijd nadert, de visie klaarder zal worden over de historische vervulling. Dit wil echter niet zeggen, dat de historie nodig is om Daniël te verklaren. Door letterlijke uitlegging en strikt vasthouden aan de door God gegeven lijnen, kan men Daniël leren verstaan als een niet verzegeld boek. Het verzegelen betekent hier het letterlijk met zegels toesluiten van het opgeschrevene. Daniël moest het niet direct aan Israël meedelen, het boek moest dicht bewaard worden. Hierin ligt opgesloten, dat het figuurlijk voor Israël gesloten blijft tot het einde vanwege hun ongeloof. Dat er staat: tot de tijd van het einde houdt wel in, dat men het in de eindtijd beter verstaan zal, maar dat is toch nog iets anders, dat niemand vóór die tijd het boek niet zou kunnen verstaan. Tot Johannes, die 19 eeuwen geleden leefde, werd gezegd de door hem ontvangen Openbaring niet te verzegelen, Op. 22:10. Wie nu Openbaring wil verstaan, moet Daniël begrijpen. Als nu Openbaring een "niet verzegeld boek" is, hoe kan Daniël dan een "verzegeld boek" zijn t. o. v. de uitlegging? Het een zou met het ander strijden. Wie er zich ernstig toe zet, zal èn Daniël èn Openbaring kunnen leren verstaan en al is het dan ook in hoofdlijnen, zien, wat de tijd van het einde brengen zal.

Velen zullen het naspeuren. De Engelse vertaling heeft: Velen zullen heen en weer trekken. Vele gelovigen in onze dagen menen, dat dit bedoelt te zeggen, dat er in het eind der dagen veel gereisd zal worden. De vele en snelle verkeersmiddelen onzer dagen heten door Daniël voorzien te zijn. Zendingsvrienden menen hierin de uitbreiding der zending te zien.

Wat zegt de grondtekst nu van dat naspeuren? Feitelijk staat er: om-, rond-, doortrekken. In Job. 1:7 zegt Satan: dat hij geweest is van om te trekken op de aarde en van die te doorwandelen. Om te trekken is hetzelfde woord als hier in 12:4. Satan was aan het omtrekken om Jobs leven nauwkeurig na te gaan. Naspeuren kan dus doorzoeken betekenen, de S.V. kan er bij door. De Companion Bible meent, dat het: afvallen kan betekenen, of: doen afvallen of: verachten, zoals in Ez. 16:57 of: beroven, Ez. 28:24, 26. In Amos 8:12 is dezelfde vorm vertaald door: zwerven, in 2 Kron. 16:9, Zach. 4:10 door: doorlopen: De ogen des Heeren doorlopen de ganse aarde. In Jer. 49:3 is de vertaling: om lopen, in Num. 11:8: lopen. Plaatsen we in plaats van een sh een s in het Hebr., dan is de betekenis: afvallen. Ps. 101:3: afvalligen, Hos. 5:2 afwijken. Ook Ps. 40:5. Men kan alles overziende in het eerste geval (dus met sh) doorzoeken vertalen, in het tweede (dus met s) afvallen. Velen zullen afvallen. Dat stemt dan

overeen met Dan. 8:23 en 2 Thess. 2:3.

De wetenschap zal vermenigvuldigd worden. De wetenschap, dat is niet: elke wetenschap; niet: wetenschap dus in het algemeen, maar de wetenschap, n.l. der heilige dingen óf der profetie. Velen menen dit ook toe te kunnen passen op de opgravingen en ontdekkingen. Volgens de Companion Bible kan er ook: boosheid gelezen worden. Dit verschilt één letter of beter nog: een afronding van een Hebr. letter (r in plaats van d). De Septuaginta, de vertaling van het O.T. in het Grieks, heeft hier: boosheid; de Vaticanus heeft: wetenschap.

TOT HOELANG.

“En ik Daniël, zag en zie, daar stonden twee anderen, de een aan deze zijde van de oever der rivier en de ander aan gene zijde van de oever der rivier” (n.l. van de Hiddékel, zie 10:4). “En hij zeide tot den Man bekleed met linnen, die boven op het water der rivier was: Tot hoelang zal het zijn, dat er een einde van deze wonderen zal wezen? En ik hoorde die Man, bekleed met linnen, die boven op het water van de rivier was, en hij hief Zijn stem op naar den hemel en zwoer bij Dien, Die eeuwiglijk leeft, dat na een bestemden tijd, bestemde tijden, en een helft, en als Hij zal voleindigd hebben te verstrooien de hand des heiligen volks, al deze dingen voleindigd zullen worden.” Vs. 5-7.

Daniël ziet nog twee andere gestalten, elk aan een oever der rivier. Een ervan is Gabriël, wat blijkt uit vs. 4 en 10:11, 14 en 9:21. We geloven dat de ander Michaël is. Deze twee zijn de enigen, die in Daniël genoemd worden. Boven de rivier zweeft de Man met linnen bekleed. Over Hem spreekt hfdst. 8 uitvoeriger. Gabriël vraagt Hem, hoe lang de tijd van het einde zal duren. De Man antwoordt daarop met een eed: de tijd der grote verdrukking, van Jakobs benauwdheid zal duren: een tijd, tijden, een halve tijd, d.i. 3 1/2 jaar, dus de tweede helft van de 70ste jaarweek, waarin het verbond met het Beest gesloten is. Dan eindigt de verstrooiing en het voorzegde van de grote verdrukking. Vooraf zullen, leert Op. 11 ons, de twee getuigen optreden en 1260 dagen, 42 maanden, dus ook 3 1/2 jaar profeteren. Dat is de eerste 3 1/2 jaar der 70ste week. Het Beest uit de afgrond, het graf, opkomend, zal hen doden, daarna zullen zij opstaan en opvaren en dan begint de laatste tijd, waarin het heilig volk bitter vervolgd wordt. De Vrouw, Israël, moet dan de woestijn in vluchten en wordt daar “een tijd, en tijden en een bestemde tijd” gevoed, buiten het gezicht der Slang, de Draak, Op. 12:14. Deze tijden corresponderen met elkaar, n.l. Dan. 12:7 en Op. 12:14.

TOT DE TIJD VAN HET EINDE.

“Dit hoorde ik, doch ik verstond het niet en ik zeide: Mijn Heere, wat zal het einde zijn van deze dingen? En hij zeide: Ga henen, Daniël, want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot den tijd van het einde. Velen zullen er gereinigd en wit gemaakt en gelouterd worden, doch de goddelozen zullen goddelooslijk handelen en geen van de goddelozen zullen het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan.” Vs. 8-10.

Daniël vraagt Gabriël om verdere toelichting, hij verstaat het niet. Hem wordt echter niet meer te kennen gegeven, de woorden moeten toegesloten worden en verzegeld tot de tijd van het einde. Hoe zal die tijd van het einde verder te herkennen zijn? Hieraan: Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en gelouterd worden, anderen in goddeloosheid voortvaren. Die onrecht doet en vuil is, worde nog vuiler, die rechtvaardig is en heilig neme daarin toe, Op. 22:11.

Al wordt nu het einde dezer dingen, n.l. der wonderen van vs. 6, niet nader uiteengezet, er wordt nog wel iets aan toegevoegd betreffende de tijd. 1290 EN 1335 DAGEN. “En van den tijd af, dat het gedurig offer zal weggenomen worden en de verwoestende gruwel zal gesteld zijn, zullen zijn duizend twee honderd en negentig dagen. Welgelukzalig is hij, die verwacht en raakt tot duizend drie honderd vijf en dertig dagen. Maar gij, ga henen tot het einde, want

gij zult rusten en zult opstaan in uw lot, in het einde der dagen.” Vs. 11-13.

De tijd der verdrukking duurt een tijd, tijden, een halve tijd, 3 1/2 jaar, 42 maanden, 1260 dagen. Dat is de tweede helft der 70ste jaarweek. Hieraan worden nu nog 30 dagen toegevoegd (1290-1260). Tot zolang duurt wellicht de concentratie van de legers in Armageddon. Die worden immers verzameld tot de grote dag des almachtige God. Eerst als Christus Zich geopenbaard heeft, door bij Jeruzalem in te grijpen op de 1260ste dag, gaat Satan heen om tegen Sions Koning te strijden. Daarmee kan een maand verlopen, 30 dagen. Ondertussen blijft de verwoestende gruwel nog staan.

Met de 1290 dagen is evenwel de nieuwe aïoon niet aangebroken. Christus moet eerst Zijn intocht nog houden in Jeruzalem, Mt. 23:39. Andermaal moet Hem, maar nu als uit één mond, het Hosanna toegezongen worden. Met een en ander gaan nog 45 dagen heen (1335-1290 = 45). Welgelukzalig, (Hebr. Gelukkig) hij die tot zolang leeft, tot zover raakt. Dan zijn de gevaren voorbij. Wie dan nog leeft, zal niet sterven, “in der eeuwigheid”, d.i. de toekomstige eeuw en die gestorven zal zijn, zal leven, Joh. 11:25, 26, dus opstaan. Dat zal met Daniël geschieden. Tot zolang zal hij rusten, onwetend van elk gevaar en bevrijd van alle lijden.

DANIELS TOEKOMST.

Daniël moet heen gaan tot het einde.

Hij zal niet lang meer leven, doch eenmaal opgewekt worden. In zijn lot, in het einde der dagen. Bij de opstanding zullen er verschillende “loten”, orden, groepen, afdelingen zijn. “Een ieder in zijn orde”, 1 Cor. 15:23. God is een God van orde. In de toekomstige dagen van de eindtijd zal de bazuin weerklinken en zullen de opstandingen aanvangen. In meerdere groepen. De “zeer gewenste man” zal zeker niet een der laatsten zijn. In Hebr. 11:33 wordt hij indirect genoemd. Hij zal zeer waarschijnlijk de betere opstanding verkrijgen, in Heb. 11:40 genoemd en in die opstanding dan tot een der eerste groepen behoren. Mogelijk heeft hij deel aan de toevergadering tot de Heere tegemoet in de lucht. Aan de Hebreeën toch wordt gezegd die niet na te laten, te verlaten, Heb. 10:25 (vertaald door onderlinge bijeenkomst, zeer ten onrechte). Hij zal zijn Heere inhalen en de Man met linnen bekleed het koninkrijk op zien richten aan Israël. En in dat koninkrijk zal hij een der eersten zijn, aanzittend met Abraham, Isaak en Jakob. Dan zal hij zien, hoe de Steen het beeld vermaalt en als medeheilige des Allerhoogste mee mogen delen in het rijk en de heerschappij en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel. Ja meer dan dat zijn. Hij zal blinken als de glans van het uitspansel en als een ster der eerste grootte schitteren aan het uitspansel van de gerechtigheid der eeuwen.

REEKS II.

Van Eeuwigheid tot Eeuwigheid

Nº 27.

MEER DAN EEN EVANGELIE.

Is er meer dan een “kerk”, of gemeente, er is ook meer dan een evangelie, d.i. goede tijding. De meerderheid der gelovigen, zowel de gewone als de predikers, menen, dat alle evangeliën gelijk zijn. (We verstaan hier onder evangelie vanzelf niet de boeken geschreven door Mt., Mk., Luk. of Joh.) Men onderscheidt in dezen veel te weinig en sticht zo veel verwarring, omdat men al de evangeliën vermengt en er het evangelie mee meent te brengen. Eerste eis om een goed dienaar te zijn, is te leren onderscheiden en het voorbeeld der gezonde woorden goed voor ogen te houden. Mede door het door een halen der evangeliën ontstaat de grote

verwarring, die het Christendom tot een hopeloze doolhof maakt.

Laat ons eens zien welke evangeliën de Schrift noemt. Het zijn de volgende.

- 1 Het Ev. des Koninkrijks, Mt. 4:23, 9:35, 24:14.
- 2 Het Ev. van Jezus Christus, Mk. 1:1.
- 3 Het Ev. van het Kon. Gods, Mk. 1:14.
- 4 Het Ev. der Voorhuid, Gal. 2:7.
- 5 Het Ev. der Besnijdenis, Gal. 2:7.
- 6 Het Ev. der genade Gods, Hand. 20:24.
- 7 Het Ev. Gods, Rom. 1:1; 15:16; 2 Cor. 11:7; 1 Thess. 2:2, 8, 9; 1 Petr. 4:17.
- 8 Het Ev. Zijns Zoons, Rom. 1:9.
- 9 Het Ev. der heerlijkheid des zaligen Gods, 1 Tim. 1:11.
- 10 Het Ev. van Christus, Rom. 15:19; 1 Cor. 9:12; 2 Cor. 2:12; 9:13; 10:14; Gal. 1:7.
- 11 Het Ev. van Jezus Christus, 2 Thess. 1:8.
- 12 Het Ev. der heerlijkheid van Christus, 2 Cor. 4:4.
- 13 Het Ev. uwer zaligheid, Ef. 1:13.
- 14 Het Ev. des vredes, Ef. 6:15.
- 15 Mijn Ev., Rom. 2:16; 16:25; 2 Tim. 2:8.
- 16 Een ander (soortig) Ev., dat geen ander is, Gal. 1:8.
- 17 Het eeuwig Ev., Op. 14:6.

Verder is er sprake van de verborgenheid van het Ev.

Het is zaak een en ander na te gaan en te beproeven de dingen die verschillen. Om een oplossing in dezen te verkrijgen, moet men inzien, dat, waar evangelie letterlijk betekent: goede tijding of boodschap, God niet zo eenvormig is dat Hij niet meer goede tijdingen zou kunnen meedelen dan één, b.v. dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. Zeker, ook dit is een goede tijding, een zeer uitnemende zelfs. Maar daarbij blijven Gods goede tijdingen niet beperkt. God heeft meer dan dat om te geven. Waar Hij in het O.T. reeds veelmaal en of velerlei wijze sprak, doet Hij dat in Zijn evangelie niet minder. Daarop moet goed gelet worden.

INDELING.

Al deze evangeliën zijn in hoofdzaak tot twee grotere groepen te brengen door de onderscheiding, die we in Gal 2:7 vinden. Er is n.l. het Ev. der Besnijdenis en dat der Voorhuid. Tot dat der Besnijdenis behoren dan in het bijzonder de eerste drie, tot dat der Voorhuid zijn vooral de andere te rekenen. Het Ev. Gods komt op één maal na steeds bij Paulus voor, het Ev. van Christus uitsluitend bij Paulus, en alleen in zijn vroegere Brieven. Afzonderlijk staat dan het evangelie der genade Gods en het eeuwig evangelie. Zo hebben we dus:

- I. Het Ev. der Besnijdenis.
- II. II. Dat der Voorhuid.
- III. III. Het evangelie der genade Gods.
- IV. IV. Het eeuwig evangelie. Over elk een woord.

HET EV. DER BESNIJDENIS.

In Dl. I (Uit Israëls Profetie) hebben we er reeds op gewezen, dat Christus een dienaar der Besnijdenis is geworden om de beloften der vaderen te vervullen. In die lijn ligt het Ev. des Kon. Dit wordt slechts drie maal genoemd; tweemaal is het verbonden aan het genezen van alle ziekte en alle kwaal onder het volk, Mt. 4:23; 9:35, de derde maal, Mt. 24:14, heeft het betrekking op het toekomstig Israël, aan hetwelk het Koninkrijk op aarde zal opgericht wor-

den en welke goede tijding het aan de Gode vijandige Volken moet bekend maken. Het Ev. van het Kon. Gods in Markus valt samen met het Ev. des Kon. Het stelt Hem voor, in Wien God volkomen werkt en Wien de Geest niet met mate gegeven werd. Het Ev. van Jezus Christus stelt de Persoon des Konings voor.

Aan Petrus en de andere Elf was het Ev. der Besnijdenis toebetrouwd, wat de drie genoemde Evangeliën in zich sluit. Hij moet met de anderen het Kon. der hemelen voor Israël weer openen. Dit was gesloten door Farizeeën en Schriftgeleerden, Mt. 23:13: ***“Maar wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden, want gij sluit het Kon. der hemelen voor de mensen, vermits gij niet ingaat, noch degenen, die ingaan zouden, laat ingaan.”*** Het begin dier sluiting begon in Mt. 12 met de verwerping van Christus en de lastering tegen de Heilige Geest. Deze lastering is het bewust toeschrijven aan Satan, wat van Godswegen kwam. In Hand. wordt de deur opnieuw geopend en komt het aanbod van het Koninkrijk en van de Persoon des Konings opnieuw tot Israël. Hand. 2, 3 :12-26, 10:47-43. Het Ev. des Kon. is de goede tijding, dat de God des hemels voorgenomen heeft een koninkrijk op te richten op aarde, dat politiek en geestelijk alle koninkrijken onder de ganse hemel omvat en waarin Hij Zijn Zoon als Opperkoning zal aanstellen, overeenkomstig de belofte aan David gegeven, 2 Sam. 7:1-16. Jeruzalem; zal van dat koninkrijk de hoofdstad zijn, Israël zal het rijk bezitten, alle volken en landen zullen aan Israël onderworpen zijn en het volk van Jakobs God zal als priesterlijk koninkrijk de wereld ten zegen wezen. Dit Ev. is dus het goede nieuws, dat God de beloften, aan de vaders gedaan, wil gaan vervullen.

Het Ev. des Kon. heeft een viervoudige bediening, n.l. door Johannes de Doper, Mt. 3, door Christus en Zijn 12 discipelen, Mt. 10, door de Twaalf Israëlitische Apostelen na Pinksteren, Hand. 2-12. De vierde bediening is toekomstig, Mt. 24:14 en heeft plaats ten tijde van Beest en Valse Profeet. Dan zal andermaal gepredikt worden, dat God Zijn Koning gezalfd heeft over Sion, de berg Zijner heiligheid, Ps. 2. Niet over Babel, de stad, die dan het koninkrijk heeft over de koningen der aarde.

Dit Ev. kan in onze bedelingen, waarin Israël terzijde gezet is, geen voortgang hebben. Voor het ogenblik is zijn betekenis (niet zijn kracht) opgeschort. Waar Israël verblind, verhard en verbroken is, totdat de volheid der Heidenen ingaat, heeft het geen zin thans te prediken, dat het Kon. aan Israël zal opgericht worden. Geleerd mag en moet het worden om te beproeven de dingen die verschillen, maar het prediken ervan als evangelie voor onze bedeling is bewijs, dat men het woord der waarheid niet recht snijdt. Het zal eerst in de voleinding van de aïon zijn betekenis terug erlangen en dan ook opnieuw gepredikt, geproclameerd worden, evenwel niet door de gelovigen uit de Heidenen, maar door die uit Israël.

HET EV. DER VOORHUID.

Aan Paulus heeft God een ander of nog een ander evangelie toevertrouwd. Het is dat der Voorhuid. Dit heeft een dubbel karakter, dat Paulus zelf noemt in Rom. 16:26: ***“... mijn evangelie en de prediking van Jezus Christus naar Openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest, maar nu geopenbaard is en door de profetische Schriften naar het bevel des eeuwigen Gods tot gehoorzaamheid des geloofs onder al de Heidenen bekend gemaakt.”*** Het: Mijn evangelie vindt zijn voortzetting, aanvulling en diepere ontvouwing in Openbaring der verborgenheid, die eerst na Christus' opstanding is bekend gemaakt. Die openbaring der verborgenheid betreft de verzoening van 2 Cor. 5:19, 20: ***“God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende”***. Daarin bidt God als 't ware: “Laat u met God verzoenen”. Betreft het eerste deel meer het Ev. van Jezus Christus of het Ev. Zijns Zoons, 2 Thess. 1:8, Rom. 1:9, het laatste is meer het Ev. der heerlijkheid van Christus, 2 Cor. 4:4, of der heerlijkheid des zaligen Gods, 1 Tim. 1:11. Men kan beide samen vatten in de term het Ev. van Chr., welke term alleen in Paulus' Brieven voorkomt.

Het evangelie nu, aanvangend met rechtvaardiging, voortgaande tot verzoening, opleidend tot de heerlijkheid van de Persoon van Christus, is door Paulus onder en aan de Voorhuid gepredikt en vormt nu nog de basis voor de nog rijkere openbaring van deze bedeling.

Tot dit evangelie is Paulus afgezonderd, Hand. 13:2, Rom. 1:1. Het stelt Christus allereerst en allermeeft voor in Zijn priesterlijke werkzaamheid. Het leidt tot het stellen in een zoonsverhouding, in de St. V. genoemd: de aanneming tot kinderen. Het Ev. der Besnijdenis plaatst Israël als onderdaan tot zijn Koning en predikte vergeving der zonden. Daaraan moet voorafgaan de bekering. Paulus gaat verder. Of beter, God opent door hem een nieuwe sfeer. Hij laat hem de rechtvaardiging prediken, d.i. de ontkenning van zonde; de zondaar wordt als rechtvaardige voor God gesteld, en hij wordt gerekend als hebbende zelf het werk volbracht dat Christus deed. Paulus opent niet het Kon. der hemelen, maar de hemelen zelf, hij richt het oog niet naar het aardse Jeruzalem, maar naar het Nieuw Jeruzalem, niet naar de heerlijkheid der toekomstige maar naar die der laatste eeuw.

ALLEEN DOOR PAULUS GEPREDIKT.

Het Ev. der rechtvaardiging door het geloof is niet door de Twaalf gepredikt. Hier ligt bij velen het beginpunt der verwarring. Het Ev. des Koninkrijks omvat vergeving der zonden. Het Ev. van Christus geeft meer; het geeft volkomen vrijspraak en tenietdoening der zonden door Christus' bloed en dood. Dat het Ev. des Kon. van deze dingen niet kon spreken, is duidelijk. Aan Zijn discipelen moest Christus na de prediking van het Ev. des Kon. nog openbaren, dat Hij moest lijden en sterven. En dat werd door hen niet eens aanvaard, Mt. 16:21. "Van toen af". Hoe kan het Ev. des Kon. hetzelfde zijn als het evangelie van Paulus, "Mijn evangelie". Paulus' evangelie gaat in op de diepten van Christus' lijden, dood en opstanding, dat der Twaalf is getuigenis van Zijn opstanding. Daar Israël eerst Christus' Persoon nog moest aannemen, kon Petrus én de Elf Paulus' evangelie niet prediken. Paulus' evangelie krijgt eerst dan betekenis, als Christus als Gods Zoon aanvaard is. Zij die dit niet doen, zijn er ontoegankelijk voor.

Het Ev. Gods komt behalve in 1 Petr. 4:17 ook uitsluitend bij Paulus voor. Het betreft bijzonder de rechtvaardiging door het geloof, beloofd in de Profeten, Rom. 1:1. Vandaar kan Petrus er mede op wijzen. Hij zelf wilde reeds in Hand. 15 in Paulus' lijn overgaan. Hij zegt immers in vs. 11: ***"Maar wij geloven door de genade des Heeren Jezus Christus zalig te worden op zulk een wijze als ook zij,"*** n.l. de Heidenen, d.i. zonder werken der wet. In zijn zendbrief wekt hij daartoe zijn lezers op. We vinden daarin, hoewel in meer Joodse termen, een aanloop daartoe. Het Ev. Gods is de goede tijding over de verdienste door Christus' lijden en sterven verworven. De term loopt enigmatische parallel met die van Christus, maar voert daarbij terug tot God uit Wien alle dingen zijn, ook het werk der verlossing.

HET EV. DER GENADE GODS.

Deze term; komt maar eenmaal voor, Hand. 20:24. Paulus wilde zijn loop voleindigen en het Ev. der genade Gods betuigen. We zien hierin aanwijzing voor zijn latere openbaring van de bedeling der Genade Gods, Ef. 3:1. Is dit zo, dan vinden we de nadere uitwerking er van in Efeze - Colosse, waarin ten volle Gods genade uitschittert.

HET EEUWIG EVANGELIE.

Het eeuwig evangelie is niet voor deze eeuw al meent het Adventisme het te moeten verkondigen. Het wordt niet gepredikt door mensen, maar door een engel. Het heeft deze inhoud: ***"Vreest God en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen en aanbidt Hem, Die den hemel en de aarde en de zee en de fonteinen der wateren gemaakt heeft."*** Op. 14:6. Het is voor degenen die op de aarde wonen, vs. 6. Niet voor hen, die tot het geslacht der

hemelen of tot het Lichaam van Christus behoren. We horen hier niets over Christus, geen woord over verzoening of verlossing, alleen de roepstem: Geeft God heerlijkheid en aanbidt Hem. Het is voor de toekomstige eeuw, heet daarom het “eeuwig”, d.i. aionisch evangelie en wordt aangekondigd in de dag des Heeren. Er wordt geen geloof gevraagd, en geen bekering, doch alleen het bevel gegeven: Vreest en aanbidt Hem.

Dit evangelie is dan zeer nodig. Het Beest toch zal zich voor God uitgeven, 2 Thess. 2, de Valse Profeet zal mede het Atheïsme doen hoogtij vieren, het schepsel zal geheel van God vervreemden. Daarom is dit evangelie nodig om de volken in de toekomstige eeuw tot de kennis en erkenning van God terug toe voeren. Voor men het eeuwige leven ontvangen kan, moet men God kennen. Die tot God komt, moet geloven, dat Hij is en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken. Eerst daarna kan Christus Zich openbaren. Kennis van God gaat vooraf en die wordt door het eeuwige evangelie gebracht.

EEN ANDER EVANGELIE.

In Gal. 1:6 en 7 staan we voor een vermenging van evangeliën, die Paulus op het sterkst bestrijdt. De Galatiërs werden haast, weldra, overgebracht tot een ander (Gr.: heteros, d.i. ander soortig) evangelie. Daar er geen ander is, zegt de S.V. Dit is echter onjuist. Er staat: dat geen ander (Gr.: allos, d.i. in dit geval: tweede of vervangend) evangelie is. Het willen overbrengen had alleen ten doel te ontroeren en het Ev. van Christus te willen omkeren. Paulus spreekt hierover een tweevoudig anathema, d.i. vervloekt, uit. Noch wij, noch een engel uit de hemel mogen dat ondernemen, zegt hij. Galaten is gewijd aan het bestrijden van het verjoodsen der Voorhuid. Paulus wil geen vermenging van de evangeliën van Besnijdenis en Voorhuid, geen bezaaien met tweeërlei zaad, geen rok van tweeërlei weefsel.

De Kerkgeschiedenis geeft ons schier niet anders te zien dan deze vermenging, waartegen reeds Paulus in zijn dagen zich zo krachtig verzette. Het is wat men later het verroomsen der Kerk heeft genoemd en waartegen de Reformatie in verzet kwam. Jammer genoeg is ook aan de Reformatie hetzelfde overkomen. De grondfout is het weer onder de wet brengen, terwijl we onder de genade leven. Rome doet dat met zijn werkheiligheid, de Reformatie met het de wet willen doen uit dankbaarheid, terwijl er iets meers nodig is: de aanvulling der wet door de liefde. Het Adventisme ging nog een stap verder en stelde de zevende dag als sabbat in en tevens het: raak niet en smaak niet en roer niet aan, niet uit hygiënisch (gezondheidskundig) oogmerk, maar als heiligheids- en heiligsbeginsel. Col. 2:21. Het is het willen verdienen der zaligheid door het doen van goede werken, het menen te moeten werken voor God, hetzij om Hem aangenaam te worden, hetzij uit vrees van anders de kroon niet te kunnen behalen. Het is de “hemel” te willen verwerven door eigen toedoen. De Schrift spreekt van “hem die niet werkt”. Het is ook het menen in de wet en niet in Christus het voorbeeld te hebben. Rom. 3:24 zegt duidelijk, dat we om niet, d.i. zonder enige oorzaak of grond of toedoen onzerzijds gerechtvaardigd worden door de verlossing, die in Christus Jezus is, dat wij niet moeten leven in en uit eigen geloof, maar uit het geloof van Christus, Gal. 2:16, door het geloof van de Zoon Gods, Gal. 2:20, Phil. 3:9. 't Is God, Die het willen en werken in ons inwerkt, Phil. 2:13. Rom. 7:4 zegt duidelijk, dat we der wet gedood zijn door het lichaam van Christus, opdat wij een Ander zouden toebehoren en Gode vruchten zouden dragen.

NOMIAAN EN ANTINOMIAAN

Men zal ons tegenwerpen of in de schoenen willen schuiven, dat we antinomiaan zijn, d.i. tegen het houden der wet. Alsof het der wet gestorven zijn betekent in losbandigheid te willen leven. Alsof Rom. 7:4 niet zegt, dat we een Ander zullen toebehoren. Alsof we geen vermaak hebben in de wet Gods naar de inwendige mens, Rom. 7:22. Alsof er maar één wet is om naar te leven, n.l. de wet van Mozes met zijn inzettingen, die zich onder de vloek stelt. Rom. 8:2 spreekt van een veel hogere wet: de wet des geestes des levens, die in Christus is. Paulus

kent dan ook de tegenstelling niet: Wet of Genade, maar Wet des doods en Wet des geestes des levens. Hij kent geen Nomiaan en Antinomiaan, hij leert dat we in Christus moeten zijn.

Men onderscheide wel. Israël is in de Wet geplaatst en moest verlost worden van de vloek der wet. De Heidenen zijn niet in de Wet geplaatst, zij vallen onder de wet des gewetens. Nu is de Wet van Sinaï en alle verdere O.T. openbaring er wel om de zonde te doen kennen, maar niet om naar die Wet te gaan leven. Waar Christus de vervulling, d.i. aanvulling der Wet is, moet men in Hem het beeld zoeken, waarnaar we veranderd moeten worden. Dan houdt men geen tafelen of inzettingen voor ogen, maar leeft men uit een nieuw hoger beginsel en wil navolger Gods zijn, Ef. 5:1. En waar God ons veel meer gegeven heeft dan uiterlijke voorschriften, n.l. de Heilige Geest, Die woning voor Christus in ons maakt, daar zijn de onderscheidingen van nomianen en antinomianen kinderlijk gebazel, die het werk van Gods genade naar beneden halen.

De vermenging van “Wet en Genade” of beter: verkeerd toegepast evangelie der Besnijdenis en verbogen evangelie der Voorhuid, is mede oorzaak van de gebondenheid van de Christenheid. Wat God gescheiden heeft, verenige de mens niet. Zelfs een engel heeft daartoe het recht niet. Dat niet alle gelovigen Gods grote beloften durven aanvaarden, zij toegegeven. Dat God Zijn Wet en Woord als middel gebruikt om tot Christus te voeren, blijft waar. Het zijn niet de minsten, die “bekommerd zijn vanwege hun zonden” en daarover zuchten, die zich “ellendige mensen” voelen. Dat neemt evenwel niet weg, dat de bedeling en sfeer en tijd, waarin we thans leven geen verbinding van “Wet en Genade” toelaat. Tot op Christus is men onder de Wet, dan komt de genade. Uit Christus’ volheid ontvangen wij “genade voor genade”.

Een dwaze Onderneming

Het uitgeven van UIT DE SCHRIFTEN is eigenlijk een dwaze onderneming. Hoe zou er een tijdschrift kunnen bestaan, dat alleen aan studie der Schrift gewijd is, en van geen kerk of sekte uitgaat? Een tijdschrift dat geen afgewerkte “leer” zal hebben, omdat het altijd verder wil onderzoeken? Wie doet er nu nog aan werkelijk onafhankelijk Schriftonderzoek?

Tijdschriften met veel abonnementen, hebben soms geprobeerd een klein deel hunner plaats aan Schriftstudie te besteden, maar het had geen succes bij de meerderheid der lezers en het werd dan maar weer vervangen door algemene stichtelijke lectuur. Daarbij komen er bij Schriftstudie allerlei vragen, waarop men soms liever niet antwoordt! Men heeft overigens “betrouwbare autoriteiten”, wat behoefte is er dan nog voor nieuw onderzoek?

Wij hebben enkele resultaten gegeven van ons onderzoek en in vele gevallen lang vóór de publicatie bij bekende leiders oprecht om terechtwijzing verzocht. Tot nu toe is er geen ernstige poging gedaan geweest in die zin en wij moeten ten slotte wel geloven, dat zij onze resultaten, in de hoofdzaken tenminste, niet kunnen weerleggen. Zwijgen schijnt dan de beste oplossing te zijn en wij hebben van hun geen hulp te verwachten. In tijdschriften, die het meeste kans hebben gelezen te worden door mensen, die naar meer waarheid trachten, kunnen wij ook niet adverteren. Wat van ons komt, wordt geweigerd.

In deze omstandigheden is dus het blijven bestaan van UIT DE SCHRIFTEN iets heel buitengewoons. Maar hoe kan dit tijdschrift in handen komen van zovelen, die de waarheid zoeken en niet tevreden zijn met de verschillende “leren”? De Heere wil hier DE LEZERS gebruiken om propaganda te maken. Zo alleen kan het zich verspreiden en velen bereiken die met ons de heerlijkheid Zijner genade in haar volheid willen prijzen en niet bang zijn van de waarheid.

Het is dwaas tegen sleur, overlevering en duisternis te willen ingaan, maar toch wil UIT DE SCHRIFTEN dat blijven doen, met Gods hulp, omdat de opstellers boven alles Zijn Woord lief hebben. Wie helpt ons door het gebed, door propaganda en naar vermogen door gaven?

UIT de SCHRIJFTEN

Deel IV

Nº 6

21 Maart 1931

De Weg der Behoudenis

II. IS HET VLEES ZONDIG?

ENIGE TEKSTEN.

Wij beginnen met alle teksten te lezen waar gesproken wordt over het vlees en kiezen er enkele uit:

- Mat. 26:41 Geest gewillig, vlees zwak (krank).
Joh. 1:13 Niet uit wil des vleses, uit God geboren.
Joh. 1:14 Woord vlees geworden.
Joh. 3:6 Uit vlees geboren: vlees.
Rom. 6:19 Zwakheid (krankheid) des vleses.
Rom. 7:18 In mij, dat is in mijn vlees.
Rom. 8:3 De wet zwak door het zondige vlees.
Rom. 8:4 Naar het vlees en naar de geest wandelen.
Rom. 8:6 Bedenken des vleses: dood, bedenken des geestes: leven en vrede.
Rom. 8:7 Bedenken des vleses: vijandschap tegen God.
Rom. 8:9 Vlees-Geest.
Rom. 8:13 Naar het vlees leven: sterven - Geest: leven.
Rom. 9:5 Uit welke Christus is, wat het vlees aangaat.
1 Kor. 15:39 Verschillend vlees.
Gal. 5:16 Wandel Geest - begeerlijkheden vlees.
Gal. 5:17 Vlees begeert tegen Geest.
Gal. 5:19 De werken des vleses.
Gal. 5:24 Vlees kruisigen.
Ef. 2:3 Begeerlijkheden des vleses, doende wil des vleses.
1Tim. 3:16 God geopenbaard in vlees.
2Petr. 2:18 Begeerlijkheden des vleses, ontuchtigheden.

Wij voegen er nog enige teksten bij met “vleselijk”:

- Rom. 7:14 Ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.
Rom. 15:27 Vleselijke (lichamelijke) goederen.
1 Kor. 3:1 Vleselijken - jonge kinderen in Christus.
1 Kor. 3:3 Nijd, twist, tweedracht: vleselijk, naar de mens.
1Kor. 9:11 Geestelijke gezaaid - vleselijke maaien.

2Kor. 1:12 Niet vleselijke wijsheid, maar genade Gods.

1Petr. 2:11 Onthouden van vleselijke begeerlijkheden.

WAT IS VLEES?

Wij moeten nu eerst onderscheiden tussen enkele verschillende betekenissen, die de Schrift hecht aan “vlees”. Wij menen, dat er vier zijn, namelijk:

- 1 - Geheel letterlijk is vlees gebruikt voor de spieren enz. van het lichaam. In deze zin komt het voor in 1 Kor. 15:39 en 2 Kor. 3:3 (men lette op het bijzondere woord “sarkinos”).
- 2 - Soms is de betekenis: iets stoffelijks (lichamelijks) tegenover iets geestelijks, onzichtbaar. Zie Rom. 15:27; 1 Kor. 9:11; Heb. 9:10 enz.
- 3 - Dikwijls betekent “vlees” de gehele “uitwendige mens”, niet in de zin van een persoonlijkheid, maar in de zin van de leden, het lichaam. Het is dus het letterlijke vlees in zijn geheel gezien. De gedachte van stoffelijkheid blijft er natuurlijk aan gehecht. Men zie Joh. 1:14; 3:6; 6:63; Rom. 9:5; 2 Kor. 4:10, 11, 16; 10:3; Fil. 1:22; Filemon 16; 1 Tim. 3:16; 1 Joh. 4:2, 3, 7; 2 Joh. 7.
- 4 - In de meeste gevallen is het de gehele mens zoals hij geboren is, inbegrepen de ziel. Het is hetgeen uit Adam voortkomt, in tegenstelling met wat uit God geboren is. het is in zekere zin. de “oude mens” (vergelijk b.v. Rom. 6:6 met Gal. 5:24). Deze laatste uitdrukking omvat echter het gehele Adamietische mensdom, en betreft niet zozeer de individuele mens. Wij kunnen hier vermelden: Mat. 26:41; Joh. 1:13; Rom. 3:20; 6:19; 7:14, 18; 8:3-13; 1 Kor. 3:1-3; 2 Kor. 1:12; Gal. 5:16, 17, 24; Ef. 2:3; 1 Petr. 2:11; 2 Petr. 2:18.

Nu moeten wij deze vier betekenissen onderzoeken. Wij kunnen ze vooreerst in twee groepen verdelen: de eerste drie betreffen iets stoffelijks zonder persoonlijkheid. Hier is dan ook geen sprake van verantwoordelijkheid, boosheid, zondigheid enz. De laatste omvat de gehele mens en betreft dus meer de persoon dan het stoffelijke. Hier kan bewuste zonde zijn. De ziel overheerst.

Enige woorden over die eerste groep. Ons vlees, ons gehele lichaam is aangepast aan onze tegenwoordige bestaanswijze. Het is zwak en verderfelijk, want de geest, die het in leven houdt is zelf kwijnend. Men weet dat ons lichaam bestaat uit cellen, die zich door verdubbeling voortplanten. De twee cellen die zo telkens gevormd worden zijn noodzakelijk van juist dezelfde samenstelling als de cel waaruit zij voortkomen, omdat deze laatste zich in twee splitst. Ook de cellen van een kind zijn juist dezelfde als die der moeder, en zo ziet men dat wij kunnen teruggaan tot Eva en Adam. Onze cellen zijn ten slotte deeltjes van die van Adam, hun samenstelling is dezelfde. Men kan dus ook letterlijk zeggen dat Adams bloed door onze aderen vloeit. Het oordeel over Adam: “stervende zult gij sterven” betrof mede zijn lichaam en gaat noodzakelijk door tot ons. Adams cellen werden door Gods oordeel getroffen en die cellen leven nog in ons voort. Maar hoe leven zij? In zichzelf hebben zij geen levenskracht, die moest toegevoerd worden door middel van de boom des levens. Zij hebben nu nog slechts genoeg kracht behouden om langzaam te sterven. Zonder nieuwe levenskracht is het einde van het individu zowel als van heel de “oude mens” noodzakelijk de dood. (*1*)

(*1*) De cel bestaat hoofdzakelijk uit colloïden, dat zijn vloeistoffen die uiterst kleine deeltjes bevatten, welke voortdurend in beweging zijn. Men veronderstelt dat zij elektrisch geladen zijn. De colloïden spelen een zeer belangrijke rol in ons lichaam. Zij hebben een neiging tot vervloeking: de deeltjes, in plaats van zich vrij in heel de vloeistof te bewegen, komen namelijk langzamerhand tezamen en vormen vlokken. Als dat gebeurt, sterft de cel. De vervloeking schijnt dan ook voor een groot deel de oorzaak te zijn van ziekte en dood. Bij Adam werd die neiging tot vervloeking waarschijnlijk tegengewerkt door de vruchten van de boom des levens. Sinds de toegang tot die levensbron afgesneden is, gaat de vervloeking haar gang, ook in ons. Zij kan wel enigszins te-

gengewerkt of verhaast worden, maar ze geheel opheffen kan alleen de Geest. De levenswijze en het voedsel kan de dood wel uitstellen, niet vermijden. Inenting van klieren kan ook tijdelijk helpen, maar het einde is toch de dood.

Men meent soms dat Rom. 5:12 zegt dat allen “in Adam” gezondigd hebben. Wat dit juist wil zeggen weet niemand. Het woordje “in” (Gr. “op”) slaat terug op “dood”. De dood is tot allen doorgegaan en door het zwakke lichaam en de zieke geest hebben allen gezondigd. De dood heerst over allen (v. 14) omdat zij een lichaam hebben zoals dat van Adam, niet omdat zij gezondigd hebben.

HET VLEES NIET ZONDIG.

Het vlees in zijn tegenwoordige toestand is van geen nut voor de levendmaking en de opstanding. Dan moet het lichaam getransformeerd worden, overgaan tot een andere bestaanswijze. Dat doet de Geest. Nu derven wij de heerlijkheid Gods en is ook ons lichaam verderfelijk.

Dit is de enige wijze waarin ons “vlees” niet “goed” is. Zijn toestand laat alles te wensen over. Het is echter op zichzelf niet “slecht” in morele zin, want het *wil* niet, *weet* niet, *begeert* niet. Het is geen “ik”, geen persoon. Het kan dan ook niet zondigen, is niet zondig, maar wel een slachtoffer der zonde.

Wij willen dit nog bevestigen door enkele teksten:

Rom. 6:13 ***“Stelt uw leden niet der zonde tot wapenen der ongerechtigheid; maar... stelt uwe leden Gode tot wapenen der gerechtigheid”.***

Onze leden, dat is ons vlees, zondigt niet, maar kan een werktuig der ongerechtigheid of der gerechtigheid zijn. De zonde zit dan ook niet in het vlees als zodanig maar in de ikheid, in het centrum van ons wezen. Rom. 15:27; 1 Kor. 9:11 en dergelijke plaatsen duiden van zich zelf niet iets slechts aan.

1Kor. 6:19 ***“Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heiligen Geest, die in u is”.***

Kan de Heilige Geest wonen in iets dat in zich zelf slecht en zondig is?

1Kor. 7:34 ***“opdat zij heilig zij, beide aan lichaam en aan geest”.***

Kan iets zondigs heilig zijn?

1Kor. 10:3 ***“Want wandelende in het vlees, voeren wij de krijg niet naar het vlees”.***

Was Paulus’ wandel zondig omdat het “in het vlees” was? Neen want hij wandelde juist niet “naar” het vlees. Ook Fil. 1:22 en Filemon 16 tonen dat “in het vlees zijn” geen ongunstige betekenis heeft, al is dan die bestaanswijze verre van goed. Nu zou men tegen dit alles Rom. 8:8, 9 (“die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen”) kunnen stellen. De moeilijkheid wordt opgelost door in te zien dat in 2 Kor. 10:3 de “uitwendige mens” bedoeld is (Nr. 3 van hierboven), terwijl Rom. 8 van de “oude mens” spreekt (Nr. 4). Dit hoofdstuk toch handelt niet over het stoffelijk lichaam, maar over de gehele mens als zondaar geboren. Die “oude mens” moet gekruisigd worden (Rom. 6:6), daar mag men niet in wandelen.

Hetzelfde kan gezegd worden van Rom. 8:3 “des zondigen vleses”. Wij haasten ons hier bij te voegen dat het Grieks niet spreekt van de “gelijkheid” maar wel van de “gelijkenis” (homoios) des zondigen vleses. De Zoon is toch niet gekomen in een zwak en stervend lichaam, als een gewoon kind van Adam? Wel geleeke het er op. Wat was dan het

verschil? Ons vlees is zwak (Mat. 26:41; Rom. 6:19; 8:3 enz.). De “uitwendige mens”, zowel als de gehele mens, kan also gemakkelijk de zonde toebehoren, zij zijn onder de zonde verkocht (Rom. 6:14), gevangen door de wet der zonde (Rom. 6:23). Telkens plaatst de Schrift echter de Geest tegenover het “vlees”. In de Geest (zij het dan de Heilige Geest, de Gever, of Zijn gave) is kracht en leven. Daarom moeten wij ook niet vleeselijk zijn, d.i. op ons zelf (gelijk wij uit Adam geboren zijn) steunen, maar wij moeten geestelijk zijn, op God steunen. De Geest werkt in ons en woont zelfs in ons.

Wat gebeurde er nu, toen de Zoon de bestaanswijze van een slaaf ontving (Fil. 2:7)?

Wij lezen in Luk. 1:35: ***“De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen”.***

Die kracht was ruim voldoende om de zwakheid van het menselijke vlees op te heffen. Het was volstrekt niet nodig dat Maria een bijzonder lichaam had, het was niet nodig van “slecht” of “zondig” vlees, goed vlees te maken. Maria’s vlees was niet zondig, maar alleen zwak (*1*). Door de kracht van de Allerhoogste was het vlees van Jezus werkelijk levend, het was geen stervend lichaam.

(1) Men ziet, dat de traditie aangaande de “onbevleete ontvangenis” van Maria, volgens welke Maria dus zonder zonde ontvangen zou zijn en een bijzonder lichaam hebben, geen reden van bestaan heeft.

Men herinnert zich hoe dikwijls er in Gods Woord gesproken wordt van krachten in verband met genezing. Luk. 5:17 zegt b.v. dat de kracht des Heeren er was om hen te genezen. In Luk. 6:19 ging er kracht uit van Hem en Hij genas allen. De vrouw van Luk. 8:48 werd gezond door kracht, die uit Hem ging (v. 46) enz. Hier is het maar een tijdelijke werking, een tegenhouden van het stervensproces, maar die kracht kan ook zo werken dat er blijvend leven is.

Zo was dan het lichaam van Christus door de kracht des Heiligen Geestes niet zwak als het onze. Hij was in nauwe gemeenschap met de Vader en die levensbron belette alle ziekte en verderving. Als wij dan lezen:

Joh. 1:14 ***“Het Woord is vlees geworden”.***
1 Tim. 3:16 ***“God is geopenbaard in het vlees”.***
1Joh. 4:2, 3 ***“Christus als in het vlees gekomen”.***
1Joh. 7 ***”Christus als in het vlees komende”.***

dan zien wij vooreerst weer dat “vlees” op zichzelf niets slechts of zondigs aanduidt, en ten tweede dat het hier Christus betreft tegenover Adam. Beide hebben een vleeselijk lichaam. Het verschil is, dat het eerste zwak en stervend is, het tweede krachtig en levend. Ook als wij in gemeenschap met Christus komen, behouden wij ons oud lichaam. Het blijft onderworpen aan ziekte en zonde. Maar niettegenstaande dit kunnen wij toch naar de Geest wandelen, omdat onze geest dan reeds in contact met God is.

DE PERSOON ZONDIG.

Wij komen nu tot de 4e betekenis van “vlees”. Het betreft dus de gehele mens, inbegrepen de ziel. Wij lezen hiervan:

Joh. 1:13 ***“uit de wil des vleses”.***
Rom. 8:6 ***“het bedenken des vleses is de dood”.***

Gal. 5:16, 17; Ef. 2:3; 2 Petr. 2:18; 1 Petr. 2:11 ***“de begeerlijkheden des vleses”.***

Gal. 5:19 ***“de werken des vleses”.***

Hier hebben wij dus met een persoon te doen, die kan willen, bedenken, begeren, werken. Het is de mens gezien in de positie waar het vlees overheersend is, waar het gevoel, de ziel, tegenover de geest staat en de overwinning behaalt. Heel Rom. 8 handelt over dit “vlees”. Soms is het moeilijk te onderscheiden of de “uitwendige mens”, het lichaam bedoeld is of de gehele mens, de persoon, zo b.v. in Rom. 7:14, 18 (vergelijk v. 23: leden; v. 24: lichaam). Het woord “lichaam” kan echter ook de betekenis hebben van persoon (Rom. 8:10). Wij kunnen daarom besluiten, dat ook Rom. 7:18 van de “oude mens” spreekt, meer dan van de “uitwendige mens”. Wij zullen dit vers verder nog onderzoeken in het hoofdstuk “Niemand is goed, dan één”.

Wij merken hier echter reeds op, dat er niet staat:

“In mij is geen goed” maar wel:

“In mij, dat is in mijn vlees, woont geen goed”.

Het goede komt niet voort uit het vlees, het kan er echter wel door God ingelegd worden. Zelfs bij ongelovigen kan er aldus “goed” zijn, maar “wonen”, d.i. er voortdurend verblijven, doet het niet. Daartoe moet eerst de Heilige Geest er “wonen”.

Wij besluiten nu uit dit alles, dat het letterlijke vlees en het stoffelijke lichaam niet “goed” of “slecht” zijn op zichzelf, maar alleen zwak en stervend. Het vlees in deze zin is een slachtoffer der zonde, niet de auteur der zonde.

Wat echter wel slecht en zondig is, is de “oude mens” d.i. het hele uit Adam geboren mensdom. Als “vlees” de gehele mens, de persoon aanduidt, dan kan men zeggen dat er geen goed zijn woonstede in maakt. Tijdelijk en betrekkelijk kan er goed zijn. God kan er tijdelijk iets goeds inleggen om een bijzondere opdracht uit te voeren. Er kan ook voortdurend iets “goeds” zijn in betrekking tot de stoffelijke dingen en de verhouding tussen de mensen. Absolute rechtvaardigheid is er echter niet.

Terwijl een ongelovige, een “ziellijke” (natuurlijke) mens genoemd wordt (zie het stuk “Wat is de mens?”), worden de in Christus gelovigen verdeeld in “vleselijken” (1 Kor. 3:4) en “geestelijken” (1 Kor. 2:15).

REEKS I.

Het Profetische Woord

Nº 42.

SAMENVATTING VAN DANIEL.

Een korte samenvatting.

Velen vinden Daniël een moeilijk boek. En een van de gemakkelijkste is het zeker niet. Toch is het niet zo duister als men meent. Vooral niet voor ons die leven in deze dagen waarin de lijnen zich naar het einde gaan ombuigen. En nog minder voor hen, die inzicht kregen in de bedeling der verborgenheid.

Voor ons staat de zaak zo:

Dan. 2. Er zijn 4 wereldrijken geweest. Het 5e moet nog komen. Dat ligt buiten het gebied der vier vorige. Het is vermoedelijk Groot-Rusland (Europees en Aziatisch Rusland, (Siberie)). Dit zal West Europa en ook de andere vroegere rijken, (het Griekse, Perzische en Babylonische) overheersen. Deze rijken moeten dus in enige vorm aanwezig zijn, maar het is niet noodzakelijk, dat ze dat zijn in hun vroegere vorm. Het herstel van het Romeinse rijk b.v. staat profetisch niet vast.

Het vijfde rijk bestaat uit ijzer en leem, het ijzer is het nationale element, het leem het internationale Jodendom. Waar dit een gedeeld koninkrijk is, kan het niet bestaan, het valt uiteen. Het gevolg is een wereldchaos, de zee van Dan. 7:2.

Dan. 7. Uit die wereldchaos verrijzen de oude wereldrijken. Die zijn ongetwijfeld daarvoor dus in zekere vorm aanwezig. Het 4e en 5e rijk van Dan. 2, in onze mogelijke visie West-Europa en Rusland, vormen dan één geheel, Pan-Europa. Zij vormen met elkaar het vierde rijk van Dan. 7. Dit overheerst nu de andere drie. Er komt een opperkoning of keizer over dit Pan-Europa. Dit is nog niet de Antichristus. Als die komt, zijn er reeds vijf van zulke keizers geweest en is de zesde er, Op. 17:10.

Dan. 8, 9. De politieke Antichristus, het Beest, de mens der zonde, komt niet op uit het vroegere Romeinse rijk, is niet het Pausdom of een paus of het afvallige Christendom, maar is uit een der staten van het Griekse rijk. Deze staten komen mede terug en zijn in onze dagen reeds aanwezig (Griekenland, het Turkse rijk, Syrië, Egypte). Deze zullen zich op de duur met elkaar verbinden. Uit een ervan komt dan het Beest op die zich meester maakt van de Pan-Europese opperheerschappij (waar Griekenland dan buiten, valt). Dan sluit hij een verbond met het afvallige Jodendom dat er dan reeds in geslaagd is de tempel te herbouwen. Dit verbond duurt 7 jaar. Dit is Daniels 70ste jaarweek.

Het vroegere Babel, het Babylon van De Openbaring, zal in die tijd een grote rol spelen. Reeds thans is het ommeland Irak als zelfstandige staat in opkomst. Babel is de grote Hoer, die economisch (staathuishoudkundig) het monsterrijk met zijn 7 hoofden en 10 hoornen beheerst. Het is de stad van het afvallige Jodendom, dat in die tijd de wereld door zijn geldmacht zal knechten. Totdat Babel verbrand wordt.

Dan. 11, 12. De verdere loop der dingen wordt ons wat nader getekend in hfdst. 11 en 12. Alleen in hoofdlijn. Verdere beschrijving voor de tijd van het einde geeft De Openbaring. Dit Boek beziet die tijd meer van Boven uit, van Gods zijde en geeft een overzicht van de komende oordelen. De Openbaring is dus uitwerking en bovenbouw van Daniël. De Openbaring is de beschrijving van de Dag des Heeren. Deze komt eerst als het Beest er is. Waar dit nog komen moet, leven we nog niet in de vervulling van de Openbaring.

De tussenbedeling. Tussen het 4^e en 5^e rijk van Dan.2 is de bedeling der verborgenheid ingeschoven. Men ziet, dat deze aan Daniël en mede voor de andere O.T. profeten niet geopenbaard is. God heeft de profetie zo goed als stil gezet. Satan werkt nu de verborgenheid der ongerechtigheid uit. Naast Gods verborgenheid loopt een Satanische. Eerst in de eindtijd, als Israël weer op het toneel opkomt, gaat de profetische vervulling voort.

Het Boek Daniël is niet moeilijk omdat God de zaken moeilijk voorstelt, maar omdat de lijnen der wereldhistorie zo ingewikkeld zijn. Naarmate de dingen zich vervullen of gaan vervullen, komt de aftekening beter uit. De vervulling en de vooravond er van geven nader licht en inzicht. Dat licht komt mede voor hem die het Woord in juiste delen verdeelt, “recht snijdt” en aan Israël laat wat voor Israël is, n.l. de O.T. profetie. Hem die de bedeling der verborgenheid ziet, is het mede gegeven in hoofdlijn nu reeds Daniël te overzien. Al de Schrift is hem nuttig. Ook dit Boek.

1. DE GEZICHTEN VAN DANIEL (hfdst. 7-12).

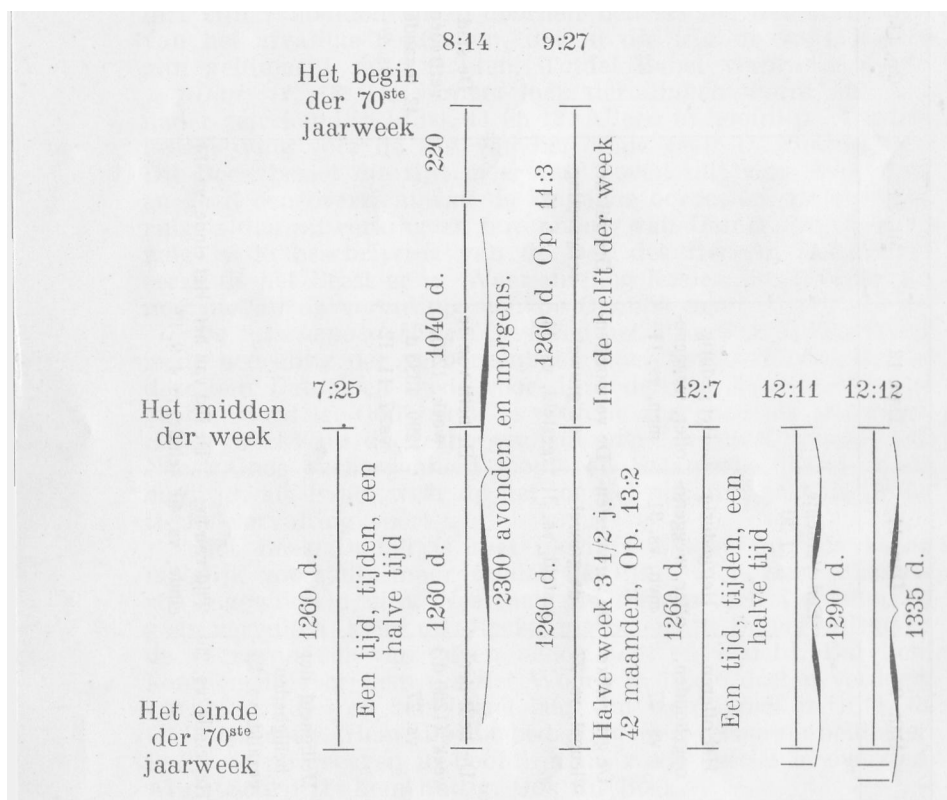
Overzicht.

Al de gezichten van Daniël, beschreven in hfdst. 7-12 vallen tijdrekenkundig samen en betreffen “de tijd van het einde”. We geven hier een tabel ontleend aan de Companion Bible en door ons aangevuld met Openb., waarin alles wordt samengevat.

Dan. 7	Dan. 8	Dan. 9	Dan. 11	Dan. 12	Mt. 24	Op. 11	* Op. 12
Een Kleine Hoorn, vs. 8, 20, 21, 24, 26	De Kleine Hoorn, vs. 9-12, 23-25 Het gedurig offer, weggenomen, vs. 11-13 De verwoestende afval, vs. 13	Het offeren opgehouden, vs. 27 De gruwelijke vleugel, vs. 27	Een Verachte, vs. 21-30 Het gedurig offer, weggenomen, vs. 31 De verwoestende gruwel gesteld, vs. 31	Het gedurig offer, weggenomen, vs. 11 De verwoestende gruwel gesteld, vs. 11 De helft van de week, 1260, 1290, 1335 d., vs. 7, 11, 12	Gruwel der verwoesting, vs. 15	De stad vertreden 42 maanden, vs. 2	De Vrouw onderhouden, 1260 d., vs. 6, een tijd, tijden, een halve tijd, vs. 14
De tijd : De helft der week, 1260 dagen, vs. 35	De 2300 avonden en morgens, vs. 14 Het heiligdom gerechtvaardigd vs. 14	De helft der week, (1260 d.) vs. 27 Heiligheid der heiligheden zalfd, vs. 24					
Het einde, vs. 26	Tijd van het einde, vs. 17, 16	Het einde, vs. 26	Tijd van het einde, vs. 40	De tijd van het einde, vs. 4, 9, 13	Het einde, vs. 14		

2 DE TIJDEN EN DAGEN VAN DAN. 7-12

Er worden in Dan. 7-12 vijf bijzondere tijden en dagen vermeld, n.l. 7:25; 8:14; 12:7, 11, 12. Zij zijn alle te bepalen in verband met de 70ste jaarweek. Daar deze toekomstig is, zijn het die tijden en dagen ook. Uit de Companion Bible we weer de volgende tekst.

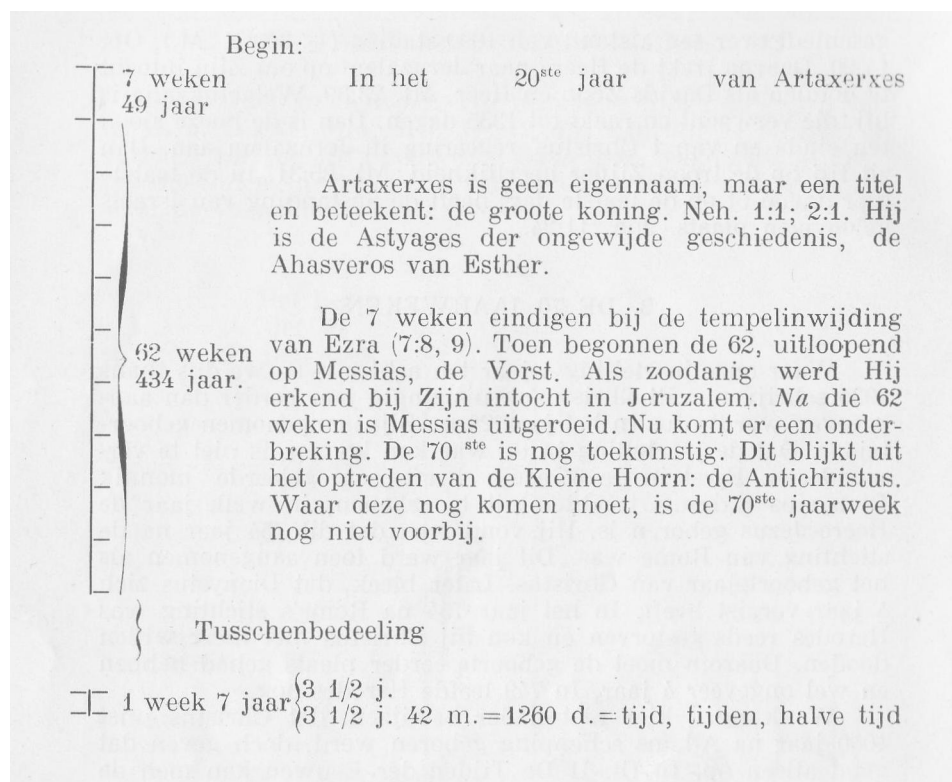
De 30 dagen van Dan. 12:11, mogelijk de Veadar, d.i. ingeschoven maand, dienen mogelijk tot het bijeenvergaderen tot de slag van Armageddon. Op de 1260st dag komt de Heere dan op de Olijfberg, de Antichristus vergrimt zich tegen Hem en vergadert alle volken tot de krijg van de grote dag des almachtigen Gods, Op. 16:14. Dan blijven er nog 45 dagen over. Daarin trekt de Heere mogelijk het land door van Armageddon tot Bosra voorttrekkend in grote kracht om de pers te treden, de persbak van de wijn des toorns en der gramschap des almachtigen Gods, Jes. 63:1-6; Op. 19:15. De volken worden nu vertreden in Zijn toorn, hun kracht daalt ter aarde neder. Dat geschiedt over een afstand van 1600 stadiën ($\pm$ 300 K. M.), Op. 14:20. Daarna trekt de Heere naar Jeruzalem op om Zijn intocht te houden als Davids Zoon en Heer, Mt. 23:39. Welgelukzalig is hij, die verwacht en raakt tot 1335 dagen. Dan is de boze aioon ten einde en vangt Christus' regering in Jeruzalem aan. Dan zit Hij op de troon Zijner heerlijkheid, Mt. 25:31. In de laatste dier dagen of op de laatste dag, heeft de opstanding van Israëls gelovigen plaats. Joh. 11:24.

3. DE 70 JAARWEEKEN.

Waar onze jaartelling 4 jaar ten achter is en we dus thans 1935 schrijven, valt Christus' kruisiging 4 jaar eerder dan aangegeven wordt, dus in het jaar 29 na Zijn aangenomen geboortjaar. Dat de jaartelling in de war kon komen, is niet te verwonderen. Eerst in de 6^e eeuw heeft een geleerde monnik Dionysius Exiguus trachten uit te rekenen, in welk jaar de Heere Jezus geboren is. Hij vond toen dat dit 754 jaar na de stichting van Rome was. Dit jaar werd toen aangenomen als het geboortjaar van Christus. Later bleek, dat Dionysius zich 4 jaar vergist heeft. In het jaar 754 na Rome's stichting was Herodes reeds gestorven en kon hij Christus niet meer willen doden. Daarom moet de geboorte

eerder plaats gehad hebben en wel ongeveer 4 jaar, In 749 leefde Herodes nog.

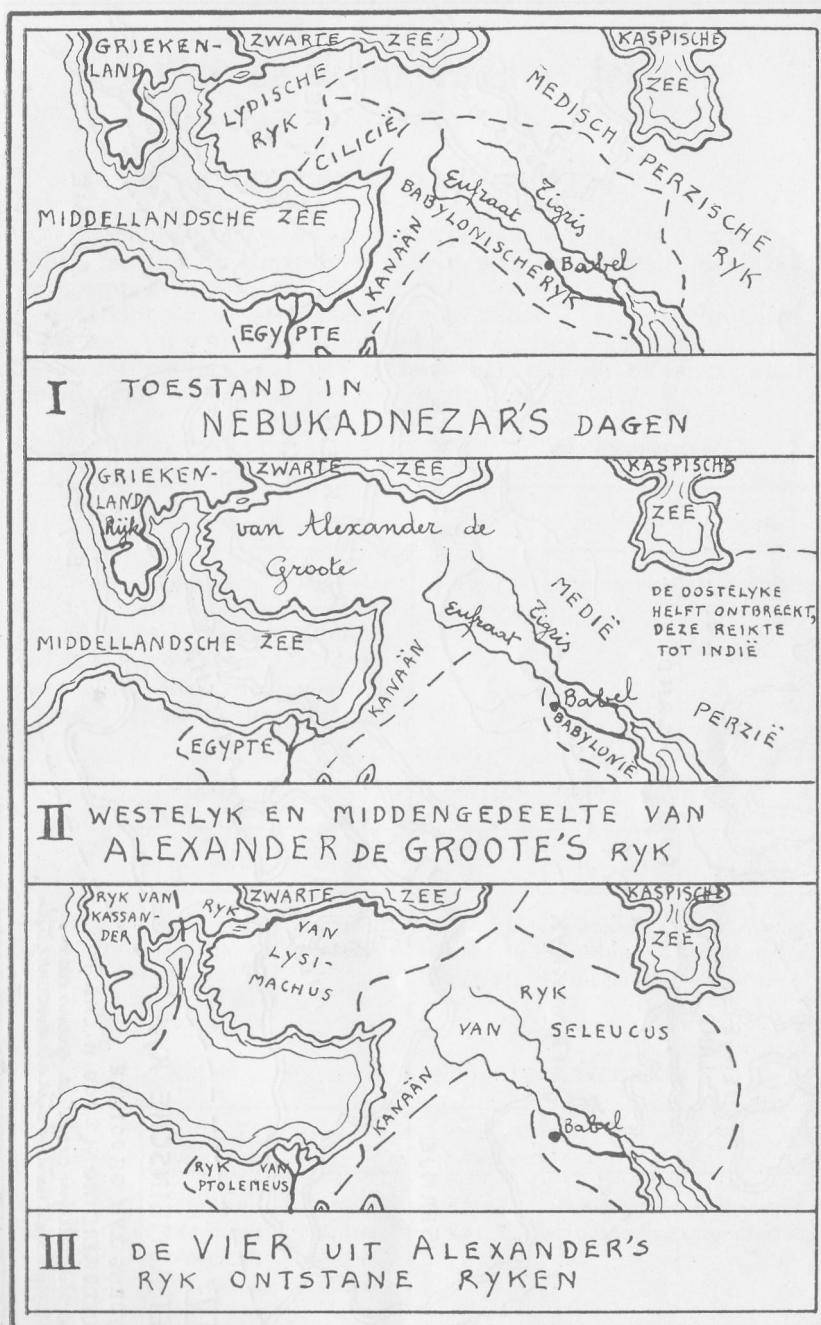
We kunnen hier niet nader bewijzen, dat Christus juist 4000 jaar na Adams schepping geboren werd, doch geven dat getal alleen op. In Dl. II De Tijden der Eeuwen kan men de Schriftchronologie vinden. We nemen aan, dat de Heere ruim 3 jaar Israëls bedienaar geweest is en dus ± 33 jaar in het vlees geleefd heeft. Hij is echter niet in het jaar 33, maar in het jaar 29 gekruisigd. De 69 jaarweken eindigen dus daar, in 29 n. Chr. 69 weken zijn 483 jaar, hiervan gaan af 29 jaar voor onze jaartelling, blijft dus $483 - 29 = 454$ voor de jaren vóór Christus' geboorte. In 454 was dus het 20ste jaar van Artaxerxes. Van 454-405 duren dus de eerste 7 jaarweken, van 405 voor tot 29 na Chr. de 62 weken. Na die 62 weken is Messias uitgeroeid en is liet volk gekomen om de stad en het heilighdom te verderven. Nu rest dus nog een week. Deze moet nog intreden. De zaak staat aldus:

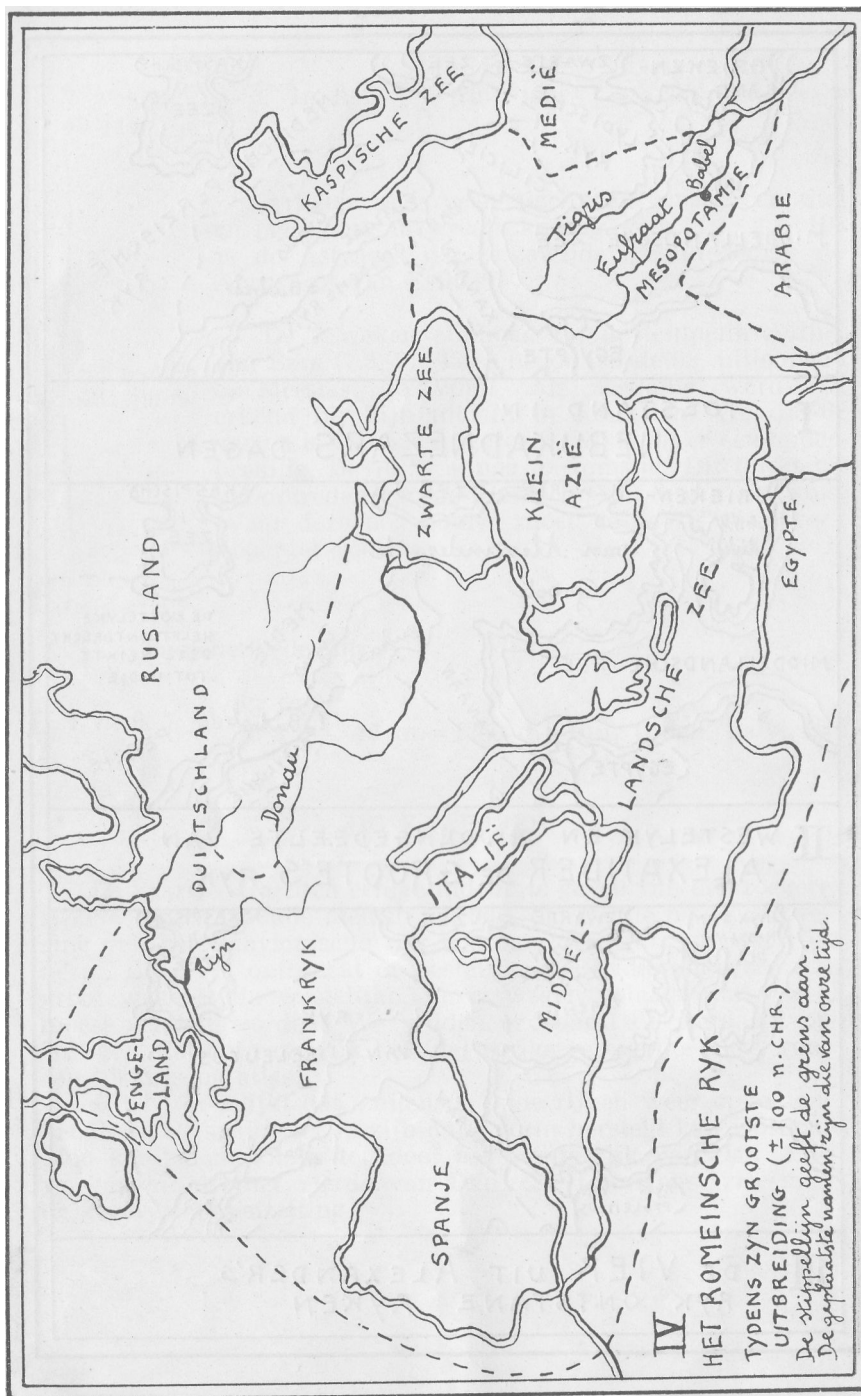

4. DE KAARTJES.

De kaartjes trachten enige indruk te geven van de vroegere rijken. Bij N^r. I houde men in het oog, dat Perzië, na de verovering van het Babylonische rijk ook aan zich trok wat dat rijk bezat. Bij Nr. II ontbreekt de oostelijke helft, die ongeveer zo groot was als de westelijke, maar wegens plaatsruimte weg moest gelaten worden. We wilden er vooral de aandacht op vestigen, dat het ene rijk het (de) vorige veroverde. Zie verder een historische atlas.

Uit N^r. IV blijkt dat, zullen de oude rijken weer opkomen, het Rom. Rijk nimmer in zijn oude vorm hersteld kan worden. Men komt daar alleen toe door het vierde rijk van Dan. 7 te verwarren met het vierde van Dan. 2. Overigens zie men de gegeven uiteenzetting.

Wat de Konkordantie leert. OORDELEN EN VEROORDELEN.

Tussen oordelen en veroordelen is zeker heel wat verschil. Iemand die geoordeeld wordt, kan veroordeeld, doch ook vrijgesproken worden.

“Krinoos” is oordelen, “katakrinoos” is veroordelen; “krima” en “krisis” is oordeel, “katakrima” en “katakrisis” is veroordeling. Laat ons onderzoeken hoe de Statenvertaling en die van Voorhoeve die woorden vertalen.

KRINOO			KATAKRINOO		
	St. vert.	Voorh.		St. vert.	Voorh.
Mat. 19:28 Joh. 3:17 Joh. 3:18 Joh. 12:47 Hand. 13:27 2 Thes. 2:12	oordelen veroordelen veroordelen oordelen veroordelen	oordelen oordelen oordelen oordelen veroordelen	Rom. 2:1	veroordelen	veroordelen
KRIMA			KATAKRIMA		
	St. vert.	Voorh.		St. vert.	Voorh.
Rom. 3:8 Rom. 5:16	verdoemenis scheld	oordeel oordeel	Rom. 5:16 Rom. 5:18 Rom. 8:1	verdoemenis verdoemenis verdoemenis	verdoemenis verdoemenis verdoemenis
KRISIS			KATAKRISIS		
	St. vert.	Voorh.		St. vert.	Voorh.
Mat. 23:33 Joh. 5:24 Joh. 5:29 1 Tim. 5:24	verdoemenis verdoemenis verdoemenis	oordeel oordeel oordeel	2 Kor. 3:9 2 Kor. 7:3	verdoemenis veroordeling	verdoemenis veroordeling

Men ziet, dat de vertaling van Voorhoeve op één uitzondering na, het verschil goed doet uitkomen. Waarom ook niet “oordelen” geschreven in Hand.13:27? Zij oordeelden de Zoon Gods, omdat zij Hem niet als Christus aannamen. Jes.53:3 zegt: “Wij hebben Hem niet geacht”. Het oordelen is aldus een vervulling der profetie.

Hoe jammer dat de Statenvertaling van veroordelen en verdoemenis spreekt als de Griekse Schriften dat niet doen. In Rom. 2:1 waren zij wel verplicht goed te vertalen omdat beide “krinoo” en “Katakrinoo” gebruikt zijn. Het ging niet om nu voor beide “veroordelen” te schrijven.

Maar waarom dan ook niet in de andere teksten? Laat ons er enige van onderzoeken:

Joh. 3:17 ***“Want God heeft Zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden”.***

God heeft Zijn Zoon niet gezonden **OM** te **oordelen**. Christus werd van zelf een oordeel (Joh. .9:39) omdat door het “licht” de boze werken zichtbaar werden (Joh. 3:19).

Zie ook Joh. 12:47. Het woord zal oordelen (v. 48).

Joh. 3:18 ***“Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld”.*** Hier ziet men in het bijzonder hoe verkeerd het is het woord “veroordeeld” te gebruiken. zo doet men veronderstellen dat zij wel geoordeeld, maar niet veroordeeld worden. Zij die in Hem geloven, komen echter niet eens in het **oordeel**, zoals de Griekse tekst in Joh. 5:24 zegt.

2 Thes. 2:12 ***“Opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben”.*** Gods Woord zegt niet dat allen zullen veroordeeld worden, wel dat ze geoordeeld worden. Het eerste beweren is iets aan het Woord toedoen. Er staat ook niet dat ze niet

veroordeeld zullen worden. De uitslag wordt heel wijselijk onbeslist gelaten, zoals in Op. 20:15 “Zo iemand niet gevonden werd...”.

Daarbij is “niet” .de vertaling van “mè” en de betekenis is dus “niet **willen** geloofd hebben.”. Joh. 5:29 spreekt dan ook van een opstanding des “oordeels”.

Rom. 3:8 **“Welker verdoemenis rechtvaardig is”**. Paulus verdoemde niemand. Hij liet ze aan Gods oordeel over.

Rom. 5:16 Het oordeel is uit één misdaad tot veroordeling voor de “oude mens”.

Mat. 23:33 Het oordeel der Gehenna zal wel geen gunstig oordeel zijn. zo ook het “zwaar” oordeel van Mark. 12:40 en het oordeel “des doods” van Luk. 24:20.

1 Tim. 5:24 Daar zij niet gerechtvaardigd zijn door het geloof, moeten zij in het oordeel komen.

UIT de SCHRIFTEN

Deel IV

Nº 7

11 April 1931

De Weg der Behoudenis

III. IS DE MENSELIJKE NATUUR ZONDIG?

Eerst geven wij weer enige teksten:

Rom. 2:14 *“Want wanneer de Heidenen, die de wet niet hebben, van nature de Dingen doen die der wet zijn...”*

Rom.2:27 *“En zal de voorhuid, die uit de natuur is, als zij de wet volbrengt...”*

1 Kor. 11:14 *“Leert u ook de natuur zelve niet, dat zo een man lang haar draagt, het hem een oneer is?”*

Jud. 10 *“Hetgeen zij natuurlijk weten, in hetzelfde verderven zij zich”.*

Men ziet hieruit al onmiddellijk, dat de “natuur” van de mens niet zó is, dat hij niets goeds zou kunnen doen of weten.

Het woord “natuur” drukt het kenmerkende van een schepsel uit. Zo heeft men olijfbomen die van nature wild zijn (Rom.11:24), de wilde dieren hebben hun natuur (Jak. 3:7), de mens heeft zijn natuur. Men kan niet zeggen dat die naturen “goed” of “slecht” zijn in morele zin, want evenmin als het stoffelijke “vlees”, heeft de “natuur” een persoonlijkheid. De natuur denkt niet, wil niet, handelt niet, en kan dus ook niet zondig zijn. Daarom echter is onze natuur op zichzelf genomen niet “goed” in algemene zin. Men kan zeggen dat bij de val de mens een deel van zijn natuur verloren heeft, namelijk allerlei zedelijke hoedanigheden en in de eerste plaats de oorspronkelijke gerechtigheid.

Van nature zijn wij kinderen des toorns (Ef. 2:3), omdat wij door onze geboorte uit zwak vlees, als kinderen van Adam, onder de zonde zijn. Die natuur is geen zonde, maar drukt de toestand uit van de mens die stervende sterft en een slaaf der zonde is. Na zijn dood, door de opstanding, kan hij een nieuwe natuur krijgen: een goddelijke (2 Petr. 1:4).

De Schriften spreken niet van een oude natuur en een nieuwe natuur. Onze natuur verandert niet in dit leven. Hij wordt aangevuld. De natuur van de mens blijft en daarom is hij ziek en sterft, maar wij krijgen er iets bij, en daarom zijn wij nu reeds in geestelijke gemeenschap met God. Eens, zal de Geest ook ons lichaam zó veranderen, dat het onverderfelijk is en dan zullen wij waarlijk een nieuwe natuur hebben.

Dat de natuur niet zondig is, zien wij ook zeer duidelijk uit Rom. 1:26: de gevolgen der zonde zijn hier *“tegen nature”*.

In sommige plaatsen is "natuurlijk" gebruikt in de Statenvertaling, waar het Gr. een geheel ander woord heeft, dat letterlijk "ziellijk" betekent, wat dus door de ziel beheerst is. Dan komt er iets persoonlijks in, en kan men van zonde spreken. Om misverstand te vermijden geven wij hier deze teksten op: 1 Kor. 2:14; 1 Kor. 15:44 (2 maal), 46; Jak. 3:15; Jud. 19.

Wij besluiten dus in het kort: de door de val gebrekkige natuur van de mens derft nu de heerlijkheid Gods en stelt de mens aldus onder de zonde. Maar daarom is die natuur zelf niet boos of zondig. De natuur heeft geen persoonlijkheid. Op natuurlijke wijze kunnen wij zelfs goede dingen doen. De gelovige krijgt bij zijn Adamietische natuur iets van boven. Zijn natuur wordt aangevuld. Een "nieuwe" natuur krijgt hij slechts bij de opstanding.

IV. WAT IS DE INWENDIGE MENS?

Eigenlijk zijn er maar twee plaatsen waar "inwendige mens" gebruikt is, namelijk:

Rom. 7:22 ***"Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar den inwendige mens".***

Die "inwendige mens" schijnt overeen te komen met het "gemoed" (v. 23 en 25) en tegenover de "leden" (v. 23) en het "vlees" te staan.

Ef. 3:16 ***"Opdat Hij u geve... met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens".***

Men ziet dat niet alleen het "vlees", de "uitwendige mens" zwak is, en moet gesterkt worden, maar ook de "inwendige mens". Dit geschiedt nu reeds bij deze laatste (zie ook onder het hoofdstuk "Wedergeboorte"); bij het vlees is het slechts bij de verandering van het lichaam. Dan derven wij de heerlijkheid Gods niet meer, noch in de inwendige mens, noch in het lichaam.

Wij menen dat teksten als:

Mat. 7:15 ***"Van binnen zijn zij grijpende wolven".***

Mark. 7:21 ***"Van binnen uit het hart der mensen komen voort..."***.

ook betrekking hebben op de inwendige mens. Men kan alzo ziel en geest tezamen als de "inwendige mens" beschouwen, het lichaam is dan het uitwendige. Voorts hebben wij gezien hoe Rom. 7:22 op een overeenkomst wijst tussen "inwendige mens" en "gemoed". Voor het Gr. woord "nous", door "gemoed" vertaald, gebruikt de St. vertaling ook "zin", "verstand" enz. Wij hebben er geen goed Nederlands woord voor. Het wordt gebruikt tegenover "vlees" (Rom. 7:25), "geest" (1 Kor. 14:14, 15) en "geweten" (Tit. 1:15). Het is dus slechts een deel van de "inwendige mens". Van het gemoed lezen wij dat het:

moet vernieuwd worden Rom. 12:2 (zie ook 2 Kor. 4:16).

ijdel kan zijn Elf. 4:17

vleselijk kan zijn en kan opblazen Kol. 2:18

bedorven kan zijn 1 Tim. 6:5; 2 Tim. 3:8

besmet kan zijn Tit. 1:15.

Uit Mark. 7:21 hebben wij gezien, dat het inwendige ook door "hart" uitgedrukt is. Ef. 3:16, 17 laat ons ook het verband zien tussen "inwendige mens" en "hart". Laat ons dan dit laatste woord onderzoeken.

REEKS I.
Het Profetische Woord
Nº 43.
v. ISRAËL IN DE EVANGELIEN.

I. Inleiding.

DE EVANGELIEN VOORTZETTING VAN HET O.T.

Algemeen verbreid is de mening, dat Christus uitsluitend kwam met het doel de “Kerk” te stichten. Deze opinie druist lijnrecht in tegen de H.S.

Rom. 15:8 zegt, dat **Jezus Christus een Dienaar geworden is der Besnijdenis**, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen. Christus kwam dus allereerst voor Israël om de O.T. beloften, neergelegd in Wet, Profeten en Psalmen, te vervullen. Hij Zelf getuigt in Mat. 5:17: “Meent niet dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten te ontbinden, Ik ben niet gekomen om die te ontbinden, maar te vervullen.” En in vs. 18: **“Want voorwaar zegt Ik u, totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota noch één tittel van de Wet voorbijgaan, tot dat het alles zal zijn geschied.”** Christus leert hiermee, dat de profetieën letterlijk zullen vervuld worden, zij zullen **geschieden**. En Paulus zegt, dat ze zullen bevestigd worden. Niet aan de “Kerk”, want in Rom. 15:9 gaat hij verder met te zeggen: “En de Heidenen (d.i. Volken en niet enkelen uit de Volken) God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken.” Christus kwam derhalve om het verbond op te richten, aan Abraham beloofd in Gen. 17. Dat verbond gaat over Israël en de Volken (Heidenen). En waar Israël het Oude Verbond d.i. de belofte om de Wet uit eigen kracht te volbrengen, verbroken had, heet het door God op te richten verbond het Nieuwe Verbond. Dat verbond nu wordt met Israël gemaakt, Jes. 31 en in de zegeningen ervan delen de Heidenen.

Dat de Reformatie de Gemeente van Christus met het Nieuwe Verbond verward heeft, is, omdat de Reformatoren geen voldoende inzicht hadden in de bedelingen. Zij bleven staan bij de “Oude” en “Nieuwe bedeling”. De Oude liep dan tot Christus, de Nieuwe begon toen. Zo is de verwarring ontstaan.

Alsof God Israël alleen gebruikt totdat Christus verschijnt en het nu voor altijd verworpen heeft.

Het is zaak te letten op bovengenoemde uitspraken, die we aan zullen vullen met allerlei plaatsen uit de Evangelien welke aantonen, dat Christus allereerst voor Israël kwam. Het doel was om het Nieuwe Verbond op te richten, hetgeen inhoudt: in en door Israël al de Volken te zegenen. Het door Israël houdt in, dat uit Israël de Leidsman voort moest komen, Die dat volk weiden zou. Israël en de Volken deelden in Gods zegeningen op aarde. We moeten zo in de Evangelien niet zien de bedeling der “Kerk”, maar de voortzetting van het O.T., de inzet der vervulling van de beloften der vaderen aan Israël.

DE EVANGELIEN HANDELEN OVER ISRAËL

Vanwege het belang der zaak willen we eerst in het kort aanwijzen, dat de Evangelien over Israël handelen. Mat. 1:1 opent die sfeer. **“Het boek des geslachts van Jezus Christus, de Zoon van David, de Zoon van Abraham”**. Dit vers brengt Christus in tweeërlei betrekking naar voren. Niet als Koning der “Kerk”, of Hoofd der Gemeente, maar als Davids Zoon en Deze erft de troon, 2 Sam. 7, Ps. 89, en als Abrahams Zoon, gesteld over al de Volken. Als Davids Zoon regeert Hij over Israël, als Abrahams Zoon is Hij Heer der volken, want Abraham is erfgenaam der wereld, Rom. 4:13. Beide wijzen een aardse sfeer aan.

De Wijzen vragen naar **de geboren Koning der Joden** 2:2. Johannes' zending is de vervulling van Jes. 40:3. Volgens 40:5 zal de heerlijkheid des Heeren geopenbaard worden aan alle vlees. Dat ziet op de wederkomst van Christus op aarde, dus mede voor de Volken. Johannes spreekt van het verbranden van het kaf, Mat. 4:1.

Christus zendt de apostelen alleen tot de verloren schapen van het Huis Israëls 10:5-7 en verbiedt uitdrukkelijk naar de Heidenen te gaan. Hij wordt verheerlijkt op de berg 17:2 en Petrus zegt hiervan, dat Hij de heerlijkheid van Zijn toekomstig Koninkrijk verkreeg, 2 Petr. 1:17. Elia, zal komen en alles weder oprichten, 17:12. Elia is Johannes niet. Die zei juist, dat hij Elia niet was, Joh. 1:21.

Elia moet dan ook nog komen, voor de dag des Heeren komt, Mal. 4:5. Alleen voor hen, die het Koninkrijk der hemelen wilden aannemen, kon Johannes als Elia aangemerkt worden, Mat. 17:11. Boven het kruis stond: Jezus de Nazarener, de Koning der Joden Mat. 27:37.

Bij Lukas merken we hetzelfde Israëlitisch karakter. De engel kondigt Christus aan als Koning over het Huis Jacobs. Hem zal de troon van Zijn vader David gegeven worden, 1:31- 33. Maria zingt over het opnemen van Israël Zijn knecht, 1:54. Zacharias spreekt over het oprichten van een hoorn der zaligheid in het Huis Davids, 1:69 van een verlossing van "onze" d.i. Israëls vijanden, van een gedenken aan Zijn heilig verbond, van de eed aan Abraham, gedaan, van het heengaan van Johannes om Zijn volk d.i. Israël, kennis der zaligheid te geven in vergeving hunner zonden, zie 1:68-80. Simeon lofzingt over de "heerlijkheid van Uw volk Israel", 2:32. Hijzelf verwachtte de vertroosting Israëls, 2:25. In zijn lofzang was heilige geest op hem. Anna sprak van allen die de verlossing verwachtten in Jeruzalem, 2:38. De Emmaüsgangers verwachtten van Christus de verlossing van Israël, 24:21, En Christus Zelf zegt, dat Hij door lijden tot Zijn heerlijkheid moest ingaan, de heerlijkheid, die Hij zal hebben op de troon Zijner heerlijkheid, Mat. 25:31, zie ook Op. 3:21, de troon van Zijn vader David, Luk. 1:31-33.

Johannes is eveneens Israëlitisch. Nathanaël ziet Christus als Koning Israëls 1:50. Nikodemus moest de dingen die de Heere sprak, weten, 3:10. Hoe kon hij dat, als de Heere niet voortzette wat het O.T. leerde? De Heere doelt op het geestelijke en nationale herstel. Zie Ez. 36. Velen in Israël menen, dat hij de Christus is 7:41, Die komen zou uit het zaad Davids, 7:42: Christus verwijst naar het leven der toekomstige eeuw, 8:51, dat Hij geven kan en belooft daarin hetzelfde, al wat de Heere deed in Gen.13:15. Hij spreekt van het Herder zijn, hfdst. 10, waar Ezechiël ook over spreekt, Ez. 34. Hij zegt schapen te hebben van deze stal en van een andere, 10:16. Mocht men menen, dat met die andere stal hier de gelovigen uit de Heidenen bedoeld zijn, dan is het Grieks er om, dat te weerspreken. Er staat "allos" d.i. van dezelfde soort, d.i. ook uit Israël, hetzelfde woord als in Mat. 21:41: andere landlieden, d.i. andere uit Israël, niet uit een ander volk.

We deden slechts enkele grepen en kunnen op alles niet ingaan. We wijzen alleen nog op het Israëlitisch karakter t.o.v. de uitdrukking: de eerste dag der week. Het Grieks heeft nergens in het gehele N.T. die uitdrukking. Men zou kunnen menen, dat hier de Sabbat vervangen wordt door de Zondag. Dat zou de idee der Kerk kunnen steunen. Deze mening is echter vreemd aan Gods Schrift.

De St.Vert. is hier schromelijk verdogmatiseerd. Men heeft het Griekse woord "een" door "eerste" vertaald, "Sabbatten" door "week", en het woord "dag" ingelast. Er staat: één der sabbatten. Ook hier blijven we geheel in Israëls sfeer. Op de dag na de Paassabbat moest een groene garf bewogen worden, symbool van Christus' opstanding, "een Zich voor God stellen", Lev. 23.

Tussen Pasen en Pinksteren moest men zeven volkomen sabbatten tellen, vs.15, omvattend zeven weken met zeven sabbatten dus. Op één dezer sabbatten tussen Pasen en Pinksteren nu is de Heere opgestaan. Dat was de wekelijkse sabbat, de 7e dag. Waar het Joodse Pascha aan een vaste datum, dus niet aan een vaste **dag** gebonden was (evenals het Kerstfeest) versprong het elk jaar. Bij Christus' opstanding zijn er twee sabbatten na elkaar gevolgd, de 15^e Nisan die een rustdag was, en de wekelijkse sabbat. Het zou thans te ver voeren dit geheel uit een te zetten. We beperken er ons hiertoe om uit te spreken dat Christus niet op een Zondag is opgestaan, maar op Israëls wekelijkse sabbat. De term: de eerste dag der week staat nergens in de Schrift. De Zondag is later ingevoerd onder invloed van het Heidendom. Christus stond niet op de eerste, maar op de zevende dag op. Ook hier zien we dus Israëls sfeer.

O. EN N. TESTAMENT.

Na zo enigszins aangegeven te hebben, dat de Evangeliën voortzetting zijn van het O.T. (zie ook Handelingen) en er geen sprake was van een "Kerk", stichting, die Christus' Lichaam is, is een woord nodig over het zgn. O.T. en N.T. Het zogenaamde, want deze onderscheiding is niet alleen puur mensenwerk, maar ook zeer misleidend. Testament is een woord, dat nimmer in de benoemende onderscheidingen van de delen der Schrift had moeten gebruikt worden; het is van Latijnse oorsprong en betekent: verbond. Het kwam door de Vulgata, de Latijns-Roomse vertaling, tot ons. Ook al kon men het woord gebruiken, dan nog is de indeling onjuist, want het Nieuwe Testament d.i. verbond, is reeds in Jeremia 31 vervat, dus wordt reeds in het "O.T." geleerd. De benaming O.T. en N.T. is ingevoerd in de Oud-Roomse tijd door de onjuiste opvatting, dat het N.T. in alles reeds de vervulling is van het Oude. We zien hieruit, dat deze benamingen wijzen op vergeestelijking van de profetieën, waaraan mannen als Origenes en Augustinus veel schuld hebben. De Vervuller is wel gekomen, maar het te vervullen wacht nog op vervulling. De namen O.T. en N.T. bevorderen, oppervlakkig gebezigd, de verwarring en doen uit het oog verliezen, dat God in de volheid des tijds met Israël handelde. Betere indeling is: Hebreeuwse- en Griekse Schriften. De Hebr. zijn dan de vroeger genoemde (zie hfdst. 3) in de door de Heere erkende volgorde: Wet, Profeten en Psalmen. Hij verworpt daarmee zijdelings de indeling in de Septuaginta gegeven, de vertaling der 70-en, die de volgorde der Hebr. Canonieke boeken veranderde, Samuel en Koningen en Kronieken in 2 boeken splitsten, Daniël bij de Profeten plaatsten enz. Deze volgorde is door de Vulgata overgenomen en door de Reformatie bestendigd. En al geven we toe, dat de volgorde der boeken op zichzelf geen al te groot gewicht in de schaal legt wat het inzicht der H. S. betreft, toch zagen we liever de Hebr. volgorde hersteld, die de Heere Zelf ook noemt, Luk. 23:43. Hiermee verdween nog wel de naam O.T. en N.T. niet, maar dit herstel zou mogelijk aanleiding kunnen zijn om meer correct te worden en een betere indeling te geven.

Gemaks- en verstaanbaarheidshalve zullen we de benamingen O.T. en N.T. ook gebruiken, mits men in het oog houdt, dat wij er alleen de kanon, de volgorde, mee aanduiden en niet leren, dat het O.T. in het N.T. vervuld is. Het N.T. is tot op Hand. 28 voortzetting van Israëls historie en handelt voor 3 vierden over Israël.

DE VIERVOUDIGE BEDIENING VAN DE HEERE JEZUS .

In de 4 evangeliën is de bediening van de Heere Jezus niet verdeeld in jaren, maar naar onderwerpen, die van groter belang zijn dan de tijd.

Het aantal onderwerpen is twee, n.l. het Koninkrijk, het door de O.T. profeten voorzegde naderende rijk van Israël en de Koning van Israël.

Deze onderwerpen worden beide tweevoudig en in omgekeerde volgorde behandeld. Alle evangeliën zijn naar die indeling gebouwd. We hebben dus 4 delen:

Het Koninkrijk	Aangekondigd
De Koning	
De Koning	
Het Koninkrijk	Verworpen

Uitgewerkt over de 4 evangeliën geeft dit het volgende overzicht:

	Matth.	Markus	Lukas	Johannes
1	4:12-7:29 125 V.	1:14-20 7 V.	4:14-5:11 42 V.	1:35- 4:54 132 V
2	8:1-16:20 347 V.	1:21-8:30 295 V.	5:12-9:21 204 V.	5:1-6:71 118 V.
3	16:21- 20:34 134 V.	8:31- 10:52 110 V.	9:22- 18:43 409 V.	7:1- 11:53 248 V.
4	21:1- 26:35 263 V.	11:1- 14:25 139 V.	19:1- 22:38 171 V.	11:54- 17:26 209 V.

(Ontleend aan de Companion Bible).

DE STRUCTUUR VAN MATTHEUS.

Waar we ons vooral tot Mattheus bepalen, nemen we dit tot voorbeeld van de indeling. Eerst geven we de structuur of grondschets, die ook overgenomen is uit de Companion Bible.

A¹ 1:1-2:23 Voorbediening.

B₁ 3:1-4 De Voorloper.

C₁ 3:5-17 De doop in water.

D₁ 4:1-11 De verzoeking in de woestijn.

E₁ F₁ 4:12-7:29 Het Koninkrijk Aange-
G₁ 8:1-16:20 De Koning kondigd

G₂ 16:21-20:34 De Koning Ver-

F₂ 21:1-26:35 Het Koninkrijk. worpen

D₂ 26:36-46 De strijd in Gethsemané.

C₂ 26:47-28:15 Doop in lijden, dood, begrafenis, opstanding.

B₂ 28:16-18 De Opvolgers.

A₂ 28:19, 20 Nabediening.

Het eerste deel, 4:12-7:29 handelt over het Koninkrijk. Dat Koninkrijk, het Aardse, is nabij gekomen, later in de Handelingen, is het verschoven tot Zijn wederkomst, Het is "nog niet" Hebr. 2:8.

Het tweede deel gaat over de Koning. Deze wordt in 8:2, 6, 8 aangesproken als Heere. Hij geeft Zichzelf in v. 20 de titel van Zoon des mensen. Deze titel komt hier voor het eerst voor, in Openb. 14:14 het laatst, Het Is de titel verbonden met de heerschappij over de **aarde**. In dit deel worden de wonderen verhaald, die Hem openbaren in Zijn Goddelijke en menselijke volmaaktheden. Het eindigt met de vraag: "Wie zeggen de mensen, dat Ik, de Zoon des men-

sen, ben” en Petrus’ antwoord: ”Gij zijt de Zoon van den levenden God”, 16:13-16.

Het derde deel vangt aan met: ”Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te tonen, dat Hij moest heen gaan naar Jeruzalem en veel lijden.” Hier openbaart Hij Zijn verwerping, waarover Hij nog nooit iets gezegd had, Hij herhaalt dit vier maal: 16:21, 17:22, 20:18, 20:28.

Het vierde deel, de verwerping van het Koninkrijk, begint met 21:1 en loopt door tot 26:35 als Hij uit de Opperzaal naar Gethsemané gaat. In dit deel komt de tweede reeks gelijkenissen. De eerste vinden we in Mat.13, de tweede begint met het: Wederom v. 22:1. De eerste handelt over de verborgenheden van het Koninkrijk, de tweede over de verwerping en het uitsstel. Het naderende einde van deze periode vangt aan Mat. 26:1 en voltrekt zich in het Avondmaal 26:26-29.

Zo laten zich ook de andere evangeliën indelen.

REEKS II. Van Eeuwigheid tot Eeuwigheid N° 28.

CHRISTUS’ WEDERKOMST.

Deze aioon eindigt met Christus’ wederkomst ter oprichting van het Koninkrijk aan Israël. Dat er voor dien nog meer zal plaats hebben voor de gelovigen die Paulus’ evangelie der Voorhuid mogen geloven, is een tweede zaak waarover we nu niet uitweiden.

De tweede komst van Christus wordt door vele gelovigen onzer dagen spoedig verwacht. Velen hunner geloven zelfs, dat de Heere te allen tijde kan komen, anderen menen, dat Hij nog even toeft maar dat de tijd toch zeer nabij is. O.i. is de Maranatha-verwachting voorbarig. Ze is waar t.o.v. het *feit*, niet t.o.v. de *tijd*. Wie inziet, dat er eerst nog veel profetie moet vervuld worden, dat zelfs Daniël 2 nog voor minstens een vijfde deel onvervuld is, dat n.l. nog het 10-koningen rijk moet ontstaan, dat ook Israëls tempel nog moet herbouwd worden opdat de mens der zonde zich daar zal kunnen neerzetten, 2 Thess. 2, dat Openb. nog geen begin van vervulling heeft verkregen, dat de vier rijken van Dan. 7 nog niet ontstaan zijn en dat, voor de toekomstige toorn er is, de groep van 1 Thess. 4 niet opgenomen wordt in de lucht, staat met ons op een ander gezichtspunt. We loochenen hiermee geenszins Christus’ wederkomst, we belijden die, maar we achten haar niet nabij.

DE BRUID UIT ISRAËL.

Men zal ons tegenwerpen, dat de Heere elk ogenblik kan wederkomen om de Gemeente, die men tegenwoordig algemeen de Bruid pleegt te noemen, tot Zich te nemen in de lucht. Deze voorstelling is naar twee zijden onjuist. Allereerst wordt de Bruid niet opgenomen. De bruid gaat noch in het Westen, noch in het Oosten de bruidegom tegemoet, maar deze komt tot haar. In het Oosten was het de gewoonte, dat de Bruid van te voren in haar toekomstig huis geleid werd en dat de bruidegom dus eerst bereid had. Zo zal Christus de Bruid, die uit Israël is eerst naar Kanaän voeren, waar zij op Zijn komst zal wachten. Van een opname der Bruid is daarbij geen sprake. Dat de Bruid uit Israël is, bewijst allereerst Joh. 3: waar Johannes. zegt: Die de bruid heeft is de bruidegom. Hij was de vriend des bruidegoms. En waar noch Johannes, noch ook Christus een opdracht hadden buiten Israël te gaan, kunnen we hier niet anders zien, dan dat de gelovigen uit de Heidenen niet tot de Bruid zullen behoren. Voorts blijkt dat uit Mat. 22, de gelijkenis van het bruiloftsmaal. God had geen andere genodigden dan uit Israël. Dacht men, dat des Konings Zoon dan een vreemde tot bruid zou nemen. Dan uit Isaaks, huwelijk Eliëzer moest gaan naar Abrahams maagschap om een maagd te nemen

uit zijn, Abrahams, geslacht. De Bruid van Christus komt voort uit de Vrouw van Jehovah. Met haar alleen is de Heere ondertrouwd geweest, niet met een volk uit de Heidenen. Haar zal Hij in de woestijn voeren, Hos. 2:13, zij zal de Bruid voortbrengen voor de Bruidegom. Hier komt nog iets bij. Men legt zo eenzijdig nadruk op de Bruid. Wordt de Bruiloft des Lams alleen gevormd door Bruidegom en Bruid. Zijn er geen genodigden, dienaars, vriend des Bruidegoms, broeders des Bruidegoms, verdere bekenden en vrienden? Waarom vergeet men die en maakt de Bruid mede tot al het bruiloftsgezelschap.

“UIT”.

Ten tweede zegt ons 1 Thess.1 en 4, wanneer de opname plaats heeft. Dit geschiedt niet, voordat de grote verdrukking gekomen is. Men oordele zelf over een en ander. Volgens de S. V. zegt 1 Thess.1:10 *“... en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Dewelke Hij uit de doden opgewekt heeft, (namelijk) Jezus, Die ons verlost van den toekomende toorn.”* Het Grieks heeft echter: Die ons verlost **uit** de toekomende toorn. Deze groep gelovigen wordt verlost **uit** de toorn, moet er dus eerst **in** zijn. Christus is in de hemelen, **uit** die hemelen moet Hij verwacht worden. Evenals Hij nu in de hemelen is en er eenmaal uit te voorschijn treedt, evenzo is die groep gelovigen in de toorn om er uit verlost te worden. Let wel, zij worden niet gestraft door de toorn, maar er in bewaard.

HET ONDERRICHT VAN 2 THESS.

Nader bewijs voor een en ander is het onderricht, dat Paulus geeft in de tweede Thessalonicensen Brief. Paulus zegt in 2 Thess. 2:2, dat men niet bewogen moest worden van verstand of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief als van hen geschreven, alsof de dag des Heeren tegenwoordig ware. Aldus de betere handschriften. Men dacht toen reeds in Thessalonica, dat de dag des Heeren er was omdat, men vervolgd werd, 2 Thess. 1:4-12. En de Heere verlost hen maar niet uit die toorn. Zou Paulus zich dus niet vergist hebben? Paulus gaat nu de kenmerken opgeven, waaraan men kan weten, dat de dag des Heeren tegenwoordig is. Indien die groep daar nu niets mee te maken had, indien zij voor die dag al opgenomen waren, waartoe dan die brief.

We willen er iets uit nagaan.

Die dag des Heeren, met zijn oordelen en toorngerichten, waaruit men verlost zal worden, komt niet, zegt Paulus, voordat de afval gekomen is. Niet afval van het Christendom, maar de afval. n.l. die, waarvan Dan. 8:23 spreekt, die van Mozes' inzettingen, die leidt tot de verbondssluiting met de komende vorst door het afvallige Jodendom. De afval van 2 Thess. 2 is de afval van het wetsgetrouwe, hoewel niet in Christus gelovende Jodendom.. Eerst als die plaats heeft, kan de mens der zonde komen. Paulus heeft hen daarover gesproken. Er waren ook Jodengelovigen in Thess., zie Hand. 17:4. Die verstonden dit zeker niet goed. De dag des Heeren is nog niet tegenwoordig, zegt Paulus. Het woord hier door: aanstaande vertaald, is in 1 Cor. 3:22. Gal. 1:4 en Hebr. 9:7 door: tegenwoordig vertaald; dit had hier ook moeten geschieden. We zien, hieruit, dat de Thessalonicensen in de gedachte leefden, dat eerst de dag des Heeren moest komen, zouden zij opgenomen worden. Die dag des Heeren is de O.T. oordeelsdag. Hij komt eerst als de bedeling, waarin we nu leven, geëindigd is.

EERST KOMT DE MENS DER ZONDE.

De opname heeft niet plaats voor de mens der zonde er is, het Beest van Op. 13 en de Valse Profeet. En in hun tijd begint de dag des Heeren. We willen dat nagaan, mede uit 1 Thess. 4. De opname is verbonden met de komst van de archangel. Dit is volgens Jud.: 7 Michaël. Die staat eerst op, als het voor Israël de tijd der grote benauwdheid zal zijn, Dan. 12:1, dat is, in de eindtijd, als Jeruzalem ingenomen wordt, Zach. 12:2, Dan. 9:27, Mat. 24:22. Voor dit alles geschiedt, heeft de opname niet plaats. 1 Thess. 1:10 zegt dan ook niet, dat men verlost wordt vanaf (apo) de toorn, maar uit (ek) de toorn. We zeiden reeds, dat, zoals de Heere in de he-

melen is en er uit te voorschijn treedt, die groep in de toorn gerichten op aarde is en er uit gered wordt. Hierbij zij opgemerkt, dat het verlossen uit de toorn niet wil zeggen, dat die toorn ook over hen uitbarst. Dat geloven we niet. Evenals Israël in Egypte behouden werd uit de plagen (alleen de eerste troffen hen mede), zo zal de Heere die gelovigen verlossen uit de toorn, al gaat die over de wereld.

Een enkel beeld heldere dit op. Een schip dat op zee zijnde, door de storm overvallen wordt, kan uit de storm behouden worden door een haven binnen te lopen. Het gaat dus wel door de storm heen, maar komt er niet in om, wordt er uit bewaard. Een schip dat voor de storm gewaarschuwd, niet uit vaart, wordt voor (van af) de storm bewaard, komt er heel niet in. De Hollanders, die met Heemskerk op Nova-Zembla overwinterd hebben, doch weer veilig thuis kwamen, zijn behouden uit de poolnacht, de bemanning van het schip van De Rijk geraakte niet in die poolnacht, zij werd er voor bewaard. Iemand, wiens huis niet in brand raakt, hoewel de belendende percelen in de as worden gelegd, wordt uit de brand behouden, hij bij wie de brandweer het vuur kan weren, van de brand.

Zo ook nu met de gelovigen van 1 Thess. 1:10. Zij worden bewaard uit de komende toorngerichten (van Openb.). 1 Thess. 4:13-18 wordt dus niet vervuld voor de dag van de toorn gekomen is. *De opname"der" (lees: ener) gemeente heeft niet plaats voor de dag des Heeren er is en deze komt niet voor de Antichristus er is*, zowel in politiek als godsdienstig opzicht (Beest en Valse Profeet). Zolang deze er niet zijn, komt de Heere ook niet weder en kan men Hem niet tegemoet gaan. 't Is dus niet: opname, dag des Heeren, maar: dag des Heeren en daarin tegen het einde de opname. Aldus leert de Schrift.

ONZICHTBARE WEDERKOMST.

Het Russellisme meent, dat de Heere sinds 1874 onzichtbaar tegenwoordig is. Het is daartoe gekomen, door de berekeningen van het Adventisme, dat meent, dat in 1873 de wereld 6000 jaar bestaan had. Toen begon het 7^e duizendtal jaren. Volgens het Russellisme eindigden in 1914 de tijden der Heidenen. Het komt tot deze uitkomst door uit te gaan van de stelling, dat de zonden over Israël zevenvoudig worden toegedaan. Dit omvat een periode van 7 x 360 of 2520 jaar. Die zevenvoudige toedoening begon in 606 voor Chr., toen Nebukadnezar voor het eerst tegen Jeruzalem optrok. 2520 – 606 = 1914. Toen brak de Grote oorlog uit waarmee de tijden der Heidenen eindigden. 40 jaar was Hij toen reeds onzichtbaar tegenwoordig geweest. Volgen we deze beschouwing om te zien of deze aïon al geëindigd is.

Het getal 1873 is onjuist. Christus is volgens strikte Schrift-chronologie niet geboren in 6000 - 1873 = 4127 na Adam, maar zoals blijken zal uit ons laatste hoofdstuk, in 4000 na Adams schepping. Verder leert de Schrift nergens, dat Hij in 6000 jaar na de schepping zal wederkomen. Het getal 606 van het Russellisme is evenzo foutief. Nebukadnezar trok niet in 606 op tegen Israël, maar eerst in 496, dus 110 jaar later. Zoals eveneens aangetoond zal worden. Afgezien evenwel van dit alles en even aannemend, dat de getallen die men ons geeft, juist zijn, dan staan we nog voor deze onoverkomelijke moeilijkheid: *Hoe kan de Antichristus en Christus tegelijk tegenwoordig zijn*. De Schrift zegt immers, dat de Antichristus tenietgedaan wordt d.i. van kracht ontdaan, door de verschijning van Christus' *toekomst*, of bedoelt men: *tegenwoordigheid* (al heeft het woord parousia ruimer betekenis) 2 Thess. 2:8 en 9. Bij Christus' verschijning worden Beest en Valse Profeet in de poel van vuur en zwavel geworpen. Zij, die dit voor een geestelijk vuur houden, zullen ons een dienst bewijzen ons mee te delen, wat geestelijke zwavel is Op. 19:20. Hoe kunnen ze dan tegelijk tegenwoordig zijn. Dat leert immers het Russellisme. De Antichristus is óf het Pausdom óf Rome óf nog breder de gehele niet-Russellistische Christenheid. Nu is volgens hen Christus al weder gekomen, in 1874, maar noch de toenmalige Paus, noch Rome, noch wat anders, is toen teniet gedaan. En na bijna 60 jaar nog niet. Wie geloven wil, dat Christus al onzichtbaar tegenwoordig is, en ziet dat de Antichristus er nog is, komt met de Schrift in botsing. Die zegt, dat de Heere de zoon

des verderfs teniet zal maken door de verschijning Zijner toekomst. Dat heeft Hij nog niet gedaan. Een van tweeën: De Schrift is niet waar, of het Russellisme dwaalt. Als de Heere onzichtbaar wedergekomen is en de Antichristus niet te niet heeft gedaan, rijst de vraag of Hij het wel ooit zal doen. Er staat niet, dat het Russellisme de Antichristus te niet moet doen. De Heere doet dit. Men lette er nog op, dat er staat: de *verschijning* Zijner toekomst. Gaarne vernemen we, wanneer die heeft plaats gehad. Indien in 1874 de 1000 jaar van Op. 20 begonnen zijn, waarom, is Satan dan nog niet gebonden. Dit is mede een vraag aan het Russellisme. Hij woedt nog even hard als of harder dan vroeger. We staan dus voor het merkwaardige feit: Christus is al bijna 60 jaar onzichtbaar tegenwoordig, maar de Antichristus is nog niet teniet gedaan en de Satan is nog niet gebonden. Terwijl de Schrift leert, dat dit geschiedt bij de verschijning Zijner toekomst of zo men wil, tegenwoordigheid. Men moet dit probleem eens voor ons oplossen.

HET PAUSDOM DE ANTICHRISTUS?

Adventisme en Russellisme houden de Antichristus voor een stelsel. Volgens de een is het Rome of in het bijzonder het Pausdom, voor de ander het gehele verkerkelijkte Christendom. Leert de Schrift dat ook? Laat ons zien.

Op. 17:11 zegt, dat het Beest, dat het Adventisme voor Rome houdt, een koning is. Het is bovendien de achtste. Goed, we lezen dus adventistisch: Het Beest is het Roomse stelsel, het achtste stelsel wordt verdaan. Men voelt, dat gaat niet. Goed, dan wat anders. Het Beest is de Paus; de achtste paus wordt verdaan. Maar er zijn er al enige honderden geweest. Ook volgens het Russellisme is de Antichristus een stelsel. De Schrift zegt, dat het Beest met 10 koningen tegelijk zal regeren voor een ure, grondtekst van Op. 17:12. Waar zijn dan de 10 andere stelsels. Als het Beest immers een stelsel is, moeten het de 10 koningen ook zijn. Verder: Wat is de Valse Profeet. Volgens het Adventisme Amerika, volgens het Russellisme Engeland. Wat is het nu. De Schrift zegt, dat het een profeet, een persoon is; wie nu te geloven? Zie Op. 13:11-18, 19:20.

Beide: Beest en Valse Profeet, komen in de poel des vuurs. Bij Christus' wederkomst. Als nu de Heere al onzichtbaar tegenwoordig is, in welke poel des vuurs, die bovendien nog met zwavel brandt, zijn de twee "stelsels" geworpen. In welk geestelijk vuur met welke geestelijke zwavel brandende.

Paulus leert anders. Tegenover een persoonlijke Christus staat de *mens* der zonde. Deze zal eenmaal in de tempel Gods zitten. Hij is de vorst van het volk, dat in het jaar 70 n. Chr. de tempel verwoest heeft. Dan. 9:26. Hij zal met velen het verbond versterken één week, d.i. 7 jaar, zal slacht- en spijsoffer doen ophouden. Zolang dit alles niet vervuld is, kunnen we rustig de toekomst afwachten. En zo lang komt de Heere niet weder. Het aller oog zal Hem zien zal op andere wijze vervuld worden dan het Russellisme leert. Het meent, dat dit zien een waarnemen der feiten is. De Schrift zegt, dat men *Hem* zal zien. Niet de feiten of gevolgen of aanwijzingen, dat Hij er is.

De komende Heere is de *mens* Jezus Christus. De komende vorst is de *mens* der zonde. Indien men zich nu verstout voor de mens Jezus Christus het stelsel van Christus te lezen, kan men voor mens der zonde het stelsel der zonde lezen. Maar omgekeerd, als men de mens Christus Jezus voor de persoonlijke Heere houdt, houde men de mens der zonde niet voor het stelsel der zonde. Dat stelsel der zonde zit reeds vervat in het woord zonde, De mens der zonde is een persoon die uit de doorgevoerde zonde opkomt en er op voortbouwt. Het Is echter een persoon, evenals de Valse Profeet, dus noch Pausdom, Rome, enz. Hij zal zitten in de letterlijke tempel te Jeruzalem, dezelfde, die in Op. 11:1 ook de tempel Gods heet en welks voorhof de Heidenen gegeven zal worden. Deze tempel staat

in de heilige stad, Op. 11:2 Jeruzalem. Hiermee vallen al de "ismen", die er wat anders van maken.

Wat de Konkordantie leert. DOEN.

"Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik". Rom. 7:15. In dit vers gebruikt de Statenvertaling driemaal het woord "doe". Het Grieks gebruikt hier echter drie verschillende woorden: "katergazomai" (uitwerken), "prasso" (praktiseren, d.i. als regel doen, in praktijk brengen) en "poieo" (doen).

Om dit vers goed te begrijpen voegen wij er bij, dat "kennen" dikwijls wil zeggen: kennen in goede zin. Voorbeelden hiervan vindt men in Mat. 7:23; Rom. 8:29; 1 Kor. 8:3; Gal. 4:9; 2 Tim. 2:19. In die teksten worden slechts sommigen op bijzondere wijze, in goede zin, goedkeurend gekend. In Rom. 7:15 menen wij ook dat "kennen" meer dit bijzondere kennen is.

Verder merken we op, dat "willen" hier willen is in de zin van "verlangen". (Zie "Wil"). Wij vertalen nu Rom. 7:15, rekening houdende met dit alles: ***"Want hetgeen ik uitwerk, dat keur ik niet goed; want hetgeen ik verlang dat doe ik niet geregeld, maar hetgeen ik haat, dat doe ik (dikwijls)".*** Paulus spreekt hier in de naam van hen, die, alhoewel wedergeboren en gelovende, nog gevangen zijn door de "wet der zonde" (v. 23). Zij zijn nog niet vrijgemaakt van die wet, zoals de gerechtvaardigden van Rom. 8:2. Van hen, die alleen wedergeboren zijn, kan nog niet gezegd worden, dat zij in "Christus" zijn (2 Kor. 5:17) en dus ook niet gesproken worden van een nieuwe schepping. Nog minder van een "nieuwe mens", een uitdrukking die alleen voor de gemeente der verborgenheid gebruikt wordt. Men heeft ook dikwijls gesproken van de "oude natuur" en de "nieuwe natuur" in verband met Rom. 7. Deze uitdrukkingen zijn niet schriftuurlijk. Wij hebben allen, zowel gelovigen als ongelovigen, dezelfde "natuur", namelijk de "menselijke natuur" (Jak. 3:7), die overeenkomt met onze tegenwoordige bestaanswijze. Die "natuur" is op zichzelf noch goed, noch slecht.

Er is in dit hoofdstuk geen strijd tussen een "nieuwe ik" en een "oude ik", maar wel tussen het verlangen (wil) en het doen in de wedergeborene (v. 18). Hij wil wel, maar kan niet. Het kwade wordt door de zonde, die in hem woont, uitgewerkt (v. 20).

Hij moet nog uit genade, doormiddel van Jezus Christus gered worden uit "het lichaam dezes doods" (v. 24). Hij moet nog met Christus sterven (Rom. 6:8) en alzo der wet gedood zijn (Rom. 7:4), dus vrijgemaakt van de wet der zonde (Rom. 8:2).

"Uitwerken" is iets dat van ons afhangt, maar dan alleen als gevolg van een kracht die ***in*** ons werkt. Zo zegt b.v. Rom. 15:18: "Hetwelk Christus door (doormiddel van) mij niet gewrocht (uitgewerkt) heeft". Paulus was maar een instrument, Christus moest door hem werken. Als Paulus onwillig geweest was dan had hij echter niets "uitgewerkt". De oorsprong lag bij Christus, Paulus moest het middel zijn, dat zich vrij tot Zijn beschikking stelde.

In Ef. 6:13 is "verricht" ook de vertaling van "uitgewerkt". Vers 10 zegt van krachtig in de Heere, in de sterkte Zijner macht te zijn. Dan komt de "wapenrusting ***Gods***". God werkt in ons en wij moeten uitwerken.

Dit zegt ook Fil. 2:12 ***"werkt uws zelfs zaligheid uit"*** daar het God is, die, in ons werkt (v. 13). Niemand kan uit eigen kracht zijn "zaligheid" bewerken. Hij kan ze alleen uitwerken omdat God ze inwerkt.

1 Petr. 4:3 spreekt van het uitwerken van der Heidenen wil.

Nu willen wij ook enige teksten geven waar "prasso" d.i. iets min of meer geregeld doen, gebruikt is.

Rom. 1:32 ***"Daar zij het recht Gods weten, (namelijk, dat degenen, die zulke dingen geregeld doen, des doods waardig zijn) niet alleen ze (geregeld) doen ..."***. Zij die soms, in bijzondere gevallen zulke dingen doen komen hier niet ter sprake. Zo ook Rom. 2:2; 13:4.

1 Kor. 9:17 Paulus moet het Evangelie niet nu en dan verkondigen, maar het gewillig en geregeld doen. Dan heeft hij loon.

1 Kor. 5:10 Voor de rechterstoel van Christus draagt ieder weg naardat hij geregeld gedaan heeft, niet naar enkele buitengewone gevallen.

Gal. 5:21 Zij die de werken des vleses (v. 19-21) geregeld doen, zullen het koninkrijk Gods niet beërven.

Fil. 4:9 Hetgeen zij geleerd, ontvangen, gehoord en in Paulus gezien hadden, moesten zij geregeld doen.

Er zijn nog menige andere wijzen van "doen": werken, werkzaam zijn, beginnen, ten einde brengen enz. die wij echter nu niet zullen onderzoeken. Zou het niet wenselijk zijn om in de nieuwere vertalingen van Gods Woord zo veel mogelijk hetzelfde Nederlandse woord te gebruiken, waar telkens hetzelfde Griekse woord voorkomt? Of anders de lezer mee te delen, waar het betrokken Gr. woord nog gebruikt wordt?

UIT DE SCHRIFTEN

DEEL IV

No. 8

25 APRIL 1931

De Weg der Behoudenis

V. WAT ZEGT DE SCHRIFT VAN HET HART?

DE TOESTAND VAN HET HART.

Wij hebben reeds gezien, dat “inwendige mens” en “hart” zeer nauw met elkaar in betrekking staan.

In de Griekse Schriften staat veel over het hart. Wij letten daarbij niet op Mat. 12:35, waar het woord “hart” niet staat in de drie voornaamste handschriften. Noch op Hand. 8:37, dat helemaal niet voorkomt in die handschriften.

Het hart is de inwendige mens en staat tegenover de uitwendige: het stoffelijke lichaam. Zo staat dan ook in 2 Kor. 5:12 het “aanzien”, het uitwendige, tegenover het hart, het inwendige. Zo plaatst ook Petrus de uitwendige versierselen tegenover die van de “verborgen mens des harten” (1 Petr. 3:4).

Wij moeten even een woord zeggen over Jer. 17:9. Het is bekend hoe gebrekkig de vertaling is. Men leze ongeveer als volgt:

Jer. 17:9 ***“Het hart is bedriegelijk boven alles, en ziek tot de dood, wie kan het kennen?”***

De Gr. Schriften bevestigen, dat men geen staat kan maken op het hart en het ook niet kan kennen. God alleen kent het: Luk. 16:15; Hand. 1:24; 15:8.

Met betrekking tot het hart lezen wij van: overdenken, overleggen, twijfelen, geloven, liefhebben, verstaan, vergeven, droefheid, verblijden, verlangen enz. Het betreft dan niet een deel van de inwendige mens, zoals b.v. de rede, het gevoel, maar die gehele mens. Het hoofd (verstand-rede) moet men nooit tegenover het hart stellen, want het maakt er deel van uit. Men moet b.v. niet geloven, met het “hoofd” alleen, of met het gevoel alleen, maar met beide, ja met het gehele hart. Het hart staat tegenover de mond, het uitwendige.

In het hart van de gelovige worden dingen gelegd door God en het omvat daarom ook de geest (Rom. 5:5; 2 Kor. 1:22; Gal 4:6; Heb. 8:10). Satan kan in het hart der ongelovigen werken (Joh. 13:2; Hand. 5:3).

Vroeger hebben wij reeds gezien wat er volgens Mat. 15:18, 19 uit het inwendige, het hart voortkomt. Nu leren wij verder nog meer over de ellendige toestand van het hart.

Het is hard.	Mark. 3:5; 8:17; Joh. 12:40; Rom. 2:5; Elf. 4:18.
Het is traag om te geloven.	Luk. 24:25.
Het is onbesneden.	Hand. 7:51 (zie ook Deut. 30:6).
Het is onverstandig en verduisterd.	Rom. 1:21.
Het heeft begeerlijkheden.	Rom. 1:24.
Het bekeert zich niet.	Rom. 2:5.

Er is een deksel op.
Het is boos en ongelovig.

2 Kor. 3:15.
Heb. 3:12.

Het hart is het centrum van de mens en wij zien hoe het er uitziet. Het is niet nodig ons vlees of onze natuur zwart te maken. Het hart is het, dat is voldoende. Het hart is ook zondig, omdat het een persoonlijkheid heeft. De oorzaak van die toestand hebben wij reeds leren kennen: de scheiding van God, het derven der heerlijkheid, de zonde. Dat maakt vlees en natuur zwak en de inwendige mens, het hart, hard en vuil.

Ef 4:17, 18 geeft dit ook weer in enige trekken:

- a. ijdelheid des gemoeds
- b. verduisterd in het verstand
- c. vervreemd van het leven Gods om reden van:
- d. onwetendheid in hen
- e. verharding huns harten,
- f. die ongevoelig geworden
- g. overgegeven zijn aan ontuchtigheden
- h. de onreinheid gretig bedrijven

Dit is de gewone wandel der volken, van alle mensen. Zij kennen God door middel Zijner schepping, maar houden zich als onwetend, verharden hun hart en verheerlijken God niet (d, e). Zie ook Kon. 1:20-32. Nu volgt de invloed op lichaam, ziel en geest: in g, h vinden wij ontuchtigheid en onreinheid, in a, b de ijdelheid en verduistering, in c het vervreemden van het leven Gods. Dat laatste betreft de geest. Eerst dierven zij slechts de heerlijkheid, nu worden zij geheel vervreemd. De oorzaak is dus aangegeven in de lijnen d, e, de mens was verantwoordelijk.

Om en over de Verborgenheid

1.

De Verborgenheid die eeuwen en geslachten is verborgen geweest in God en eerst geopenbaard aan de grootste der zondaren, Paulus, kan niet genoeg belicht en besproken worden. In een reeks korte uiteenzettingen willen we deze grote verborgenheid nader bekend maken en er enig overzicht van geven. Wij kunnen deze dingen niet verder brengen dan tot het verstand en het inzicht; Gods Geest moet ze in doen zinken in het hart opdat de lezer niet de Schrift vatte, maar deze hem. Dan zal hij door Gods genade in de verborgenheid gaan inleven en begeren voor Christus zonder vlek of rimpel gesteld te worden, heilig en onberispelijk. In de geest dan. Wij hopen dat Hij deze uiteenzettingen moge doen dienen om Hem te leren zien als Hoofd boven alle dingen opdat men lere wandelen waardiglijk der roeping dezer bedeling, de tussentijd tussen Israëls verwerping en wederinenting.

VOLGORDE VAN PAULUS' BRIEVEN.

Het kan onderzoekende Bijbellezers veel baten als zij steeds de volgorde van Paulus' Brieven in het oog houden. Velen menen dat dat de volgorde is waarin zij in het N.T. staan. Romeinen staat daarbij voorop, Hebreeëen achteraan. Maar dat is de tijdsorde niet. Hiermee komt alles in een ander licht te staan. Voor we dat nagaan geven we enkele vooropmerkingen.

- 1 We kunnen niet precies de jaartallen opgeven waarin Paulus' Brieven verschenen zijn. De opgaven daarvan wisselen enigszins af. De jaartallen die wij hier geven, zijn ontleend aan de Companion Bible, doch nogmaals zij gezegd, niet absoluut vaststaande. Zij zijn benaderd. Waarvan wij echter wel zeker zijn, is dat Thes., Kor., Gal.,

Rom. vóór Hand. 28 geschreven zijn en Ef., Pil., Kol. 2 Tim. er na. De Volgorde Verandert hiermee in hoofdzaak niet.

- 2 We plaatsen Hebreeën bij Paulus' Brieven al zegt de Schrift niet dat hij de schrijver is. We weten van die Brief ook niet zo juist de volgorde. We plaatsen hem achter 2 Thes., waar hij steeds voorkomt in de oudste handschriften.
- 3 We weten niet precies de volgorde van 2 Cor. en Galaten.
- 4 We weten niet precies wanneer 1 Tim. en Titus geschreven zijn. Er wordt ook aangenomen, dat zij vóór Israëls geestelijke verwerping zijn geschreven. We zetten ze apart, evenals Filemon, dat wel geschreven is na Paulus' komst in Rome, maar niet tot Paulus' leerstellige Brieven behoort.

Een en ander in het oog houdende krijgen we het volgende:

Paulus' Brieven (daarbij ook Hebreeën rekenend zijn met het oog op zijn reis naar Rome in twee reeksen in te deden: Die welke hij schreef voor hij in Rome was, die welke hij van daaruit of daarna schreef. Dit is van belang met het oog op de tweërlei bedeling waarin Paulus werkte, n.l. die vóór Hand. 28 en die daarna, dat is: vóór en na zijn gevangenschap.

In de eerste bedeling schreef hij (met Hebreeën mee dan) zeven Brieven, n.l.

1 I Thessalonicensen	Geschreven	+ 52 na Chr.
2 II Thessalonicensen	"	± 53 na Chr.
3 (Hebreen)	"	± 54 na Chr.
4 I Corinthe	"	± 57 na Chr.
5 II Corinthe	"	± 57 na Chr.
6 Galaten	"	± 57-58 na Chr.
7 Romeinen	"	± 58 na Chr.

Deze 7 Brieven zijn Paulus' Oudste Brieven, geschreven in een periode van ongeveer 7 jaar, en wel gedurende de tijd die het Boek der Handelingen beschrijft. Dit was voor Israël de tijd der Pinksterbedeling.

Nu volgt een tijd van het rusten van Paulus' pen. Ongeveer 4 jaar. Gedurende die tijd schrijft Paulus niet aan de Gemeenten. Hij was 2 jaar gevangen in Cesarea en enige tijd in Rome. Daar spreekt hij het oordeel uit over Israël buiten het Land, hij sluit daarmee voorlopig de deur van het Koninkrijk der Hemelen voor Israël toe. Hij citeert voor de derde maal Jes. 6:9 en 10, iets wat de Heere Jezus reeds tweemaal eerder gedaan had (Mat. 13:14), 15 en Joh. 12:40). Dit maakt een einde aan de Pinkstertijd. Hiermee houden geestelijk alle nationale verschillen op. Het "eerst de Joden" (Rom. 1:16) verdwijnt (Ef. 2:14, Col. 3:11). Tevens houdt, de prediking van het aan Israël op te richten koninkrijk en de gaven, talen, tekenen, wonderen, profetieën, enz. op. Het lichaam van 1 Cor. 12, dat wat "ten dele" en alleen als zodanig bestaan kon, houdt nu op. Nu komt het volmaakte, 1 Cor. 13:8-11. Ter inleiding hiervoor geeft God nieuwe dienaren Ef. 4:8-11. Zij bleven slechts totdat men kwam tot de volkomen man.

Van nu af wordt verkondigd dat Christus Hoofd is over boven alle dingen, Ef. 1:19-23, 2:5, 6. Een nieuwe bedeling begon, die der verborgenheid Ef. 3:1-11 (in vs. 9 leze men voor: gemeenschap: bedeling) of der genade Gods, 3:2. Deze bedeling is nimmer voorzeggd in het O.T., de Evangelien en Paulus' Oudste Brieven (de 7 reeds genoemde). Ze was *verborgen in*

God, Ef. 3:9, Col. 1:25-27, dat is.: nergens geopenbaard in de Schrift. En werd dat voor het eerst aan Paulus.

Voor die bedeling of met het oog daarop schreef hij 4 andere Brieven. De andere staan meer apart, terzijde, iets wat hier niet nader ontvouwd kan worden. Deze Brieven met hun mogelijke datums zijn:

Voor de Verborgenheid		Naast de Verborgenheid	
1 Efeze	± 62 na Chr.		
2 Colosse	± 62 na Chr.		
3 Filippensen	± 62 na Chr.		
		4 Filemon	± 62 na Chr.
		5 Titus	± 67 na Chr.
		6 1 Timotheus	± 67 na Chr.
7 II Timotheus	± 68 na Chr.		

Dit zijn Paulus' latere Brieven, mogelijk ook geschreven in een periode van 7 jaar. Ef.-Col-Fil. openen de nieuwe bedelingen en handelen over Lichaam, Hoofd en Nieuwe Hoop.

2 Tim. spreekt van de geschiedenis, tegenstand tegen en taak van de leiders in de nieuwe bedeling. Daarnaast, mogelijk de inleiding of voorbereiding, staan Titus en 1 Tim., die spreken over het gemeen(schappelijk) geloof. Filemon geeft een kijk in Paulus' gevoelens en genegheden en is: Ter navolging.

Waar toe is het nodig een en ander hiervan te weten. Om niet tot de gedachte te komen dat b.v. 1-2 Thessalonicensen geschreven is na Romeinen of Efeze. Men zie in Paulus' Brieven een gaan van heerlijkheid tot heerlijkheid wat de geestelijke waarheden betreft, een overgaan van hoop tot hoop en een overbrengen of opheffen van practicale aangelegenheden wat wandel en gemeente inrichting betreft.

Gaan we ook dit kort na.

Het sterven van Christus voor de zonde in 1 Corinthe gaat over in het sterven en opstaan met Hem in Romeinen en het gezet worden onder de overhemelse in Efeze.

De hoop van de opname van 1 Thess. 4 gaat over in de hoop van Ef. 1:18 en 4:4, het mede gezet worden onder de overhemelsen (Ef. 2:6) en het met Hem zichtbaar worden in heerlijkheid (Kol. 3:4); het voor Christus' rechterstoel geopenbaard worden van 2 Cor. 5 wordt nu een heilig en onberispelijk zonder smet of rimpel voor Hem gesteld worden; terwijl de prijs van 1 Cor. 9:24 vervangen wordt door de prijs der roeping Gods die boven is (Fil. 3:14).

De practicale gemeentelijke voorschriften van 1-2 Cor. worden vervangen door die van Ef.-Col. Uiteindelijk wordt de positie van hem aan wie als getrouw man de leer van Paulus' woorden wordt toebetrouwd getekend in 2 Tim. We vernemen daarin tevens dat Paulus de prijs behaald heeft en bereikt heeft het aan Christus' dood gelijkvormig worden. Dit leidt tot, het ontbonden worden en bij Christus zijn, het verreweg het beste. (2 Tim. 4:6 en Fil. 1:23).

REEKS I.

Het Profetische Woord

No 44.

2. Wat is het Koninkrijk der hemelen?

HET KONINKRIJK DER HEMELN UITSLUITEND IN MATTHEUS.

Gaan we thans, om alle onduidelijkheid te voorkomen na, wat het Koninkrijk der hemelen is.

Mat. 3:1, 2 ***“En in die dagen kwam Johannes de Doper, predikende in de woestijn van Judea en zeggende: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij.”***

Mat. 4:17: ***“Van toen af heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij.”***

Mat. 10:5, 7: ***“Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet henengaan op den weg der Heidenen (d.i. Volken) en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen, maar gaat veel meer henen tot de verloren schapen van het Huis Israëls. En henengaande predikt, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen.”***

Deze term, Koninkrijk der hemelen (= K.d.H.) komt uitsluitend bij Mattheus voor. Geen enkel ander evangelie of ander Schriftboek heeft hem. Wel vinden we daar: Koninkrijk Gods (= K.G.). Velen menen, dat beide hetzelfde zeggen, We geven toe, dat de termen elkaar kunnen dekken, maar waar in Mat. 5 of 4 maal de term K.G. voorkomt, leert de H.Geest ons o.i. ook hier te letten op de dingen die verschillen. We willen nu eerst nagaan, wat de term K.d.H. betekent en inhoudt.

We wezen er reeds op, dat Christus een Dienaar der Besnijdenis werd om de beloften der vaderen te bevestigen.

Wat is nu aan de vaderen beloofd? Een hemel? Een burgerschap in de hemelen? Lichaam van Christus te zullen worden? We vinden geen spoor daarvan. Het O.T. spreekt over geen “Kerk” als Lichaam van Christus. We gingen dat reeds na. Het Lichaam kon niet gevormd worden voor het Hoofd er was, en werd eerst geopenbaard aan Paulus, en door hem bekend gemaakt, nadat hij in Rome gekomen was. Bovendien werd het hem alleen geopenbaard, zie Ef. 3:1-10. Aan geen van dezen. De Gemeente die Zijn Lichaam is, was in God verborgen tot ongeveer 60 a 62 na Christus’ geboorte. Dat kan dus het K.d.H. niet zijn. Toch wordt het K.d.H. gepredikt als nabij gekomen. Er wordt geen K.d.H. gepredikt als iets nieuws, er wordt èn door Johannes èn door Christus èn door de 12 Apostelen geproclameerd, (want dat is de betekenis van dit Griekse woord prediken, afkondigen, proclameren, niet evangeliseren) dat het nabij gekomen is. Het was geen nieuwe zaak, het was iets bekends, dus is in de O.T. Schriften te vinden. Uit Mat. 10 zien we, dat dat K.d.H. Israël betrof. Noch aan Heiden noch zelfs aan Samaritaan moest het bekend gemaakt worden. Uitsluitend aan de verloren schapen van het Huis Israëls. Het O.T. noemt Israël de schapen Zijner weide, Ps. 100. In Ez. 34:30, 31 is sprake van de verloren schapen. De Heere zal die schapen opzoeken vs. 11 en ze uitvoeren uit de volken en vergaderen uit de landen en ze brengen in hun land, vs. 13. Hij zal ze weiden op de bergen Israëls, vs. 14. David zal eenmaal hun vorst zijn, vs. 24.

Bij de term K.d.H. hebben we allereerst ons in te denken wat een koninkrijk is. In een ko-

ninkrijk is een koning en zijn er onderdanen. Voorts is er een gebied om, te wonen en een bepaalde plaats als middelpunt.

Al deze dingen worden uit het oog verloren door hen, die menen, dat de “Kerk” het K.d.H. vormt. Zij zeggen naar de hemel te gaan en als priesters en koningen te zullen regeren. Waar zijn de onderdanen als er alleen koningen zijn? Voor ons is een Koninkrijk een gebied en tevens een sfeer, waarin een Koning heerst over een volk of onderdanen, en die verder een bepaald punt of centrum heeft van waaruit alles geleid wordt.

Verder staan we stil bij het tweede stuk van de term: der hemelen d.i. van de hemelen. Zij die leren, dat het K.d.H. het rijk *in* de hemelen is, verstaan niet eens de kracht van de 2e naamsvorm der = van de.

Het K.d.H. is niet *in* de hemelen, maar is *van* de hemelen, d.i. wordt van uit de hemelen gevestigd, komt van de hemelen, is dus voor de aarde. Of meent men, dat Johannes de Doper en de 12 Apostelen, die niet eens wisten of goed verstonden, dat Christus nog sterven, opstaan en naar de hemel moest varen, aan Israël predikten, dat de Israëlieten die in Christus geloofden “naar de hemel” zouden gaan? Laat ons dan zien wat de Heere Jezus Zelf leert. Mat. 5:3: “Zalig zijn de armen van geest, want zij zullen het *aardrijk* beërven (zelfde woord als land). Mat. 5:5: “Zalig zijn de zachtmoedigen, want hunner is het *Koninkrijk* der hemelen.”

De vraag is of deze termen parallel lopen of niet. Is hier sprake van een hemel of van een rijk op aarde, een rijk *in* de hemelen of *van* de hemelen. Wij voor ons menen èn gezien Israëls bekendheid met het Koninkrijk èn gelet op de O.T. beloften, o.a. dat de rechtvaardigen het aardrijk (zelfde woord als land) zullen beërven, dat het K.d.H. een rijk op aarde is, Israëlitisch in karakter en dat de Koning daarvan Christus is, de Zoon van David. We gaan dat verder na, na er vooraf op gewezen te hebben, dat Christus nergens in de H.S. de Koning der Kerk heet, wel de Koning der Joden Mat. 2:2, de Koning Israëls, Joh. 1:50. En als nu aan Israël gepredikt wordt, dat het K.d.H. nabij is, dan betekent dat, dat Zijn Koning in hun midden was verschenen en het Koninkrijk opgericht kon worden.

HET KONINKRIJK OVER ALLE KONINKRIJKEN.

De leer dat de “Kerk” het geestelijk Israël is, dat Gods O.T. Volk Israël verworpen is en vervangen door de N.T. gemeente, het verkeerd begrip van wat eeuwigheid betekent in de H.S., het gemis aan inzicht in onze tussenbedeling, ja het reeds niet doorzien wat het woord koninkrijk betekent, is oorzaak dat men Christus’ Koningschap vergeestelijkt en daarmee aan de Schrift veel kracht ontnomen heeft. Wie de term K.d.H. wil verstaan, moet niet in de Evangelien indragen, wat eerst later geopenbaard is. Dat is tegen de voortschrijdende Godsopenbaring op willen roeien, dat is tegen Gods woord in gaan. Men moet die term niet van achter af, maar van voren uit verklaren. Men moet niet met Paulus’ leer beginnen maar met Daniëls profetie. In hfdst. 7 ziet Daniël in de nachtgezichten, dat er Eén kwam met de wolken des hemels. Aan die Ene werd door de Oude van dagen gegeven heerschappij en eer en het *Koninkrijk* 7:13, 14. Wat houdt dat in? Een geestelijk rijk in de hemelen? Neen, Het is op aarde, want de verklaring wordt in het vervolg van het vers gegeven: dat Hem alle *volkeren*, *natiën* en *tongen* zouden eren. Dat is *het* Koninkrijk.

Van dat Koninkrijk lezen we ook in Op. 11:15: “**Het Koninkrijk (niet de koninkrijken) der wereld is geworden onzes Heren en van Zijn Christus**”, en in 12:10: “**Nu is de zaligheid en de kracht en het koninkrijk geworden onzes Gods en de macht aan Zijn Christus.**”

Door Daniël 7:13, 14 vervalt:

1° de mening alsof de nieuwe mensheid, die de “Kerk” leert, alleen zal bestaan, uit het Lichaam van Christus dat een eenheid vormt uit alle Volken. De H.S. leert dat de Volken blijven bestaan; in Op. 22 zien we hen op de nieuwe aarde, dat is in de 2^e toekomstige eeuw, terwijl we hen in Mat. 25:31 er zien bij Christus’ wederkomst d.i., in de eerste toekomstige eeuw. Al die volken zullen Hem dienen.

2° de mening dat bij Christus’ wederkomst de volken vernietigd worden, wat het Adventisme wil. De Volken zullen Hem eren, dus zij bestaan. De aarde 1000 jaar woest en ledig te maken, dus de Volken te vernietigen, gaat lijnrecht in tegen wat Dan. 7:14 leert, dat Christus het Koninkrijk ontvangt over al de volken.

3° de mening alsof Israël geen toekomst meer heeft. Als er Volken zijn, zal het grote Volk niet ontbreken. Christus kwam om Zijn volk d.i. Israël zalig te maken, Gr. te behouden; (zo had dit woord overal vertaald moeten worden) van hun zonden Mat. 1:21. Zou Israël dan ontbreken? Juist het tegendeel, want het rijk en de heerschappij en de grootheid der Koninkrijken (die dus blijven bestaan) zal gegeven worden aan het volk der heiligen des Allerhoogsten Dan. 7:27. Zie onze vroegere uiteenzetting in hfdst. IV.

Het rijk van Dan. 7 is hetzelfde dat Nebukadnezar zag als de berg, ontstaan uit de Steen, zonder handen afgehouden. Deze vervulde de ganse aarde, Dan. 2:34. Daniël geeft daarvan de verklaring in vers 44. ***“Doch in de dagen van die koningen, n.l. der 10 laatste rijken, zal de God des hemels een koninkrijk verwekken dat in eeuwigheid (Chald.: in de olamin, de aionen) niet zal verstoord worden en dat koninkrijk zal geen ander volk overgelaten worden, het zal al die koninkrijken (let wel: er staat niet volken) vermalen en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid (in de eeuwen) bestaan.”*** En waarom dit koninkrijk dat onder de ganse hemel is nu koninkrijk der d.i. van de hemelen heet, is nu licht in te zien. Het komt niet uit de wereld op, d.i. wordt niet door aardse macht en door een aards Koning gesticht, het is niet uit de wereld, zoals de Heere Jezus tot Pilatus zei (Joh. 18:36 grondtekst) maar uit, van de hemelen. In de Persoon des Konings, vergezeld van Zijn heerscharen, Op. 19:14, 2 Thess. 1:7, komt het eenmaal en wordt gevestigd. Als er in Mat. gezegd wordt, dat het nabij gekomen is, wil dit zeggen, dat de Opzichter er van gekomen is. Het was nabij in de Persoon des Konings. Dat het nog niet opgericht kon worden lag aan Israël. Van Gods zijde waren alle dingen gereed. Israël liet zich te vergeefs noden. Mat. 20.

Het K.d.H. is dus niet de “Kerk”, ook niet de gelovigen die in Abraham hun voorganger hebben. Abraham werd tot een vader van menigte der volken gesteld, dus er boven. Zijn geestelijke zonen, zullen er eveneens boven staan als leidlieden der volken. Het K.d.H. is Israëls heerschappij over al de andere volken. Dan zal Davids Zoon Koning in Israël zijn en van uit Jeruzalem, de stad des groten Konings, Mat.5:35 de wereld regeren in recht en gerechtigheid. Israël verwachtte dat koninkrijk krachtens de beloften gedaan aan de vaderen. Het faalde evenwel in Christus de Koning te erkennen, Die God over Sion gezalfd had.

HET DAVIDISCH VERBOND. 2 SAM 7.

Deze zijde van Christus’ Koningschap moet niet vergeestelijkt worden. Dan verwacht men het met de wijdere term: Koninkrijk Gods. Christus heet nergens Koning der Kerk, wel Koning der Heidenen, Jer. 10:7. “Wie zou U niet vrezen, enz. Koning der Heidenen”. Dit is in Op. 15:3 verkeerd overgezet door Koning der heiligen. De betere handschriften lezen: Koning der heidenen en dat is in overeenstemming met vs. 4. “Want *alle volkeren* zullen komen en U aanbidden”. Men ziet, hoe de Schrift telkens weer bevestigt, n.l. dat Christus Koning zal zijn over de Volken, dus ook over Israël. Dus geen verwerping van Israël, geen vernietiging der Volken. Christus is geen Koning der Kerk. Hij is Hoofd der Gemeente die Zijn Lichaam is. Hij is Heer der gelovigen, die tot Hem in broeder relatie staan, Hij is Koning van

Israël en Koning der koningen t.o.v. de Volken. De Wijzen vragen naar de geboren Koning *der Joden* Mat. 2:2. Uit Bethlehem kwam Hij voort, Die een *Heerser zal zijn in Israël*. Mat. 2:6, Mk. 5:2. Verstond Micha onder Israël de Kerk die hij niet kende, noch ooit gezien heeft? Boven het kruis stond. Deze is Jezus de *Koning der Joden* Mat. 27:37. Heeft Pilatus onwaarheid neergeschreven. Is Christus dan niet de Koning der Joden? Dan heeft Paulus ook gedwaald, toen hij een andere Koning predikte Hand. 17:6, 7.

Al deze dingen leiden er ons toe, voor we verder gaan, terug te lopen op 2 Sam. 7: Het met David gesloten verbond. We zagen reeds, hoe God Abram beloofd heeft hem tot een groot volk te maken, hem een groot land te geven. Onvoorwaardelijk. Hierin ligt opgesloten, dat dat volk ook een groot Koning ontvangen zal. Abram heeft het type daarvan gezien in Melchizedek, de Koning van *Salem*, het latere Jeruzalem. Reeds toen werd deze stad, de stad des groten Konings en Christus' Koningschap over het land uitgebeeld in prototype. T.o.v. het Koningschap wordt met Abram, als nog geen volk zijnde, geen verbond gemaakt. Voor David de man naar Gods hart was het weggelegd, hierover een onvoorwaardelijke belofte te ontvangen. Saul kon die niet ontvangen, zijn koninkrijk is niet bestendig, hij is type van de Antichristus, wiens koningschap aan het ware vooraf gaat. Aan David evenwel wordt in een verbond onvoorwaardelijk beloofd, dat het koningschap in zijn geslacht bestendig zal worden.

Men kent de omstandigheden. David wil de Heere een huis bouwen. Nathan de profeet vindt dit eerst goed. De Heere verschijnt hem echter en zegt de profeet, dat David Hem geen huis moet bouwen. Hij zal hem een bestendig huis oprichten, een koningshuis over Israël. Laat ons dat nagaan in 2 Sam. 7:12-16.

“Wanneer uw dagen zullen vervuld zijn en gij met uw vaderen zult ontslapen zijn, zo zal Ik uw zaad na u doen opstaan, dat uit uw lijf voortkomen zal en Ik zal zijn koninkrijk bevestigen. Die zal Mijn naam een huis bouwen en Ik zal de stoel zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid. Ik zal hem zijn tot een Vader en hij zal Mij zijn tot een zoon, dien Ik, als hij misdoet, met een mensenroede en met plagen der mensenkinderen zal straffen. Maar Mijn goedertierenheid zal van hem niet wijken, gelijk Ik die weggenomen heb van Saul, dien Ik van voor uw aangezicht heb weggenomen. Doch uw huis zal bestendig zijn en uw koninkrijk in eeuwigheid voor uw aangezicht, uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid.”

We hebben hier weer een voorbeeld van wat profetie is. In een visie wordt hier Salomo en de Meerdere dan Salomo gezien Zij zijn nauw aan elkaar verbonden. De golving van de een gaat over in die van de ander.

Wij kunnen van ze achteraf beiden duidelijk zien. Vs. 12-13a geldt Salomo, eveneens 14 en 15. Maar de woorden: ***“Ik zal de stoel zijns koninkrijks bevestigen tot in eeuwigheid”*** en: Doch uw huis zal bestendig zijn en uw koninkrijk tot in eeuwigheid voor uw aangezicht, uw stoel zal vast zijn tot in eeuwigheid gelden niet Salomo maar Christus.

EEN AARDS KONINKRIJK.

God zal de Davidische troon bevestigen d.i. vast maken, doen stand houden. Niet in deze eeuw echter. Dat staat er dan ook niet. Er staat: tot in eeuwigheid d.i. gedurende de toekomstende eeuw. Daarop hebben de woorden: tot in eeuwigheid of: in eeuwigheid doorgaans betrekking. Vs. 16 komt daarop terug en zegt, dat Davidshuis en koninkrijk ***“bestendig zijn in eeuwigheid, in de toekomstende eeuw voor uw (Davids) aangezicht.”*** David zal dus met eigen ogen zien, dat God Zijn beloften vervult. In vs. 12 wordt gezegd, dat David ontslapen zal, in vs. 16, dat zijn stoel vast zal zijn voor zijn aangezicht. Hierin ligt opgesloten, dat David eerst moet opstaan. David is nog niet opgestaan, Hand. 2:29, zo dat ook dit woord der belofte nog

profetie is. Dat dit geen geestelijk koninkrijk betreft, ligt in het hele verband. Het ging hier over het *aardse koninkrijk over Israël*. Dat koninkrijk zou bestendig worden, vs. 12 en de stoel van zijn d.i. Salomo's koninkrijk zou bevestigd worden.

Niet Salomo's koninkrijk is bevestigd, maar de stoel, d.i. de heerschappij over Israël wordt bevestigd. Niet van toen af of in deze eeuw, maar in de toekomst. Verder zegt vs. 6, dat uw, d.i. Davids huis bestendig zal zijn en uw d.i. Davids aardse koninkrijk in eeuwigheid zal zijn voor uw, d.i. Davids aangezicht. Hieruit volgt onwederlegbaar Israëls herstel en Christus' reële Koningschap over Israël. God zal aan Christus *de troon van Zijn vader David* geven en Hij zal over het Huis Jakobs (niet de Kerk) Koning zijn in der eeuwigheid... in de eeuwen d.i. in de 2 volgende eeuwen of eeuwigheden. God belooft aan Maria nog meer dan aan David. Voor hem was 2 Sam. 7 reeds genoeg met zijn eerste toekomstige eeuw.

Bij Maria wordt dat perspectief nog verwijd. Het meerdere omvat hier het mindere, het is er niet mee in strijd, het bevestigt het. Voor Davids eigen ogen nu zal God eenmaal in Jeruzalem zijn zaad Christus op de troon plaatsen en de stoel, d.i. de heerschappij van het rijk bestendig maken in de volgende eeuwen, tot dat de Zoon het koninkrijk aan God en de Vader overgeeft, 1 Cor. 15:23-28.

David heeft dit profetisch woord letterlijk opgevat, wat blijkt uit zijn dankgebed, vs. 18-20. Biddend dankend zegt hij: Nu dan, Heere, doe dit woord, dat Gij **over uw knecht** en **over zijn huis** gesproken hebt, bestaan in eeuwigheid en doe als Gij gesproken hebt (dus niet anders). En Uw naam wordt groot, gemaakt tot in eeuwigheid, (dus in de volgende eeuw), dat men zegge (in de eeuw): “De Heere der heerschen” is God over Israël en het huis van uw knecht David zal bestendig zijn voor uw aangezicht, vs. 25,26. David kende geen ander dan een letterlijk aards Israël en gelooft, dat de Heere eenmaal Zijn woord aan dat volk bestendigen zal. En dat zal de Heere ook. Onvoorwaardelijk heeft Hij het beloofd.

Hij zal zelfs nog meer doen. Niet alleen zal Hij aan Davids grote Zoon de troon geven, Hij zal David zelf weer op die troon zetten om, onder diens grote Zoon zijn volk te weiden. Hij zal zijn knecht David verwekken Ez. 34:23. Het Was David genoeg, dat zijn huis bestendig zou zijn in de toekomstige eeuw. Voor zich zelf vroeg hij niets. De Heere zal ook hem gedenken, Ezechiël zegt het ons. David wordt verwekt en zal koning over hen zijn Ez. 37:24. David zal dus eenmaal niet alleen, ziën, dat zijn troon vast is, maar er zelf op bevestigd worden. En vraagt men hoe dat kan, dat zowel Davids Zoon als David zelf die troon bezitten, dan is de enige oplossing, dat Davids Zoon de Heere Zelf is. Dan krijgen we de zelfde toestand, maar nu in volmaaktheid, terug die reeds toen was. De Heere (Jehovah) Israëls Opperkoning en David de theocratische Vorst, die in alles naar 's Heren wil regeert. David heeft dit doorvoeld, doorschouwd wellicht als hij in Ps. 110 zegt: De Heere (Jehovah) heeft tot mijn Heer (Adonai) gesproken: Zit aan Mijn rechterhand. Abraham: krijgt het land in eeuwigheid. David de troon. Hun beider Zoon zal eens beide bezitten en hun toebedelen. Hij heeft eens het recht er op. En om het te kunnen doen, richt hij het koninkrijk aan Israël op van uit de hemelen.

PSALM 89.

Dat David koning zal zijn in de toekomstige eeuw, wordt ons ook door Ethan de Ezrahiet in Ps. 89 onderwezen. Ps. 89 is een der 13 onderwijzingen (maschil) die we in de psalmen vinden (Ps. 32-42-44-45-52-53-54- 55-74-78-88-89-142).

Ethan heeft waarschijnlijk Salomo overleefd en de deling des rijks meegemaakt. In vs. 29-37 herinnert hij de Heere aan het verbond met David en spreekt verder zijn klacht uit over Gods bezoeking. Uit vs. 4 blijkt, dat God het Davidisch verbond met een eed bezworen heeft: **“Ik heb mijn knecht David gezworen: Ik zal uw zaad tot in eeuwigheid bevestigen en uw troon**

opbouwen van geslacht tot geslacht, Selah.” In het voorbijgaan merken we hier op, dat in eeuwigheid parallel loopt met: van geslacht tot geslacht, m.a.w. dat er in de eeuwigheid geslachten zullen zijn. De eeuwigheid is dus geen tijdloze duur, maar een tijdsbedeling.

Het bezworen verbond nu betreft troon en zaad, maar in vs. 19-27 zien we hoe er beloften in staan, die nog niet vervuld zijn. Deze psalm zal zijn vervulling alleen verkrijgen in en door Christus. Vs. 22 zegt, dat God Zijn hand vast zal doen blijven, dat Zijn arm Hem sterken zal. De vijand zal hem niet dringen, en de zoon der ongerechtigheid, het Beest, zal Hem niet onderdrukken, vs. 23. God zal Zijn hand in de zee zetten, Zijn rechterhand in de rivieren, vs. 26. Dit wijst wellicht op het bezit van het gehele land Kanaän Gen. 15 (Middellandse zee-Perzische golf, Nijl-Eufraat. Hij zal Mij noemen: Gij zijt mijn Vader, mijn God en de Rotssteen mijns heils, vs. 27.

In de toekomstige eeuw zal God Hem stellen ten eerstgeboren Zoon, een Hoogste over de koningen der aarde, vs. 28. Ik zal hem Mijn goedertierenheid in eeuwigheid houden en Mijn verbond zal hem vast blijven, vs. 29. Davids zaad zal de Heere in eeuwigheid zetten en zijn troon als de dagen der hemelen vs. 30.

God heeft alles gezworen bij Zijn heiligheid: Zo Ik aan David lieg, vs. 36. De eed is mede waarborg. De inhoud van die eed is deze: Zijn zaad zal in eeuwigheid zijn en zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon. Hij zal eeuwiglijk, d.i. in de eeuw, bevestigd worden gelijk de maan en de getuige in de hemel is getrouw, Selah, vs. 37, 38. In deze heerlijkheid zal David delen. Zijn zaad maakt dit alles mogelijk en is de ware Koning van Israël. Christus kwam ook om het Davidische Koninkrijk op te richten. Dat is het K.d.H.

HET EVANGELIE DES KONINKRIJKS.

Bij de aankondiging van het K.d.H. behoort het evangelie des koninkrijks. Evangelie betekent: goede tijding. De Heere laat aan Israël een goede tijding bekend maken over het koninkrijk en Zijn Koning. Alle evangeliën zijn goede tijdingen, maar de inhoud is van alle niet dezelfde.

Het Ev. des Kon. komt slechts drie maal voor en wel in Mat. n.l. 4:23, 9:35, 24:15.

4:23 ***“En Jezus omging geheel Galilea, lerende in hun synagogen en predikende het evangelie des koninkrijks en genezende alle ziekte en alle kwale onder het volk.”***
Zo ook 9:35.

24:15 ***“En dit evangelie des koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen Volkeren, en dan zal het einde komen.”***

Eenmaal zal dus aan alle volken gepredikt, d.i. geproclameerd (niet geëvangeliiseerd worden, dat het koninkrijk der hemelen opgericht zal worden. Het was nabij in Christus' dagen in de Persoon des Konings. Door de verwerping week het terug en werd verschoven. Eenmaal komt het met kracht.

Men lette er op dat er staat: alle volkeren tot getuigenis. Het Ev. des Kon. heeft dus iets te zeggen tot de Volkeren als volken. Het is niet voor de personen, maar voor de volken. In de tijd van de Antichristus zullen de heiligen des Allerhoogsten de overwinnaars van Openbaring of anderen uit Israël, de volken verkondigen, dat niet de Antichristus, maar Jezus Christus Koning zal zijn, dat niet de volken, maar Israël heersen zal, dat God Zijn Koning reeds gezalfd heeft, Ps. 2. Ook zal het Israëls stammen opwekken uit te zien naar de komende Koning, Die het rijk zal oprichten van uit de hemelen. Dit evangelie is niet het evangelie voor onze bedeling. Thans laat God niet de oprichting van dat Koninkrijk prediken. Het Konink-

rijk begint eerst in de toekomst. Luk. 1:33 en Op. 11:15 zeggen ons dat Hij als Koning zal heersen in der eeuwigheid, Gr.: in de aionen, en in alle eeuwigheid d.i. in de aionen der aionen. Thans is dat Koningschap en het Evangelie ervan opgeschort. Het wachten is op Israëls bekering. Dan komen de tijden der verkoeling d.i. verkwikking van het aangezicht des Heren, Hand. 3:19 en komen de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door de mond van Zijn heilige profeten van (alle) eeuw d.i. in deze eeuw, Hand. 3:20, 21.

Wat de Konkordantie leert. GOED.

De Heere Jezus zei volgens de Statenvertaling: **“Niemand is goed dan Eén”** (Mat. 19:17).

Lukas schreef in Hand. 11:24 **“Hij (d.i. Barnabas) is een goed man”**.

Wie heeft er nu gelijk?

Paulus schrijft in Rom. 3:12 **“Er is niemand die goed doet”**. Dat komt goed overeen met de woorden van de Heere, Maar diezelfde Paulus schreef later: **“Wetende dat zo wat goed een iegelijk gedaan zal hebben”** (Ef. 6:8). Weerspreekt hij nu zichzelf?

Laat ons weer eens beproeven of de concordantie ons niet kan helpen. Mogelijk vinden wij dan weer dat de ingegeven tekst de moeilijkheden niet bevat, die men in de vertalingen vindt.

Eerst zoeken wij het woord “goed” op en vinden, dat er voornamelijk drie Griekse woorden door “goed” vertaald worden, dat zijn: “krèstotes”, “agathos” en “kalos”.

“Krèstotes” wordt op alle plaatsen door “goedertierenheid” vertaald, uitgezonderd in Rom. 3:12. Goedertierenheid wordt alleen gebruikt van God en van hen, die “in Christus” zijn. (Rom. 2:4; 11:22; 2 Kor. 6:6; Gal. 5:22; Ef. 2:7 enz.). Van zelf doen zij, die nog “onder de zonde” zijn, geen goedertierenheid. Rom. 3:12 zegt dus niets tegen Ef. 6:8.

“Agathos” en “kalos” zijn minder gemakkelijk te onderscheiden. Het eerste betreft meer de inwendige aard, het tweede meer de uitwerking. Wij willen hier niet verder over dit verschil spreken. Wij spreken ook niet over het verschil tussen “doen”, “werken” en andere uitdrukkingen, doch zoeken nu verder licht door verschillende teksten te lezen waar van “goed” of “goed doen” gesproken wordt.

Dat velen “goed doen” wordt meermalen gezegd, b.v. in:

Rom. 2:10 **“Heerlijkheid, en eer en vrede een iegelijk, die het goede (agathos) werkt”**.

Gal. 6:10 **“Laat ons goeddoen (agathos)”**.

3 Joh. 11 **“Die goed (agathos) doet is uit God”**.

Dat sommigen “goed zijn” blijkt ook uit teksten als:

Rom. 5:7 **“Voor den goede zal mogelijk iemand... sterven”**.

Titus 2:5 **“Goed te zijn”**.

Al deze teksten, en nog andere, schijnen dus Mat. 19:17 tegen te spreken.

Laat ons deze tekst zorgvuldig onderzoeken. De vertaling van Voorhoeve zegt: **“Eén is goed”** en dit is inderdaad de vertaling, die het best het Grieks weergeeft. De Heere Jezus zei **niet** “niemand is goed”, maar eenvoudig “Een is goed”. Wat is nu het verschil? Met “niemand is goed” sluit men iedereen uit, met “Eén is goed” sluit men niet uit dat er goede mensen zijn, als deze maar in gemeenschap staan met God, of zoals Johannes het zegt “uit

God” zijn.

Hand. 11:24 kan heel goed zeggen dat Barnabas “een goed man” was, want hij was vol van “heilige geest en geloof; hij was “uit God”. Zo kan ieder die “uit God” is, goed zijn en het goede doen, want het komt niet van hemzelf. Anders kan men noch “goed”, noch “goedertierenheid” doen.

Wij zien dus hoe de moeilijkheden verdwenen zijn.

Toch is er nog een tekst, die wij hier even kunnen aanhalen:

Rom. 7:18 ***“Ik weet dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont”.***

Het betreft gelovigen, wedergeborenen, die echter nog gevangen zijn van de wet der zonde (Rom. 7:23) en nog niet, zoals die van Rom. 8:2, vrijgemaakt zijn van die wet.

Gewoonlijk wil men die woorden méér laten zeggen, dan er staat. Men leest dan: “Ik weet dat in mij geen goed is”. Er staat echter “woont”. Nu is ergens “wonen” iets heel anders dan er soms “zijn”. Het goed heeft geen woonstede in hem, d.w.z. verblijft er niet voortdurend. Maar het goede “is” er, tenminste nu en dan. Er staat verder “in mijn vlees” en men denkt dan gewoonlijk aan iets slechts. Dat is echter niet noodzakelijk het geval en wij hopen dat later eens te onderzoeken. Wij voegen er nu slechts bij, dat het “vlees” onze tegenwoordige bestaanswijze kenmerkt en dat de Heere “vlees geworden is” (Joh. 1:14) toen Hij de “gestalte-nis” (vorm) eens dienstknechts aangenomen had en in de gedaante gevonden is als een mens (Fil. 2:7, 8).

“Vlees” is op zichzelf dus niet bepaald slecht. Het goede woont er echter niet blijvend. Dat kan pas in het nieuwe lichaam het geval zijn.

De Weg der Behoudenis

DE VERNIEUWING VAN HET HART.

Reeds in de Hebreeuwse Schriften werd gezegd dat aan Israël een nieuw hart zal gegeven worden als het uit al de volken terugvergaard zal zijn in het land (Ezech. 11:17-20; 36:25-27). Dit nieuwe hart en die nieuwe geest zullen hen toelaten de gehele wet te vervullen en hun taak ten opzichte der volken uit te voeren. Het woord “nieuw” duidt niet een ander hart aan, maar staat tegenover “oud”, het is een vernieuwing. Zo is het ook b.v. met de “nieuwe” hemelen en aarde van Jes. 65:17 en 66:22. Dat zijn nog niet die van Op. 21, maar nog steeds de “hemelen die nu zijn” van 2 Petr. 3:7. Zij zijn echter nieuw, vernieuwd ten opzichte van hun toestand in de tegenwoordige aïoon.

In de Griekse Schriften wordt ook van die vernieuwing gesproken:

Rom. 12:2 **“Wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds”.**

2 Kor. 4:16 **“De inwendige vernieuwd van dag tot dag”.**

Men ziet dat het een proces is, een doorgaande vernieuwing.
Verder lezen wij ook van het reinigen van het hart:

Hand. 15:9 **“Gereinigd hebbende hun harten door het geloof”.**

1Tim. 1:5 **“Liefde uit een rein hart”** (v. 4: geloof).

1Tim. 2:22 **“Die de Heere aanroepen uit een rein hart”** (geloof wordt ook hier vermeld).

Jak. 4:8 **“Zuivert de harten”** (naakt tot God).

Heb. 10:22 **“Toegaan met een waarachtig hart ... harten gereinigd”** (in volle verzekerdheid des geloofs).

1 Petr. 1:22 **“Waarachtig hart”** en v. 21: “geloof in God”.

Hier is dus ook een proces en het geloof speelt er een grote rol in.

Het hart moet gesterkt worden (1 Thes. 3:13; Heb. 13:9). Het werk van de Heilige Geest, het vernieuwen, reinigen en sterken is het onderpand van alle beloften Gods (2 Kor. 1:22, Gal. 4:6). Van de leden der Gemeente der verborgenheid wordt gezegd, dat Christus door het geloof in hun hart kan *wonen*, d.i. er Zijn woonstede maken. Dan kan ook de vrede Gods (van Christus, volgens de meeste handschriften) er *heersen* (Kol. 3:15).

Men ziet dus dat het hart van de ongelovige onrein is en door het geloof moet gezuiverd worden. Het ongeloof verhardt daarentegen het hart. De toestand van het hart is dus in zekere zin een gevolg van geloof en ongeloof, niet een oorzaak. Het is niet onze taak ons hart te reinigen. Dat is het werk van de Geest. Wij moeten echter in alle omstandigheden en posities dat doen waartoe God ons de mogelijkheid heeft gegeven. Wij moeten geloven, ons omkeren,

voor zover God ons daartoe reeds de mogelijkheid gegeven heeft. Wij moeten ons door God laten leiden. Dan komt ook ons hart in orde.
Het is wenselijk hier iets meer te zeggen over het verharden van het hart.

VERHARDT GOD HET HART?

Wat moeten wij denken over de teksten, die schijnen te zeggen, dat God het hart soms verhardt? Zo b. v.:

Joh. 12:40 **“Hij heeft hun ogen verblind, en hun hart verhard”.**

Mat. 13:14 **“Ziende zult gij zien, en geenszins bemerken: want het hart dezès volks is dik geworden...”**

Beide zijn een aanhaling van Jes. 6:9:

“Ziende ziet, maar merkt niet; maak het hart dezès volks vet”.

Dat kan niet betekenen dat Jesaja zelf het hart van Israël moest vet maken, maar alleen dat hij moest profeteren van hun blindheid en ongelovigheid en het daarop volgende verharden van hun hart. Dat is juist wat Mat. 13:14, 15 zegt. Ps. 95:8 vraagt hen hun hart niet te verharden. Ook Klaagl. 5:17 kan hierop betrekking hebben: **“Daarom is ons hart ziek geworden, om deze dingen zijn onze ogen duister geworden”**. Om welke dingen? Omdat zij zo gezondigd hadden (v. 16).

In de Hebreeuwse taal, en ook in andere, wordt meermalen een zinwending gebruikt, die schijnt te zeggen dat God zelf iets doet, als de bedoeling is, dat het zal gebeuren door een schepsel, als God er de gelegenheid en toelating toe geeft. Iets dergelijks vindt men in de volgende gevallen:

Ex. 4:21 **“Doch Ik zal zijn (Farao's) hart verstokken”.**

Dat gebeurde omdat Farao Gods waarschuwingen niet in acht nam.

Ex. 5:22 **“Waarom hebt gij dit volk kwaad gedaan?”**

De Heere deed zelf geen “kwaad” maar liet het toe, om tot iets goeds te komen.

Jer. 4:10 **“Ach Heere, Heere, waarlijk, Gij hebt dit volk en Jeruzalem grotelijks bedrogen”.**

De Heere had toegelaten dat zij bedrogen werden. Men ziet hier duidelijk, dat men rekening moet houden met de bijzondere wijze waarop iets uitgedrukt wordt, met de eigenaardigheden der taal. Wij houden ons aan de letterlijke zin, voor zover het mogelijk is. Hier is het niet mogelijk en zijn wij verplicht het als een “idioom” aan te zien, d.i. een eigenaardige taaluitdrukking.

Ezech. 20:25 **“Daarom gaf Ik hun ook besluiten, die niet goed waren, en rechten, waarbij zij niet leven zouden”.**

Zou God dat zelf doen?

Mat. 6:13 **“Leid ons niet in verzoeking”.**

Uit Jak. 1:13 weten wij dat God niemand verzoekt.

Rom. 9:18 **“Zo verhardt Hij wien Hij wil”.**

Zoals wij verder zullen zien, gaat het hier niet over mensen, maar over volken.

Hand. 19:9 **“Maar als sommigen verhard werden”.**

De reden volgt er op: ongehoorzaamheid (ongeloof).

Nemen wij dergelijke uitdrukkingen geheel letterlijk, dan hebben wij vooreerst allerlei moeilijkheden en komt de letterlijke inspiratie der Schrift in het gedrang. Vervolgens is de gehele schepping dan maar een poppenspel. Wij geloven niet dat alle mensen die ongelovig zijn, dit alleen zijn omdat God ze verhard heeft. Dan zou men ook niet kunnen begrijpen dat die schepselen veroordeeld en gestraft worden voor datgene, waartoe ze buiten hun wil om, onbekwaam gemaakt zijn. Dan zou God ten slotte ook de auteur der zonde zijn en mag men zich afvragen waarom de zonde dan in dit poppenspel ingebracht werd.

Geheel anders is het, als wij inzien dat God van elk slechts verlangt wat hij, door Gods genade, hulp, bekwaam making kan doen. Mist het schepsel dan zijn doel, dan is de zonde uit het schepsel. Gelooft het en verheerlijkt het God niet, dan kan verharding des harten volgen.

Men kan verder nog zeggen, dat, als God iemand verhardt zonder dat dit schepsel er aanleiding toe geeft, God dan vanzelf ook het boze wil, dat dit schepsel doen zal. Dan is God de auteur der zonde.

Men ontwijke die conclusies niet door te zeggen dat God niet kan zondigen en al wat Hij doet, dus ook het verharden en hetgeen uit dit verharden voortkomt, altijd goed zijn, welke ook onze indruk moge zijn. In onze sfeer kan iets, dat op zich zelf slecht is, een goede uitwerking hebben. Het is niet “goed” iemands lichaam open te snijden. En toch kan een operatie, gezien de omstandigheden, dus relatief tot de bestaande dingen, goed zijn. God echter is niet “relatief”, Hij is absoluut en wat Hij zelf doet is ook absoluut. Elke rechtstreekse werking van Hem, is werkelijk, absoluut goed. In de zondige wereld zal God ook het kwade ten goede laten werken, doch dit gebeurt door middel van schepselen. De verharding van Farao's hart was relatief goed, gezien de omstandigheden. Op deze wijze zou God Zijn macht betonen. God verharde niet rechtstreeks, maar liet het zo ver komen, dat die verharding kon plaats grijpen. Die verharding had haar oorzaak in het schepsel: Farao weerstond God.

De zon verhardt het leem en smelt het was. Dat hangt niet af van de zon, maar van de substantie, die beschenen wordt. Het blootstellen aan de zon geeft de uitwerking. Zo ook bij Farao en anderen.

Ons besluit is, dat ook in Joh. 12:40 het verharden niet rechtstreeks door God veroorzaakt werd, omdat Israël er aanleiding toe gegeven had door zijn ongelooft. Het geschiedde echter niet rechtstreeks door God, buiten het schepsel om, zonder dat het schepsel er aanleiding toe gegeven had.

REEKS I.

Het Profetische Woord

N° 45.

DE 2 KONINKRIJKEN.

Voor we de teksten bespreken waarin K.d.H. voorkomt, moet eerst een woord gezegd worden over de term: Kon. Gods. Deze term komt veel, voor in de andere Evangeliën en in de Brieven. In de Evangeliën is hij vrijwel identiek met K.d.H., maar toch moet het verschil nagegaan worden.

Wat het Kon. Gods is, blijkt uit Mat. 12:28: ***“Maar indien Ik door de Geest Gods de duivelen uitwerp, zo is dan het Koninkrijk Gods tot u gekomen.”*** Hieruit is te leren dat het Kon. Gods die sfeer is, waarin God regeert en wel door Zijn Geest. Dat blijkt nog uit Mat. 12:32: ***“En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden, maar zo wie tegen de Heilige Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst.”*** Er zijn dus 2 sferen, de een waarin God rechtstreeks heerst, waarin Zijn wil gedaan wordt, van binnen in Zijn schepselen, door Zijn Geest. Er is een andere sfeer, waarin God Zijn wil middellijk openbaart. Het een heet het Kon. Gods, het ander het Koninkrijk der hemelen. Beide kunnen samen vallen, maar behoeven elkaar niet te dekken. Het Kon. Gods omspannt het K.d.H. Zoals Amsterdam in Nederland is, maar Nederland zelf niet is, zo is het K.d.H. in het Kon. Gods maar niet hetzelfde als het Kon. Gods. Alleen waar Gods wil vrijwillig, van binnen uit gedaan wordt, is het Kon. Gods. Het Kon. Gods heeft tot Heerser God, het K.d.H. Christus. Waar Hij Zelf ook God is (Rom. 9:5), daar vallen de beide sferen in Hem samen. Maar naar Zijn ambten en betrekkingen vallen zij uiteen. Onze Vorstin is Koningin van Nederland. Wie in Haar ook een eerste schilderes, of schrijfster of wat ook ziet, dus een Vorstin in een andere sfeer, heeft in 't geheel geen Nederlander te zijn, terwijl toch in Haar die functies verenigd zijn.

Zo ook bij Christus. Israël als volk zal in Hem allereerst zien de Koning. Gelovigen buiten Israël zullen in Hem allereerst zien Gods Zoon of God Zelf. Wie Hem ziet als Koning der koningen, is gesteld in of onderworpen aan het K.d.H., wie Hem hoger ziet, behoort tot het Kon. Gods. In Zijn Persoon vallen die sferen samen; wat de stand betreft t.o.v. Hem gaan zij uiteen. Men kan tot het K.d.H. horen en niet tot het Kon. Gods. en omgekeerd. Men kan ook tot beide horen. Dat is het geval met vromen uit Israël, die zeggen: Mijn Heer en Mijn God.

HET KON. GODS.

Eenmaal bestond alleen het Kon. Gods. Eenmaal zal het weer alleen bestaan. Het K.d.H. is een tussenperiode die eenmaal voorbijgaat. Het Kon. Gods bestond na de schepping voor de val van Satan. Toen regeerde God in volle harmonie in Zijn schepselen. Door Zijn Geest waren zij geschapen, door Zijn Geest werden zij geregeerd. Satans hoogmoed onderbrak die regering, althans voor een deel. Gods heiligdommen werden verontreinigd Ez. 28:13, 14. Het gevolg was dat de aarde, die niet als ledig geschapen was (Jes. 45:18 grondtekst), woest en ledig werd. Ook de hemelen waren niet rein meer Job. 15:15. Vandaar dat zij gereinigd moesten worden Hebr. 9:23. Gods Koninkrijk was dus aangetast. Toen schiep God de mens na het 6 daagse herstellings- (niet scheppings)werk. De mens stond in het Kon. Gods, er was geen gestoorde harmonie. De ganse aarde moest door hem vanuit Eden onderworpen worden Gen. 1:26, 28. Hier ligt in kiem de aanvang van het K.d.H. Zo wilde de Heere het Kon. Gods weer op aarde vestigen. De mens valt en andermaal is het Kon. Gods geschonden. Wat de hogere wereld betreft, bestond het in de ongevallen geesten, wat de aarde betrof, werd het gevonden in de wedergeboren mensen, althans in beginsel.

Nu ontstaat de worstelstrijd. Deze gaat door tot de Vloed. Aan Noach en zijn geslacht wordt hernieuwde heerschappij gegeven over de gehele aarde. Reeds in Babel blijkt, dat de mensheid in zijn zondige staat de wereldheerschappij niet dragen kan en dus het K. G. niet kan doen komen. Nu roept God Abram en belooft Hem tot een groot volk te maken. In hem, in zijn persoon (zie hfdst. II) zouden alle geslachten gezegend worden. Hiermee neemt God de lijn in Adam begonnen, n.l. om Zijn heerschappij op aarde te vestigen *van uit een bepaald centrum*, opnieuw ter hand. Die vestiging zal nu door een volk geschieden, dat een letterlijk aards koninkrijk zal vormen. Waar de Heere in Gen. 12 reeds zegt, dat Hij voor alles zal zorgen, ligt daarin reeds in de kiem besloten, dat het Koninkrijk van Boven uit, van Godswege, van uit de hemelen zal worden opgericht. De naam K.d.H. houdt zo bezien geen nieuwe gedachte in t.o.v. Gen. 12. Het wordt door God op aarde bevestigd, in één volk vastgelegd en is de sfeer, waarin dat volk op aarde zal heersen over de andere volken om die tot God te ver-

zoenen. Israël moest zijn (en zal eenmaal zijn) een priesterlijk Koninkrijk, Ex. 19:6. Het Kon. in Israël is er dus mede om het K. G. te herstellen. Zo heeft God het gewild.

Van dat Kon. in Israël nu spreekt het O. T. We zien het telkens vallen en eindelijk verbroken worden. Alles schijnt dus te falen. Nu grijpt God Zelf in. Hij zendt Zijn Zoon. Deze komt om het Kon. aan Israël op te richten, het K.d.H. God laat nooit varen de werken Zijner handen. Hij heeft Israël geroepen om priesterlijk koninkrijk te zijn, door Israëls Koning-Priester zal het dat ook worden. Hier is de Reformatie ontspoord. Israël heeft geen toekomst meer, zegt de Theologie. Bij God echter wel. Israël als volk uit te wissen is hetzelfde als alle volken uit te wissen. Het Adventisme is in deze de consequentie van het Calvinisme. God heeft andere gedachten.

Vatten we nu het verschil tussen Koninkrijk Gods en Kon. der hemelen samen, dan hebben we het volgende (ontleend aan de Comp. Bible):

A Het Koninkrijk der hemelen:

- 1 Het heeft de Messias tot Koning.
- 2 Het is *van* de hemelen, d.i. wordt opgericht van uit de hemelen door de komst van zijn Koning uit de hemelen.
- 3 Het is politiek, middellijk van aard, de heerschappij van een koninkrijk over alle andere koninkrijken en berust op recht en gerechtigheid.
- 4 Het is Israëlitisch van aard, Israël is het Centrale orgaan der wereldheerschappij.
- 5 Het is het bijzondere onderwerp der O.T. profetieën.
- 6 Het is beperkt in duur en is nog toekomstig; in David en Salomo's dagen is het voorafgeschaduwd.
- 7 Het is nabij geweest in de Persoon des Konings, is verworpen (in de Evangelieën), aangeboden opnieuw na de opstanding (in Handelingen), andermaal verworpen, en zal opgericht worden in de toekomst (Openbaring).

B Het Koninkrijk Gods:

- 1 Het K. G. heeft God tot Heerser.
- 2 Het omspannt hemelen en aarde.
- 3 Het is ethisch (zedelijk) onmiddellijk, geestelijk van aard, berust op de heerschappij van Gods Geest in Zijn schepselen, dus op liefde.
- 4 Het omvat alle geschapen wezens in de hemelen en op de aarde (engelen, overheden, machten en a.). Abrahams geestelijk zaad, dus geloofsrechtvaardigen.
- 5 Het is niet uitsluitend het onderwerp van het O.T., maar loopt, evenwel meer verborgen, de hele H. S. door.
- 6 Het begon bij de schepping, omvat alle eeuwen (aionen) en bedelingen en blijft altoos bestaan.
- 7 Het wordt in Zijn Openbaring telkens nog tegengestaan, maar het welbehagen Gods gaat toch gelukkig voort, Einddoel: God alles in allen.

3. Alle teksten met de term K. d. H.

MAT.5-7. BERGREDE.

Thans bespreken we de term Kon, der hemelen. Deze term K.d.H. komt, zoals gezegd, uitsluitend in Mat. voor, en wel 32 maal. We schrijven hier alle teksten af.

Mat. 3:2 **“Bekeert u, want het K.d.H. is nabij gekomen.”** We hebben reeds uiteengezet, dat dit Kon. iets bekends was of dat kon zijn aan Israël. Johannes sprak geen

nieuwe vreemde dingen, maar doelde op het onderwerp der O.T. profetieën.

Mat. 4:17 ***“Van toen af heeft Jezus begonnen te prediken en te zeggen: Bekeert u, want het K.d.H. is nabij gekomen.”***

De Heere Jezus zet Johannes' werk voort, en verkondigt hetzelfde Kon. n.l. dat van Dan. 2:44-7:27 enz. Nu volgt de Bergrede. (Zie nader hier onder).

Mat. 5:3 ***“Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het K.d.H.”***

Mat. 5:10 ***“Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil want hunner is het K.d.H.”***

We wezen er reeds op, dat uit vs. 5 blijkt, dat het K. d. H. een aards Koninkrijk is. De herders en discipelen verstonden er niets anders onder. Dat K.d.H. nu was nabij gekomen, de Koning kwam de armen van geest troosten, zij die vervolgd werden om der gerechtigheid wil (dit is om hun wandel in al de geboden des Heeren. Luk. 1:6) zouden het beërven.

Mat. 5:19 ***“Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden en den mensen Alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het K. d. H., maar zo wie dezelve zal gedaan en geleerd hebben, die zal groot genaamd worden in het K.d.H.”***

Mat. 5:20 ***“Want Ik zeg u, tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij dan der Schriftgeleerden en der Farizeeërs, dat gij in het K.d.H. geenszins zult ingaan.”***

Wie vs. 17 en 18 erbij leest zal zien, dat we hier staan op het *terrein der Wet*: ***“Meent niet, dat Ik gekomen ben om de Wet en de Profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om (die) te ontbinden maar te vervullen.”*** ***“Want voorwaar zeg Ik u, totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet een jota noch een tittel van de Wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn vervuld.”*** En dan volgt vs.

19: “Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden hebben,” enz.

Men ziet, dat het hier gaat over de vervulling der Wet. Christus kwam om die Wet te vervullen, wie in Zijn aardse Koninkrijk wilde ingaan, moest de geboden houden, de inzettingen van Mozes en de nieuwe opvolgen die de Profeet Die de Heere nu verwekt had, leerde. Zulken alleen konden ingaan in het K. d. H., het rijk waarin gerechtigheid heersen zou en zal. De Schriftgeleerden en Farizeërs hielden er hun eigen inzettingen op na, en meenden daarmee hun gerechtigheid op te kunnen bouwen.

Christus wijst die af. Geen inzettingen, geen mondelinge overlevering, geen traditie. Hij komt met de eis van de onderhouding der Wet. Die toch zou en zal heersen, want de Koning zal heersen in gerechtigheid, en de vorsten naar recht Jes. 32. Zij die met Hem in het K.d.H. willen delen als vorsten, moeten het recht der wet betrachten. Men ziet, dat hier een andere toon gehoord wordt dan in onze bedeling. In een koninkrijk moet de wet heersen, in het Kon. d. H. moet Gods wet richtsnoer zijn. Christus komt du tot Israël met de eis der wet. Jehovah's stem had het volk niet kunnen verdragen. Nu trad de Profeet op door Hem gezonden en eiste hetzelfde wat Jehovah gedaan had, maar zonder bliksem of duisternis, of brandend vuur. Maar de eis was hetzelfde. Wie Zijn woord niet deed, van die zou het gezocht worden, Deut. 18:19. Ja, werd nog verzaamd. Israël was in de wet geplaatst. Deze werd verscherpt tot de inwendige roerselen. Men zie in Mat. 5-7 de eisen gesteld op het ingaan in *Christus' rijk op aarde*, het rijk

der gerechtigheid.

Mat. 7:21 ***” Niet een iegelijk die tot Mij zegt: Heere, Heere, zal ingaan in het K. d. H., maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is.“***

Om in het Koninkrijk in te gaan, moest men 's Vaders wil doen. Die wil kon Israël weten en werd nader door Christus bekend gemaakt. Hij was de als Mozes gezonden Profeet aan Wie God de woorden in de mond gegeven had, Deut. 18:18. Zijn leer was de Zijne niet, maar van Hem Die Hem zond. Wat daarbuiten valt, is ongerechtigheid. Mozes reeds had daarvoor gewaarschuwd. Velen zullen eenmaal komen en tot Christus zeggen: ***“Heere, Heere hebben wij niet in Uw naam geprofeteerd, en in Uw naam duivelen (Gr. demonen) uitgeworpen en in Uw naam vele krachten gedaan. En dan zal Ik hun openlijk aanzeggen: Ik heb u nooit gekend, gaat weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt.”*** En dan gaat vers 24 voort: ***“Een iegelijk dan, die deze Mijn woorden hoort en ze doet; die zal Ik vergelijken bij een voorzichtig man”*** enz. ***“En het zal geschieden de man die niet hoort en zal naar Mijn (Gods) woorden, die Hij in Mijn naam zal spreken, van dien zal Ik het zoeken”***, Deut.18:19. In vs.20-22 is sprake van de valse profeten. In Deut.18:14 is sprake van guichelaars (spiritisten) en waarzeggers, in Mat. 7 van het demonen uitwerpen, wat ook op de spiritistische lijn ligt.

Men ziet dat we de dingen van voren uit moeten verklaren, op dat wat voorafgaat. We moeten ons daarom behoedzaam wachten dingen uit een latere bedeling terug te schuiven naar een vroegere. We zijn in Christus' tijd in een heel andere sfeer. Het gaat om de oprichting van het Kon. aan Israël. De Heere maakt de eisen daarvoor bekend. En Johannes heeft dat als voorloper van Hem gedaan. In Lukas kunnen we lezen, wat de eisen waren. Scharen tollenaars en krijgslieden konden ze betrachten. Zie Luk. 3:1-4. Hij kwam met eisen van *sociale gerechtigheid* in overeenstemming met Jesaja's eis: ***“Wast u, reinigt u, doet de boosheid uwer handeling van voor Mijn ogen weg, laat af van kwaad te doen, leert goed te doen, zoekt het recht; helpt den verdrukten, doet den wees recht, behandelt de twistzaak der weduwe”*** Jes. 1:16, 17.

Dat moest Israël eerst leren. En dan kon plaats hebben, wat er dan volgt: ***“Komt dan en laat ons tezamen richten, zegt de Heere, al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als (witte) wol”*** vs. 8. ***“Indien gij gewillig zijt en hoort, zo zult gij het goede dezes lands eten, maar indien gij weigert en wederspanning zijt, zo zult gij van het zwaard gegeten worden”*** vs. 19, 20. ***“Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer doorzuiveren en Zijn tarwe in Zijn schuur samenbrengen, en zal het kaf met onuitblusselijk (onuitblusbaar) vuur verbranden”*** Mat. 3:12. Dit zal mede de slagregen zijn van Mat. 7:26, 27.

MAT. 8.

Mat. 8:11 ***“Doch Ik zeg u, dat velen zullen komen van Oosten en Westen en zullen met Abraham, Isaak en Jakob aanzitten in het K.d.H. en de kinderen des Koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis: Aldaar zal weinig zijn en knersing der tanden.”***

Aan Abraham, Isaak en Jakob is het land Kanaän beloofd, niet “het hemelse Kanaän,” maar het gehele land zoals Gen. 17 zegt. De kinderen des Kon. zijn de Israëlieten. Die dachten aan een letterlijk Koninkrijk en vormden dat letterlijke Koninkrijk. Daaruit zouden ze uitgeworpen worden in de buitenste duisternis, en anderen zouden hun plaats in Kanaän innemen. De Heere doelt hier op het toekomstig gericht. Dan zal Hij Israël zuiveren en het volk uitzuiveren en de verstrooide oprechte Israëlieten in het beloofde erfdeel brengen, de zondaars daar uit verdelgen. De buitenste duisternis is niet de vuurbrand van de middeleeuwse hel (hoe zou een brandend vuur duisternis kunnen zijn?) maar het verstoken zijn van de Messiaanse zegeningen in het land Israëls.

Het aanzitten in de helder verlichte feestzaal wordt gesteld tegenover de dikke nachtelijke duisternis daarbuiten. Dat is de beeldspraak. De letterlijke zin is: Vele Heidenen zullen Israëls zegeningen ontvangen, vele Israëlieten er van verstoken worden.

MAT. 10. ALLEEN VOOR ISRAEL.

Mat. 10:7 ***“En heengaande predikt, zeggende: Het K.d.H. is nabij gekomen.”***

Dit is de last gegeven aan de 12 discipelen, zie vs. 2-4. De Heere zendt die uit tot algemene proclamatie van het K.d.H. Wat moesten ze doen? Naast de prediking zieken genezen, meelaatsen reinigen, doden opwekken, duivelen (demonen) uitwerpen vs. 8. Wat was de sfeer van dat K. d. H.? *Uitsluitend Israël*. Deze 12 heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: *Gij zult niet henen gaan op den weg der heidenen*, en zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen, maar *gaat veel meer henen tot de verloren schapen van het huis Israëls* vs. 5. 6. Men ziet, dat de sfeer van het K.d.H. tot Israël beperkt is. Israël was het volk voor wie het K.d.H. nabij gekomen was. Weer een bewijs dat het een aards Kon. is. Israël kende geen “hemels” Kanaän d.i. hemel der westerse theologie. Ook zou het niet als volk daarheen opgenomen worden. Het K.d.H. betrof een aards Koninkrijk, is een aardse sfeer.

Mat. 11:11 ***“Voorwaar zegt Ik u: onder degenen, die van vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan meerder dan Johannes, de Doper, doch die de minste is in het K.d.H. is meerder dan hij.”***

Deze tekst is velen duister. Men meent, dat de minste in het K.d.H. de kleinste in het geloof is in deze bedeling en zal staan boven Johannes. Dit zegt deze tekst evenwel niet. Er staat niet, de kleinste, maar de kleinere Gr. mikroteros. En het woord mikros slaat niet op lengte, dus geestelijk genomen niet op grootte, maar op leeftijd. We kunnen hier dus lezen: De Jongere in het K.d.H. En die Jongere is dan Christus zelf. Men ziet hoe alles nu veel beter loopt. En Johannes en Christus horen tot het K. d. H., maar de Jongere, de Latere in geboorte (naar Zijn mensheid) en naar Zijn optreden, is meerder dan Johannes.

MAT. 11.DE GEWELDHEBBERS.

Mat. 11:12 ***“En van de dagen van Johannes de Doper tot nu toe, wordt het K.d.H. geweld aangedaan en de geweldigen nemen het met geweld ”***

Ook deze tekst heeft veel moeilijkheden veroorzaakt. Zien we in, wat het K.d.H. is, dan ligt de oplossing dichterbij. Het K. d. H., door Johannes aangekondigd, werd geweld aangedaan. De S.V. heeft het werkwoord hier passief (lijdend) genomen: wordt aangedaan. Het Grieks heeft dat niet: Vanaf de dagen van Johannes dringt het K.d.H. zich met geweld op (brazelai) (en wel aan de aandacht der mensen). De passieve (lijdende) vorm komt noch met de feiten noch met het verband overeen. In Luk. 16:16 komt het werkwoord brazelai nog eenmaal voor; nu is het beter vertaald. Daar staat: Wet en Profeten zijn tot op Johannes; van dien tijd af wordt het Kon. Gods verkondigd en een iegelijk doet geweld op hetzelfde, (Brazelai). Men ziet hoe hier *dezelfde* vorm staat. In Mat. vertaalde de S.V. het passief, in Luk. actief. Strikt genomen is het noch het een noch het ander, Het is de middelvorm, die beide betekenissen in zich draagt: Zich met geweld opdringen. Uit een vondst in de Papyri blijkt dat dat zich met geweld opdringen of indringen bij afgodische heiligdommen plaats had om het offer aangenam te maken. De offeraars drongen zich met geweld naar binnen, de tegenstand of belemmeringen overwinnende. De geweldhebbers komt slechts eenmaal voor, en wel hier. Er staat niet *de* geweldhebbers, maar geweldhebbers nemen het met geweld (Arpazeo). Dit woord komt hier het eerst voor en verder in Mat. 13:19... de boze (komt) en rukt weg hetgeen in zijn

hart gezaaid was. Verder in Joh. 6:15: met geweld nemen, 10:12 de wolf grijpt ze, 10:28 niemand zal ze uit Mijn hand rukken, zo ook 10:29. Hand. 8:35 de Geest nam Filippus weg Hand. 23:10 hem (Paulus) uit het midden wegrukken, 2 Cor. 12:4 dat hij opgetrokken is geweest; zo ook 1 Thess. 4:17 wij... tezamen met hen opgenomen worden. Judas 23: grijpt ze uit het vuur, Openb. 12:5. het kind werd weggerukt tot God en Zijn troon. Het woord heeft de betekenis van plotseling, snel iets wegnemen zoals de vogelen snel het zaad wegpikken, de wolf snel zich op een schaap werpt en dat verscheurt. Paulus is plotseling uit de volksmenigte weggerukt, ook plotseling van de aarde verplaatst naar het paradijs. Als iets in het vuur valt, rukt men het er snel uit. De gelovigen worden in een punt des tijds veranderd en van de aarde weggenomen.

Die Heere Jezus zegt dat geweldhebbers of geweldigen het K.d.H. wegrukken. O. i. hebben we hier te denken aan een vijandige macht. Niet die van Schriftgeleerden en Farizeën, zoals een der hoofdverklaringen leert, maar gezien het voorkomen van het woord in Mat. 13 worden hier boze geestelijke machten bedoeld. In Mat. 13 zijn dat de vogelen des hemels, die het zaad wegrukken, vs. 4, demonische of boze geestelijke invloeden, die maakten, dat Israël het K.d.H. niet aannam, 13:19. Het was wel nabij gekomen, maar kon terug wijken. En dit is ook geschied. Evenals Epafrodites nabij de dood gekomen was, Fil. 2:27 (zelfde woord), maar die dood weer week, zoo- was wel het K.d.H. nabij gekomen, maar trok zich na. de verwerping van Christus en de Geest terug. De Heere Jezus bedoelt dus dat van af Johannes' dagen geestelijke machten zich in het K.d.H. binnen drongen en die geweldigen verhinderden dat het kwam. Met geweld rukten zij het weg en verblindden Israëls inzicht.

MAT. 13.VERBORGENHEDEN VAN HET K. D. H.

Mat. 13:11 *“En discipelen tot Hem komende, zeiden tot Hem: Waarom, spreekt Gij tot hen in gelijkenissen. En Hij hen antwoordende, zeide tot hen: Omdat het u gegeven is de verborgenheden van het K.d.H. te weten, maar dien is het niet gegeven “*

In Mat. 12 hebben Israëls oversten Christus als Profeet en Koning verworpen. De Meerdere dan Jona vs. 40, 41, de Meerdere dan Salomo, vs. 42 werd verloochend; Israël aanvaardt Zijn Koning niet. Nu openbaart Christus wat plaats zal hebben in de tussenbedeling van de verwerping en de oprichting.

In Mat. 13 hebben we de verborgenheden van het K. d. H., dat is dus het Kon. aan Israël op te richten. Voor we iets naders daar over zeggen, willen we zien, waarmee dat Kon. d. H. vergeleken wordt, of waarbij het voorkomt.

Mat. 13:24 *“Het K.d.H. is gelijk een mens die goed zaad zaaide in zijn akker”.*

Mat. 13:31 *“Het K.d.H. is gelijk een mosterdzaad”.*

Mat. 13:33 *“Het K.d.H. is gelijk een zuurdesem”.*

Mat. 13:44 *“Wederom, is het K.d.H. gelijk aan een schat in den akker verborgen.”*

Mat. 13:45 *“Wederom is het K.d.H. gelijk aan een koopman die schone paarlen zoekt “*

Mat. 13:47 *“Wederom is het K.d.H. gelijk aan een net geworpen in de zee”.*

Mat. 13:52 *“Daarom een iegelijk schriftgeleerde, onderwezen m het K. d. H....”.*

Men ziet, dat deze term 8 maal voorkomt in Mat. 13. Als we dit hoofdstuk ontleden, dus als de opbouw van de structuur nagaan, krijgen we het volgende (overgenomen uit de Companion Bible). (Zie N° 10).

Het Natuurlijke en het Geestelijke

Losse schetsen voor verstand en hart.

I.

HET HOUT VAN DE ABEEL.

Het hout van de abeel is zeer zacht. Wordt een abeelboom gerooid en na een jaar gelegen te hebben in planken gezaagd, een jaar lang gedroogd plank op plank met latjes er tussen zodat de wind vrij spel heeft, dan zal men zich na twee jaar er over verbazen hoe hard het hout is geworden. Wacht men 20-30 jaar en wil men het werkstuk dat men er van gemaakt heeft verbreken, dan zal men zich opnieuw, en nog te meer, verbazen; het hout is 10 maal harder.

Wat is de oorzaak? Dit: het hout heeft de eigenschap zich meer en meer te sluiten, de poriën worden nauwer en nauwer en zijn ten slotte praktisch zo goed als verdwenen. Legt men zulk hout drie maanden in het water, dan zal het, bij enige afmeting (b. v. 20 bij 20) in zijn kern nog droog zijn. De afmeting van een abeelplank krimpt zeer in. Zaagt men het natte hout in latjes van 10 c. m., dan hebben deze na 20 jaar b.v. hoogstens nog 8 c. m. dikte.

Zo met vele gelovigen. Pas op de weg des levens, zijn zij zeer werkzaam, maar teer, broos, zacht. Zal het goed zijn, dan moet hun spontaniteit “krimpen”, zij zelf een meer vaste kern krijgen, de toegangen waarop Satan vat heeft, moeten zich sluiten. Zij zelf zullen dit vaak als een teruggang aanvoelen, in werkelijkheid is het een vaster worden. Het verwerende water van overal heen te vloeien, de beïnvloedende wind van allerlei opinies wordt hoe langer hoe meer buiten gesloten, zij worden vast door en in het Woord.

In de abelenplank is schijnbaar rust, maar als ons gehoor scherp genoeg was, zouden we hem horen kraken en krimpen. Zo ook bij de stiller wordende gelovigen. Konden we horen en zien wat de Doorzoeker der harten hoort en ziet, we zouden het inwendig zich sluiten waarnemen dat het verwerend element buitensluit. Hij richt zich meer en meer op God.

Wat is er nodig voor het hout om hard te worden? Droogte. Zo is voor de gelovige de reis nodig door de grote en vreselijke woestijn des levens. Daar droogt hij het best uit, daar sterft het mooie, zachte, tedere maar ook onvoldragene van het eerste jeugdgroen af, daar ontstaat een kern waaruit God wat maken kan. Jong sappig hout is ongeschikt voor salonmeubels.

Neem b.v. eikenhout. In een oude schuur staan ze daar, de eikenblokken, om te stutten en te stevigen. Ook zij worden weggenomen en opgeborgen. Het schijnt dat hun dienst uit is. Totdat een bekwaam vakman ze opmerkt, ze onderzoekt en koopt. Hij wil er een salon ameublement van maken. Ze zijn krimp vrij en trek vrij, zegt hij. En hij volbrengt zijn voornemen. Het werk is verrassend: mooie stoelen, een prachttafel, een schitterende kast. Al wat niet deugde, valt af. Nu staat het eikenhout in een rijke salon.

Niet; de mooie groenende bloeiende jeugd van het geloof maar het kernachtige volstandig blijvende, geslotene van de onwankelbare uitspraak: “Ik weet Wien ik geloofd heb”, is datgene wat voor God de meeste waarde heeft. Daartoe is het “krimpen” nodig. Is dit; ook geen strijd? Strijd met zichzelf, strijd om de beloften ons van God gegeven en die vaak hoe langer hoe meer van ons of schijnen te komen, te grijpen zoals Paulus Timotheus vermaant naar het eeuwige leven te grijpen alhoewel dit het deel is van hem die tot in Christus gelooft. Is het niet noodzakelijk kleiner en kleiner te worden, ons te verootmoedigen, te vernederen. Het krimpen doet de gelovige pijn. Vroeger kon hij vaak zo blij zijn, zo opgewekt danken, zo har-

telijk bidden, zo gelukkig zijn in zijn beloften. En later kan dat zo weg zijn, dan kan hij zich zo eenzaam gevoelen, kan alles zo buiten hem staan. God laat hem zien dat het al uit Hem was en wil hem begerig maken naar het blijvend bezit in het opstandingslichaam. Hij kan eerst schitteren in Gods troonzaal na hier op aarde gekrompen te zijn, hard te zijn geworden voor de zonde, de wereld, Satan. Eerst moet men voor de zonden sterven wil men levendgemaakt kunnen worden voor God,

Daarom, zuchtende gelovige, gij die u zo dor en doods acht voor God, gij zijt in de woestijn, het land der dorheid, aan het krimpen opdat God iets uit u zal kunnen maken. Het vlees is tot niets nut, de geest moet toebereid worden voor de dag van Christus. We moeten sterven, zullen we kunnen leven. Vele gelovigen menen, dat zij hier moeten leven. Zij moeten juist leren sterven. Sterven voor de zonde, en de zonden. Dat proces wordt eerst ten volle voltrokken bij de dood. En eerst, in de opstanding, en niet eerder wordt ons het leven, waarvoor we hier slechts de belofte en het onderpand hadden. Indien het tarwegraan in de aarde niet valt en sterft, zo brengt het geen vrucht voort. Indien de gelovige hier niet alles afsterft, niet volkomen “krimpt”, zo bereikt hij de hoogste roeping niet. De Leden des Lichaams moeten, in de geest, heilig en onberispelijk, zonder smet of rimpel, voor Christus staan. De “krimping”, de diepe verootmoediging is het onmisbare middel daartoe.

Hoe meer het hout krimpt, hoe vaster het wordt en hoe meer het dragen kan. Hoe meer de gelovige verootmoedigd wordt en zich kan verootmoedigen, hoe meer hij anderen dragen kan. Dat is een der geestelijke toetsstenen: anderen kunnen dragen. “Indien wij met Hem verdragen, wij zullen ook met Hem heersen.” Christus’ grootste triomf is geweest het tegenspreken der zondaren verdragen te hebben. Dat verdragen wordt juist bereikt door het krimpen. Hoe meer men ziet dat in ons dezelfde zonden werken die in anderen tot uiting komen, des te meer zullen wij anderen kunnen dragen, wetende dat wij van hetzelfde hout zijn.

Het “krimpen” is het doden van onze leden die op de aarde zijn. Een zwaar werk, het zwaard opheffen tegen zijn eigen leden, te zwaarder waar onze tijd de vredesgedachte propageert, een gedachte die de koestering van het vlees insluit. Maar de Heere geeft de kracht. De Schrift kent geen vrede dan door strijd, ja door doding. De vrede Gods die alle verstand te boven gaat zal onze harten en zinnen alleen dan bewaren als we onze leden op aarde gedood hebben. De krimping bij dat proces moge pijnlijk zijn, doch ze is heilzaam. We wensen daarom hen, die met Paulus jagen naar de volmaaktheid, een sterke geestelijke krimping. Daaruit alleen toch kan voortkomen het juiste beproeven om de Heere welbehaglijk te wandelen.

(Uit en naar aanleiding van een particuliere correspondentie).

De woordenkeus van Lukas

We geven enkele voorbeelden van de juiste woordenkeus van Lukas:

Hand. 13:7 Anthupatos, stadhouder.

Hand.16:35 Oistratègoi, hoofdmannen. Rabdouchous, stadsdienaar.

Hand. 17:8 Politarchas, oversten der stad.

Hand. 19:35 Megalès Artemidos, grote godin Diana.

Hand. 28:7 Prootos, voornaamste.

De moderne kritiek heeft de meeste dezer uitdrukkingen lang als onnauwkeurig beschouwd. De feiten hebben echter tegen aller verwachting in bewezen, dat Lukas de juiste uitdrukkingen gekozen heeft en dus volkomen betrouwbaar is. Een gewoon geschiedschrijver had zich zeker vergist. Lukas echter werd gedreven door de Heilige Geest.

De Grieksche en Hebreeuwsche letters

De Grieksche hoofdletters,
letters, uitspraak,
beteekenis en getalwaarde

De Hebreeuwsche letters,
eindletters, uitspraak,
beteekenis en getalwaarde

A	α	Alpha	a	1
B	β β	Bêta	b	2
Γ	γ	Gamma	g	3
Δ	δ	Delta	d	4
E	ε	Epsilon	e	5
Z	ζ	Dzêta	dz	7
H	η	Êta	è	8
Θ	θ θ	Thêta	th	9
I	ι	Iota	i	10
K	κ	Kappa	k	20
Λ	λ	Lambda	l	30
M	μ	Mu	m	40
N	ν	Nu	n	50
Ξ	ξ	Xi	x	60
O	ο	Omicron	o	70
Π	π	Pi	p	80
P	ρ	Rô	r	100
Σ	σ σ	Sigma	s	200
T	τ	Tau	t	300
Υ	υ	Upsilon	u	400
Φ	φ	Phi	f	500
X	χ	Khi	kh	600
Ψ	ψ	Psi	ps	700
Ω	ω	Oméga	oo	800

Wil men thans de letters tot cijfers maken, dan komt er boven een accent bij. Het accent links beneden geplaatst, geeft duizenden aan. Voor 6 bestaat het teeken « sti » en voor 90 « coppa ».

א		Alèph	a	1
ב		Béth	b	2
ג		Guimel	g	3
ד		Dâlèth	d	4
ה		Hè	h	5
ו		Wàu	v	6
ז		Zaïn	z	7
ח		Heth	ch	8
ט		Tèth	t	9
י		Jôd	y	10
כ	ך	Kâph	k	20
ל		Lâmèd	l	30
מ	ם	Mém	m	40
נ	ן	Nûn	n	50
ס		Sâmèch	s	60
ע		Aïn	o	70
פ	ף	Pè	p, f	80
צ	ץ	Tsadé	s, ts	90
ק		Gôph	q	100
ר		Resch	r	200
ש		Sin	s, ch	300
ת		Tàu	t	400

De klinkers werden in latere tijden door teekens onder de letters aangeduid.

(In bovenstaande lijst leze men « Gimel » voor « Guimel »).

REEKS I.

Het Profetische Woord

Nº 46.

4. De 8 gelijkenissen van Mt. 13.

A1 1, 2, Plaats. Vertrek. Uit het huis.

B1 3-9 *Eén* gelijkenis: de Zaaier.

C1 10-23 Vraag *van* de discipelen. Antwoord *niet* verstaan.

D1 24-33 *Drie* gelijkenissen. Een andere, een andere, een andere.

E1 24-35 Scharen.

A2 36 Plaats. Vertrek. In huis.

E2 36-43 Discipelen.

D2 44-50 *Drie* gelijkenissen.

C2 51 Vraag *aan* de discipelen. Antwoord verstaan.

B2 52 *Eén* gelijkenis. De Schriftgeleerden.

A2 53 Plaats. Vertrek "van daar".

Weer een schone evenredigheid. We kunnen thans alles niet tot in onderdelen uiteenzetten. We volstaan hier met het volgende:

Een verborgenheid in de Schrift is een geheim of geheimenis, dat tot zekere tijd niet is geopenbaard, maar als het geopenbaard is, even duidelijk als de reeds geopenbaarde waarheid kan verstaan worden door hen, aan wie het geopenbaard wordt. In het O.T. nu worden het lijden en de heerlijkheid van de Messias vlak achter elkaar gezien. We geven nogmaals twee voorbeelden. Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven en de heerschappij is op Zijn schouders Jes. 9:5, 6. De Geest des Heeren Heeren is op mij, omdat de Heere Mij gezalfd heeft om een blijde boodschap te brengen den zachtmoedigen. Hij heeft mij gezonden om, te verbinden de gebrokenen van hart, om de gevangenen vrijheid uit te roepen en de gebonden opening der gevangenis, om uit te roepen het jaar van het welbehagen des Heeren en de dag der wrake onzes Gods, om alle treurigen te troosten," enz. Jes. 61:1-3. De Profeten zagen deze Messiaanse openbaring vlak achter elkaar. Wel was er iets in hen, dat hen de tegenstelling deed inzien in het lijden, maar dat te doorgronden konden en mochten ze niet. God openbaarde hen, dat zij niet zichzelf, dus hun tijd, maar een latere bedienden. Ze worstelden met het probleem van Christus' lijden en heerlijkheid. Hoe konden deze zo vlak na elkaar komen. Hoe kon het welaangename jaar des Heeren gevolgd worden door de dag der wrake, hoe kon de gegeven Zoon direct de heerschappij dragen en Zijn naam direct uitblinken als Wonderlijk, Raad, sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst. Dat nu doorvoelden ze, maar doorzagen het niet. Christus Zelf geeft, zoals we zagen, hier de oplossing door van Jes. 61:1-2a te verklaren: Heden is deze Schrift in uw oren vervuld Luk. 4:21. Hij las niet het verdere, vers 20 en maakte daarmee een insnijding. Hij zette de delen, die achter elkaar staan, van elkaar. Hij schoof ze uiteen.

Hierin ligt de verklaring voor de nog onvervulde profetie. Ze zal letterlijk vervuld worden over hen, over wie ze gesproken is. Maar de tijden der vervulling der afzonderlijke delen is niet dezelfde. Tussen het ene en het andere deel kunnen eeuwen liggen. Het welaangename

jaar voor Israël is voorbij, de dag der wrake niet. Tussen beide delen liggen reeds 19 eeuwen. Hoe komt dat? Omdat het Koninkrijk uitgesteld is. De oorzaken daarvan vinden we in de verborgenheden van het. K. d. H., in Mt. 13. Daar worden ons de oorzaken van het uitstel der verdere vervulling aangegeven, en wel in gelijkenisvorm. Gelijkenissen zijn daarom niet gegeven om lessen in moraal of ethiek te geven, niet voor evangelisatiedoeleinden, niet voor evangelie verkondiging. *De gelijkenis van Mt. 13 en andere plaatsen moet men inzien en uitleggen naar de tijdsbedelingen in het K. d. H.* Ze dienen om iets te verbergen voor de buitenstaanders “uit het huis” en om iets te openbaren voor hen, die verkoren worden ingewijden te zijn, “in het huis” S.V. naar het huis, vs. 36. De discipelen vernemen het waarom der mislukking van Israël en krijgen inzicht in het verloop der Koninkrijks gebeurtenissen. We willen dat ook nagaan na andermaal een structuur gegeven te hebben, die enkel bijzonderheden uitwerkt.

A1 1-9 De Zaaier. Vierderlei bodemgesteldheid,
Israël verstaat niet.

B1 24-30 Het onkruid, Goed en slecht tezamen, gescheiden bij de oogst, d.i. het eind der eeuw. Het slechte weggeworpen om te verbranden. Wenig en knersing der tanden.

C1 31, 32 Het mosterdzaad. Eén boom.

D1 33 Het zuurdeeg. Verborgen in 3 maten meel.

D2 44 De schat. Verborgen in het veld.

C2 45, 46 Schone paarden, *Eén* parel

B2 47-50 Het Net. Goed en slecht tezamen gescheiden aan het eind der eeuw. Het slechte weggeworpen. Wenig en knersing ter tanden.
De discipelen verstaan.

A2 51-52 De Schriftgeleerde. De schat geopend voor hen die in huis zijn.

Men ziet uit deze uitgewerkte structuur nog schoner de innerlijke harmonie. Geen enkel boek is op deze wijze zo parallel en systematisch opgebouwd. Hiermee bewijst de H.S. haar Goddelijk karakter en spot met alle kritiek.

In de eerste 4 gelijkenissen toont de Heere aan waarom en hoe Israël mislukt. Enkele korte aantekeningen

De Zaaier. Vierderlei grond, vierderlei bediening in Israël,

a Bij de Weg. Bediening van Johannes “Bij de weg” Luk. 3:7, 8, Mt. 21:32.

b Op steenachtige plaatsen. Bediening van Christus. Voor een tijd Luk. 4:14-29 Mt. 27:19-25.

c Onder de doornen. Bediening der 12 Apostelen in Handelingen “Onder de doornen” Hebr. 6:8 Hand. 8:13.

d Goede aarde. Vrucht. Bediening in de tijd van het einde. Aangenomen Jes. 60:21, Rom. 11:26, Hos. 14:7 enz.

Vanzelf waren in alle vier deze bedieningen vierderlei soort personen. Ook onder Christus’ bediening was er goede aarde. Zij zullen hun deel niet missen. Hunner wacht de ingang in het K. d. H. bij de eerste opstanding. Ook was er onder Johannes’ bediening goede aarde. Denk aan de 2 discipelen die tot Jezus kwamen Joh. 1. De vier bedieningen in hun geheel bezien vertonen echter de 4-erlei gesteldheid van de akker.

De zaaier is niet Christus maar een zaaier in het algemeen.

Deze gelijkenis laat een ruime *toepassing* toe voor alle tijden. Overal waar Gods woord gebracht wordt heeft het deze uitwerking. De *uitlegging* geldt Israël.

Het onkruid. Een mens die zaait. De Zoon des mensen vs. 24-37.

Akker de wereld vs. 24. 38.

Het goede zaad de kinderen des Koninkrijks vs. 24 en 38.

Het onkruid de kinderen des bozen vs. 25 en 38.

De vijand het onkruid de duivel vs. 25 en 39.

De oogst de voleinding der “wereld”, Gr. aioon = eeuw vs. 30, 40.^k

De maaiers de Engelen vs. 30 en 41.

De Heere legt deze gelijkenis zelf uit. We hebben er niets bij te voegen. Alleen moet t.o.v. de vertaling hier opgemerkt worden, dat in vs. 39, 40 en 49 in het Gr. telkens dezelfde uitdrukking staat n.l. sunteleia tou aionos. Deze is vertaald door: voleinding der wereld in vs. 39 en 40 en voleinding der eeuwen in vs. 49. Geen dezer is juist. Er moet staan: voleinding der eeuw. Vertaling is hier zeer gebrekkig. (Zie: De Tijden der Eeuwen).

Het Mosterdzaad. Overmatige groei. Mosterdzaad is een moes

kruid vs. 32 wordt geen *boom* tenzij door onnatuurlijke aanwas. Zo zal het afvallige Israël in de eindtijd overmatig aanwassen en de grote Hoer van De Openbaring worden die in Babel tronen zal. Het was het kleinste onder de volken, Deut. 7:7 werd nu een boom met vogelen er in. Vogels zijn symbool van boze machten, zie vs. 4 en 19 Op. 10:2 (onreine geesten en alle onrein en hatelijk gevogelte). Christus tekent ons hier de wereldheerschappij van Israël onder de Antichristus.

Het Zuurdeeg. Steeds teken van bederf in de H. S., zie Ex.12:15 Zuurdesem de leer der Fari-zeën en schriftgeleerden, Mt. 16:6-12; zie ook Mk. 8:15, geveinsdheid, zie Luk 12:1 Oude zuurdesem moet uitgezuiverd worden volgens Paulus, 1 Cor. 5:6-8, Gal. 5:9. Het is de desem van kwaadheid en boosheid, 1 Cor. 5:8. Zie voorts Ex. 34:25, Lev.2:11, Am. 4:4, 5.

Drie maten meel. Dat is de reine natuur van Christus, zie Lev. 2:11. Door Israël zal Zijn 3 voudig ambt- verricht; in die reine natuur, het profetisch, priesterlijk en koninklijk ambt — zo verwrongen en verleugend worden, dat de Antichristus Christus' plaats zal innemen Anti = in de plaats van. De vrouw — Israël. De vrouw van Jehovah, die tot hoer wordt.

Geheel doorzuurd. De hele wereld door die leer doortrokken.

Wel verre dat dit een beeld zou zijn van de doorwerking van het Christendom zoals men graag beweert, is het beeld van de doorwerking van het Antichristendom, van de geest van de Antichristus.

Hiermee sluit de eerste helft af, Christus laat zien waarom Israël mislukt en waarom het K. d. H, dat nabij is, wijken zal. Is dat nu het einde? Neen, want Gods roeping en verkiezing zijn onberouwelijk. De tweede reeks toont; ons de innerlijke werkzaamheid Gods met Zijn volk tot oprichting van het Koninkrijk.

De Schat. Dat is Israël. De Akker der wereld vs. 38. De Vinder is Christus. Christus vindt het Volk des eigendoms Ex. 19:5, 6; Deut. 14:2; 26:18 in de wereld. Hij koopt die wereld door Zijn dood en daarmee Israël, om het eenmaal te bezitten. Israël nu verborgen tot dat Christus als Zijn Koning komt, Op. 11:15.

De Parel. Dat is Israëls overblijfsel. Parel ontstaat door lijden en in de wateren. Zo zal Israëls overblijfsel geheiligd worden door lijden onder de volken, in de eindtijd, Op. 17:15. Versiert de hoer zich o. a. met parelen, Op. 17:4, deze groep is een parel op zichzelf. De koopman heeft reeds alles verkocht en deze parel zal Zijne zijn. Ze vormt waarschijnlijk de Bruid. Deze zal er althans ook in begrepen zijn.

Het Net. Tegenhanger van het onkruid. Uit de zee der volken zal God het net laten trekken van Israëls bijeenvergadering. In het K. d. H. worden de goeden en bozen gescheiden aan het eind der eeuw. De afvalligen worden gescheiden van de God getrouwe kinderen Israëls. Door de engelen.

De Schriftgeleerden. De discipelen behoorden tot die groep. En verder allen die in Israël Jezus als Messias erkennen en Zijn naam zullen brengen onder hun volk. De nieuwe dingen zijn mogelijk de N.T. Openbaring, wat betreft dan de boeken die voor de besnijdenis zijn (Evangelien — Jacobus 1-2, Petrus 1-3, Joh. Judas, Openb.)

MT. 16 GIJ ZIJT PETRUS. Het K. d. H. geldt dus steeds het aardse aan Israël op te richten Koninkrijk. We zetten thans de tekstenreeks voort.

Mat. 16:19 “En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen en de poorten der hel (hades = dodenrijk) zullen haar niet overweldigen, (d i. in macht overtreffen). En Ik zal u geven de sleutelen van het K. d. H. en zo wat gij zult binden op de aarde (in het land) zal in de hemelen gebonden zijn, en zo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.”

Deze tekst is ontzettend misverstaan. Allereerst door Rome, dat daarop zijn Pauselijke stoel stelt. Maar niet minder door het Calvinisme, dat daarop zijn ban of uitsluiting uit het Lichaam van Christus grondt. Wanneer we niet inzien, wat het K. d. H. is, loopt vanzelf de verklaring van deze tekst vast. Dat begint reeds met vs. 18. De Heere zegt tot Petrus: Gij zijt Petrus d.i. een steen. En op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen. Rome zegt: Dat is op Petrus. Maar dat staat er niet. Niet op Petrus is of wordt de gemeente gebouwd. Waar zouden de andere apostelen der Besnijdenis blijven. En Paulus? Er staat op deze Petra. Dat is Petrus' belijdenis, zegt de Reformatie, bijzonder het Calvinisme. Maar dat staat er ook niet. Dan had de Heere wel het woord homologia gebruikt. Hij zegt echter Petra d.i. Rots of Rotssteen. En dat is Hijzelf. Hij bouwt geen gemeente op 'n mens. Veel minder op één mens. Dat ware het heil verleggen naar de plaats die voor altijd ongeschikt, ontoereikend en onmachtig is. Hij bouwt Zijn Gemeente, hier uit Israël, op Zichzelf, Jes. 28:16; Ps. 118:22; 1 Petr. 2:7. Ware ze op Petrus gebouwd, dan zouden de poorten der hel (dodenrijk) haar wel in macht overtreffen, want Petrus is gestorven en wacht nog op de opstanding. Alleen op Hem, die geen verderving heeft gezien, is ze veilig gebouwd.

En nu de sleutelen van het K. d. H. We moeten ook hier handhaven, dat het K. d. H. het Messiaanse Koninkrijk over Israël is. Aan Petrus nu werd de macht gegeven die hij later met de andere apostelen delen moet, Mt. 18:18: Gij (meervoud) om dat Kon. te openen of toe te sluiten. Hij opent: het in Hand. 2: ***“U komt de belofte toe (voor dat Kon.), en uw kinderen.”*** Hij sluit dat b.v. bij Ananias en Saffira Hand 5, bij Simon de Tovenaar Hand. 8. Het K. d. H. betreft niet het Lichaam. Daarvoor werd alleen Paulus geroepen. Het K. d. H. ligt op het terrein der Besnijdenis. De 12 Apostelen gingen alleen tot de Besnijdenis Gal. 2:7-9. Derhalve kon Petrus zich geen macht aanmatigen over de gelovigen uit de Heidenen. Hiermee valt de Pauselijke machtsverheffing en de Calvinistische machtsaanmatiging. Tussen Hoofd en Lichaam

staat geen sleutelmacht. Tussen Koning en onderdaan zeer wel.

Nu krijgen we nog de woorden: Wat gij binden zult op de aarde zal in de hemelen gebonden zijn. Voor aarde is ook land te lezen, maar ook als we het nemen in de betekenis van *aarde*, dan nog betreft die aarde alleen de sfeer van Israël, want Petrus heeft geen roeping gehad voor de Heidenen. Hij blijft Israëlitisch Apostel, zie 1 Petr. 1:1, 2:9, (Ex. 19:6), 2:12, 2 Petr. 3:4. Hij is voor Israël, krijgt geen macht over de Heidenen. Hij is bedienaar der Besnijdenis. Onder hemelen hebben we een afkorting te verstaan en wel K. d. H., pas door de Heere genoemd. Maar dan naar zijn openbaring in de toekomstige eeuw, als de Heere Koning zal zijn op de aarde en al de koninkrijken onder de ganse hemel Zijns zullen zijn.

Ik zal u geven de sleutelen van het K. d. H.

Zo wat gij binden zult op de aarde.

Zal in de hemelen gebonden zijn.

Zo wat gij ontbinden zult op de aarde Zal in de hemelen ontbonden zijn.

Wat is nu die binding of ontbinding? Dat blijkt uit Joh. 20:23: ***“Zo gij iemands zonde vergeeft, dien zijn zij vergeven, zo gij iemands zonden houdt, dien zijn zij gehouden.”*** Aan Petrus en zijn medeapostelen (zie Mt. 18:1, 18) wordt de *macht gegeven tot zonde vergeving*. Die macht oefenen zij uit in Hand. zie 4:37, 5:1-10. In Paulus' evangelie is geen sprake van zonde vergeving maar van rechtvaardiging. Vergeving toont de schuld, rechtvaardiging ontkennt schuld. Ook zo blijkt, dat de sleutelen niet door gaan voor de gelovigen tot wie Paulus' evangelie komt. Voorts wordt wel aan *hen* die macht gegeven, maar niet gezegd, dat zij die kunnen of mogen of moeten overdragen aan anderen of opvolgers. Zo hebben de sleutelen van het K. d. H. geen betrekking op hen voor wie Paulus geroepen is. De sleutelen van het K. d. H. zijn nooit overgedragen, zelfs niet aan Paulus. Ze bleven in handen van de 12 Apostelen, geroepen in Christus' aardse bediening en blijven mogelijk ook in de toekomstige eeuw bij hen berusten.

Toegang met vertrouwen

“In welken wij hebben de vrijmoedigheid, en den toegang met vertrouwen, door het geloof aan Hem”. Ef. 3:12.

Een heerlijke boodschap. Laat ons nooit denken, dat we toegang kunnen verdienen of dat ons geloof er ons recht op geeft. En dat des te minder, nu er bij staat: “met vertrouwen”;

Nooit zegt de Schrift dat we iets hebben “om reden van” ons geloof, doch steeds is het “door middel van” (dia, 4^e naamval) ons geloof. Het geloof op zichzelf helpt ons niet en er is ook geen verdienste in. Het is slechts een kanaal, een middel.

En in deze tekst is er zelfs geen sprake van ONS geloof, maar volgens de geïnspireerde woorden van ZIJN geloof.

Als we op ons zelf steunen, verliezen we alle vrijmoedigheid. Hoe heerlijk, dat we Hem hebben en dat Hij door Zijn geloof, Zijn getrouwheid, alles volbracht heeft. Daarop kunnen we steunen en zo hebben we vrijmoedigheid en vertrouwen.

REEKS II.
Van Eeuwigheid tot Eeuwigheid
Nº 29.

WAT IS DE PAROUSIA.

Het Russellisme meent, dat het woord parousia (spr. uit: paroezia) in de S.V. vertaald door toekomst, komst, aankomst uitsluitend tegenwoordigheid betekent. We willen dat nagaan uit de 24 teksten, waarin het in het N.T. voorkomt.

Mt. 24:3 *“Zeg ons wanneer deze dingen zullen zijn en welk zal het teken zijn van Uw toekomst en van de voleindiging der wereld (Gr.: aioon).”*

Mt 24:27 *“Want gelijk de bliksem uitgaat van het oosten en schijnt tot het westen, also zal ook de toekomst zijn van den Zoon des mensen.”*

Mt. 24:37-39 *“En gelijk de dagen van Noach (waren), also zal ook zijn de toekomst van de Zoon des mensen. Want gelijk zij waren in de dagen voor de zondvloed, etende en drinkende, trouwende en ten huwelijk uitgevende, tot den dag toe, in welke Noach in de ark ging en bekenden het niet, totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam, also zal ook zijn de toekomst van den Zoon des mensen.”*

De discipelen vroegen de Heere naar drie dingen:

- 1ste Vr.: Wanneer zullen deze dingen zijn.
- 2^e Vr.: En welk zal het teken zijn van Uw toekomst.
- 3^e Vr.: En van de voleinding van de aioon.

De Heere beantwoordt de drie vragen.

Antw. op vr. 1: Mt. 24:4-6.

Antw. op vr. 2: Mt. 24:7-28.

Antw. op vr. 3: Mat. 24:29-25:46.

Om het antwoord op vr. 2 is het ons thans te doen. (Zie voor de andere Dl. I: Uit Israëls Profetie).

Het teken van de toekomst, de parousia, is oorlog, hongersnood, pestilentie, aardbevingen streeksgewijs (grondtekst), vs. 7 als inleiding, vs. 8. Verder vervolging, vs. 9 en 10; het opstaan van valse profeten, vs. 11, prediking van *het evangelie des koninkrijks* tot een getuigenis voor alle volken, vs. 14, het zien van de gruwel der verwoesting staande in de heilige plaats, vs. 15, het vluchten uit *Judea*, vs. 16-20, de grote verdrukking, vs. 21, het optreden van valse christussen en valse profeten, vs. 21-26. Men ziet, hoe het teken samenvatting is van vele kentekenen van 's Heeren parousia. Wil dat nu zeggen, dat de Heere dan al tegenwoordig is?

De vraag is, wat men onder Zijn tegenwoordigheid verstaat. In Fil. 4:5 staat: De Heere is nabij. Als we de betekenis daarvan nagaan, blijkt, dat dit een nabij zijn is niet met Zijn hulp of kracht of geest, maar een lichamelijke, hoewel onzichtbare tegenwoordigheid. Maar dat is niet de parousia van Mt. 24. De parousia is 's Heeren tweede komst in heerlijkheid tot de aarde. De Heere komt dan met Michaël, 1 Thess. 4:16. En Michaël staat eerst op in de grote verdrukking, Dan. 12:1. Niet er reeds lang voor.

De parousia van Christus is als de bliksem; gelijk deze snel verschiet van oosten naar westen, alzo zal 's Heeren parousia zijn. Niet als die der valse profeten, vs. 24:27. Zie ook 2 Petr. 1:17.

Dat bewijst ook vs. 39. De dagen voor de Vloed vinden hun antitype in de dagen voor de parousia. Evenmin als de Vloed er was toen zij aten en dronken, evenmin is de Heere tegenwoordig, in Russellistische zin, wanneer de toekomstige aardbewoners zo doen. En evenzo als het ingaan in de ark die tijd afsloot, evenzo zal het uitkomen uit de hemelen de aïoon afsluiten. Met elkaar vergeleken worden de komst van de vloed en de toekomst van Christus. Even snel als de Vloed kwam, even snel is de toekomst van Christus. Hij overvalt de aardbewoners. Ook zo blijkt, dat Christus niet onzichtbaar tegenwoordig is.

Vs. 40 en 41 is daar mede een bewijs voor. Er staat duidelijk: **“Alsdan zullen er twee op de akker zijn, de een zal aangenomen en de ander zal gelaten worden. Daar zullen twee vrouwen malen in den molen, de ene zal aangenomen en de andere zal verlaten worden.”** Nog nimmer is daar iets van gezien.

Vs. 42 zegt: **“Waakt dan, want gij weet niet, in welke ure uw Heere komen zal.”** Hier is sprake van een ure, waarin de Heere komt. Niet een lang tijdperk, waarin Hij tegenwoordig is.

Het woord parousia heeft voor ons niet uitsluitend de betekenis van tegenwoordigheid. Het Oud Hollandse woord toekomst betekent niet iets wat in het verschiet gebeuren zal, maar het komen tot. Als zodanig was het toen een gepast woord om 's Heeren tweede komst uit te drukken. Het betekent in de Schrift: komst tot het oprichten van het Koninkrijk of tot een officieel bezoek.

WANNEER.

De parousia heeft eerst plaats *na de grote verdrukking*. Mt. 24:29. En dit wijst naar de grote verdrukking van Dan. 12. Het bewijs levert de tekst zelf. Mt. 24:21 zegt: **“Want alsdan zal grote verdrukking wezen, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe en ook niet zijn zal.”** Dan. 12:1 luidt: **“En te dier tijd zal Michaël opstaan, die grote vorst, die voor de kinderen uws volks (Daniels volk) staat als het zulk een tijd der benauwdheid zijn zal als er niet geweest is tot op dienzelfen tijd toe, en te dezer tijd zal uw volk verlost worden.”** Waar er niet twee zulke nimmer geweest zijnde verdrukkingen zullen plaats vinden, valt Mt. 24 en Dan. 12 samen, 's Heeren parousia komt eerst na de verdrukking *dier* dagen. Niet dus 1873 of 1874 toen er geen grote verdrukking plaats had, allermint van Daniëls volk. Zon en maan worden eerst verduisterd voor het teken van de Zoon des mensen verschijnt. Welk dat teken is, is niet te zeggen. En dan zullen alle geslachten des lands (niet der aarde) d.i. al Israëls geslachten de Zoon des mensen zien komen *op de wolken des hemels*, Mt. 24:29, 30. Zie Zach. 12:12.

DE OPNAME.

De parousia heeft meer dan een fase. Dat blijkt ook uit 1 Cor. 15:23 **“Maar een iegelijk in zijn orde, de Eersteling Christus, daarna die van Christus zijn in Zijn toekomst”** (parousia). Het gaat hier over het levendmaken. Die levendmaking — wat nog iets anders is dan de opwekking en de opstanding — geschiedt in orden, in groepen. Met de laatste bazuin worden de levendgemaakten opgenomen. Het Russellisme meent, dat, waar Christus vanaf 1874 tegenwoordig is, vanaf die tijd de levendmaking der gelovigen plaats vindt en wel bij hun sterven. Dit is tegen de Schrift. 1 Cor. 15:23 zegt, dat er orden zijn; hiermee wijst het de individuele levendmaking af. Vs. 52 zegt, dat die groepen eerst bij de laatste bazuin opgenomen worden, niet op het sterfbed. Dan weerklinkt er bovendien geen bazuin. En dat de persoonlijke opname bij het sterven wegvalt, bewijst 1 Thess. 4:15, waar de Apostel zegt, dat de leven-

den de doden niet zullen voorkomen, Gr.: eerder zullen aankomen, dus omgekeerd de doden de levenden ook niet zullen voorafgaan. Vs. 17 is hierin verder afdoende; het zegt, dat zij *tezamen*, Gr. tegelijkertijd, zullen opgenomen worden. Men late dus de gedachte varen, alsof men individueel bij het sterven de Heere tegemoet zou gaan nu Hij tegenwoordig heet te zijn. Dit is tegen de Schrift. De opname geschiedt eerst in dat deel der parousia, wanneer de laatste bazuin weerklinkt.

In 2 Thess. 2:1 zijn beide nauw verbonden. Paulus zegt daar: ***“En wij bidden u broeders door (d. i. met het oog op) de toekomst van onzer Heere Jezus Christus en onze toevergadering (Gr.: op en samenleiding) tot Hem, dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand of verschrikt door geest (d. i. van een, die zegt geestesgave te hebben) noch door woord (van een die zich voor profeet uitgeeft) noch door zendbrief als van ons geschreven (er waren dus toen reeds ondergeschoven, onechte brieven) alsof de dag des Heeren (niet van Christus) tegenwoordig ware”*** (het woord, door aanstaande vertaald is in 1 Cor. 3:22, Gal. 1:4, Hebr. 9:9 door tegenwoordig overgezet). Paulus verbindt de parousia aan de dag des Heeren. Voordat deze er is, kan gene niet komen. Reeds in die tijd geloofde men, dat die dag des Heeren er was, zoals thans het Russellisme ook meent. Paulus zegt nu, dat er dan nog wat anders te zien is. De mens der zonde moet eerst geopenbaard worden en in de tempel Gods zitten. Wat die tempel Gods is, leert Op. 11:1, Het is een opmeetbaar gebouw met een altaar, staande te Jeruzalem, vs. 8. Zolang dit alles er niet is, heeft des Heeren parousia ook niet plaats.

Dat de Heere nu nog niet “tegenwoordig” is, bewijst mede het woord “de Heere tegemoet”, Gr.: ter ontmoeting van de Heere. Hoe kan men iemand, die tegenwoordig is, tegemoet gaan. Hetzelfde woord komt nog voor in Mt. 25:6, waar de tien maagden de bruidegom tegemoet gingen. Waartoe was dat nodig als hij bij haar al tegenwoordig was. Ook in Hand. 28:15 waar de broeders Paulus tegemoet gingen. Als Paulus al in Rome was, waarom gingen de broeders hem dan nog tegemoet. Zo met de Heere: Als Hij onzichtbaar tegenwoordig is, heeft men Hem niet meer tegemoet te gaan.

VERDERE TEKSTEN.

In 1 Cor. 16:17 is het woord parousia vertaald door: aankomst. ***“En ik verblijd mij over de aankomst van Stefanus en Fortunatus en Archaicus, want dezen hebben vervuld, hetgeen mij aan u ontbreekt.”*** Hier denken we niet alleen aan het tegenwoordig zijn, maar ook over de komst dier broeders. De parousia dezer mannen hield een zending in, een ambtelijk bezoek. Dat is dan ook de betekenis, waarin het in de ongewijde litteratuur voorkomt.

In 2 Cor. 7:6 is sprake van de parousia van Titus, S.V.: de komst van Titus. Ook hier geldt het een officiële afvaardiging en zending. Dat hier niet allereerst gedacht moet worden aan de tegenwoordigheid, volgt uit het slot van het vers: ***“... en niet alleen door zijn komst, maar ook door de vertroosting, met welke hij over u vertroost is geweest.”***

In 2 Cor. 10:10, Pil 1:26 en 2:12 is parousia vertaald door tegenwoordigheid. Ook hier heeft het woord de betekenis van ambtelijk, in zekere functie gebracht bezoek.

In I Thess. 2:19; 3:13; 4:15; 5:23 en 2 Thess. 2:1, 8; 2 Petr. 1:16; 3:4; 1 Joh. 2:28 betreft het woord de tweede komst van Christus, in 2 Thess. 2:9 de komst van de zoon des verderfs. In dit laatste vers betreft het niet alleen de tegenwoordigheid van het Beest, maar alles wat er toe leidt zijn optreden voor te bereiden en uit te werken. Dit geschiedt door Satans werking door en in allerlei kracht en tekenen en wonderen der leugen.

We zeiden reeds dat parousia niet uitsluitend betekent tegenwoordigheid. We zullen

dit ook nog bewijzen uit 2 Petr. 3:12, waarin sprake is van de toekomst van de dag Gods, waartoe de gelovigen, waaraan Petrus schrijft, zich moeten haasten. “... **verwachtende en haastende tot de toekomst (parousia) van den dag Gods.**” Hoe kan men zich haasten naar iets wat tegenwoordig is. Hoe kan men zich haasten naar een dag, die nog door een andere dag, de dag des Heeren, moet voorafgegaan worden als naar iets dat al tegenwoordig is. Wel kan men zich haasten naar de komst van iets, niet naar de tegenwoordigheid er van.

Alles overziende geloven we, dat men het begrip parousia niet te eng moet nemen. Het houdt niet alleen het tegenwoordig zijn in, maar ook het komen en aankomen. Men kan hier denken aan de betekenis, die het woord in die tijden had. Men sprak toen van de parousia van de keizer of de koning of de stadhouder. Dat was het officiële, met zeker doel gebracht bezoek. In het woord parousia was alles begrepen, wat er mee in verband stond. Men bereidde de wegen, versierde de straten, enz. alles ter wille van de parousia. Wie naar de reden vroeg, kon ten antwoord vernemen: Het is voor de parousia van de keizer. Evenals ons volk in 1923 het 25 jarig jubileum van de regering onzer Vorstin vierde en in dat jubileum alles begrepen was, wat er mee verbonden was, n.l. de inrichting en voorbereiding der feestelijkheden, de vooravond ervan, de rijtocht van de Ruijtenhoeck naar het Paleis in Den Haag, de daarop gevolgde verdere festiviteiten, Haar tocht naar Amsterdam, enz., zo omvatte de parousia van ouds niet alleen de tegenwoordigheid van de vorst, maar tevens alle voorbereidselen, al was zijn aankomst in het gewest of bij een stad een der eerste hoogtepunten.

DE VERSCHIJNING ZIJNER TOEKOMST.

De Parousia des Heeren omvat mede het tegenwoordig zijn in de lucht, mogelijk nog onzichtbaar, maar blijft daartoe niet beperkt. Zij omvat ook het verschijnen voor aller oog, de komst op de Olijfberg, Hand. 1:11 (Hij zal *alzo*, d.i.) zichtbaar, voor Israëls gelovig overblijfsel, in het vlees, met de wolken *des hemels*, niet der verdrukking wederkomen) de intocht in Jeruzalem, Mt. 23:39 en het zitten op Zijn troon, Mt. 25:31. Als men dus over de parousia spreekt, heeft men dus mede in het oog te houden, dat de parousia niet alleen een toestand is — het tegenwoordig zijn — maar tevens een werking, het komen tot.

Dat dit zo is, blijkt uit 2 Thess. 2:8, waarin sprake is van de *verschijning* Zijner toekomst. De verschijning is een onderdeel der parousia, waaruit volgt, dat de parousia een gehele reeks van feiten omspannt. Evenals we weten van de komst van de vorstelijke stoet en nu de verschijning er van af wachten, waarmee het komen zich voor ons verwerkelijkt, tot zichtbare komst wordt, zo heeft de parousia een verschijning, waarbij de Heere lichamelijk zichtbaar wordt, eerst voor degenen die Hem verwachten tot zaligheid (behoudenis). Heb. 9:28, 1 Thess. 1:10, dan voor de geslachten des lands, Zach. 12:12, Op. 1:7 (aarde = land). Het Russellisme heeft geen verschijning. Waartoe zal iets dat steeds onzichtbaar tegenwoordig is, nog verschijnen.

DE VERSCHIJNING.

Het woord: verschijning, Gr. epiphaneia, komt slechts 6 maal voor in het N.T., n.l. in:

1 Thess. 2:8 “... **de verschijning Zijner toekomst.**”

1 Tim. 6:14 “... **dat gij dit gebod houdt tot op de verschijning van Christus Jezus.**”

Tit. 2:13 “... **verwachtende de zalige (gelukkige) hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onzen Zaligmaker (Behouder) Jezus Christus.**”

1Tim. 1:10 “**Doch nu geopenbaard is door de verschijning onzes Zaligmakers Jezus Christus, Die den dood heeft te niet gedaan...**”

- 2 Tim. 4:1 ***“Ik betuig dan voor God en den Heere Jezus Christus, Die de levenden en doden oordelen zal in Zijn verschijning en in Zijn koninkrijk.”***
- 2 Tim. 4:8 ***“Voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid, welke mij de Heere de rechtvaardige Rechter in dien dag geven zal en niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning hebben liefgehad.”***

In al deze teksten ziet het woord epiphaneia op een verschijning van Christus. Uit 2 Tim. 4:1 blijkt, dat de verschijning onderscheiden wordt van het Koninkrijk. In Zijn verschijning komt Hij na de mens der zonde te niet gemaakt te hebben, d.i. van kracht ontdaan, allereerst om de gelovigen te oordelen, wat geen veroordelen is, maar een uitdelen van het loon naar hetgeen zij voor Hem gedaan hebben. In Zijn Koninkrijk oordeelt Hij anderen. Men denke hierbij aan de tweede opstanding en het witte-troon gericht. Op. 20. Indien de Heere nu al onzichtbaar tegenwoordig was, zou het oordeel over doden en *levenden* reeds begonnen moeten zijn. We merken daar niets van. Ook hieruit moeten we besluiten, dat Hij nog niet tegenwoordig is in Zijn parousia.

In 2 Tim. 1:10 is sprake van Christus' eerste komst en Zijn verschijning na Zijn opstanding. *Dit was een zichtbare verschijning.* Jezus ontmoette de vrouwen, zij grepen Zijn voeten en aanbaden Hem, Mt. 28:9; de Emmaüsgangers zagen Hem, Luk. 24:31; evenzo Petrus, vs. 34; evenzo de Elf. vs. 36-40; ook Paulus heeft Hem gezien, 1 Cor. 15:5 en 6. Het blijft onverklaarbaar, waarom de Heere Zich toen wel vertoond heeft met vele gewisse kentekenen en het eenmaal niet weer doen zal. Waar de eerste verschijning een zichtbare is geweest, zal de tweede zeker geen onzichtbare zijn. Een onzichtbare verschijning is een tegenspraak in woorden. Elke verschijning is een zichtbaarwording van de persoon in kwestie. Is de eerste een zichtbare, waarom zou dan de tweede een onzichtbare zijn.

2 Tim. 4:8 spreekt over hen, die Zijn verschijning hebben liefgehad. Er staat niet, dat deze gelovigen die verschijning gezien hebben, zij hebben die liefgehad. Hier doelt Paulus wel op de verschijning Zijner toekomst. (Zie nader Dl. III Veelvuldige wijsheid Gods).

OPENBARING.

In dit verband moet ook nog een woord gezegd worden over Openbaring van Christus. Meestal verstaat men hier onder zoveel als de verschijning. Schriftuurlijk gaat dit niet op. Het Gr. woord apocaluupsis betekent eigenlijk afdekking, onthulling, ontsluiting, uittreden uit het verborgen zijn. Bij een apocaluupsis zijn altijd voorhangsels weg te nemen. Wat geopenbaard wordt is er wel, maar kan zonder meer niet gezien worden.

Thans is Christus verborgen in God, Col. 3:3. Wanneer Christus uit die verborgenheid gaat uittreden, n.l. voor de wereld, begint Zijn openbaring, het bewijs, dat Hij bestaat, niet voor de gelovigen allereerst, maar voor de wereld. Openbaring gaat dus vooraf aan de parousia en aan de verschijning. Als de oordelen van Openb. aanvangen, begint de openbaring van Jezus Christus. Eerst in Op. 14 evenwel begint Zijn parousia, Zijn uittreden uit de hemel. De verschijning is eerst in Op. 19.

We hebben dus dit: De openbaring gaat over in de parousia, zonder op te houden, deze in de epiphaneia, zonder dat de eerste twee ophouden. De openbaring is dus het meest omvattende begrip, de verschijning het minst omvattende.

Het woord apocaluupsis komt 18 maal voor in het N.T. en is meestal door: openbaring vertaald, n.l. in: Rom. 2:5; 8:19; 16:25; 1 Cor. 1:7; 14:6, 26; 2 Cor. 12:1, 7; Gal. 1:12; 2:2; Ef. 1:17; 3:3; 2 Thess. 1:7; 1 Petr. 1:7, 13; 4:13; Op. 1:1. Alleen in Luk. 2:32 is het vertaald door:

verlichting: een licht tot verlichting der Heidenen. Simeon zegt: een licht tot openbaring der Heidenen, d.i. om hun het omwindsel van het aangezicht te nemen en het bedeksel, waarmee alle natiën bedekt zijn, Jes. 25:8: **“Te dien dage zal men zeggen: Zie, Deze is onze God, wij hebben Hem verwacht”**, vs. 9. Het woord openbaring in Luk. 2:32 zegt meer dan het woord verlichting in de S.V. Het betekent een onthulling, een doen wegvallen van bedekkingen, wat bij verlichting niet het geval is. Men ziet dat de geïnspireerde tekst krachtiger is dan de vertaalde.

DE VOLEINDING DER EEUW.

Er is verschil tussen voleinding en eindpunt. De voleinding is het naar elkaar toebuigen der hoofdlijnen, der hoofdstromingen, het eindpunt het einde der samenvloeiende stromingen, der toebuigende lijnen. Evenals bij een eindstation van verschillende kanten de lijnen zich naar het eindpunt richten en dan eindelijk op een lijn uitlopen die tot eindpunt, tot terminus, heeft het station, zo ook met de hoofdlijnen van de aioon.

Die hoofdlijnen zijn er dan drie: De Jood, de Heiden, de Gemeente Gods, 1 Cor. 10:32. Deze zullen in de eindtijd bijzonder gezien worden. De Jood is het onbekeerde Israël met een dek-sel op het gelaat, 2 Cor. 3, de Heiden de Gode en Israël vijandige Volken, de Gemeente Gods de gelovigen uit Israël en de Heidenen. Het eindpunt is Christus' komst, waarmee de aioon afsluit.

Moge er in onze dagen enige ombuiging gezien worden, de voleinding, de sunteleia, de samenbuiging en sameneinding is er nog niet. Veel minder nog het eindpunt, het einde, Mt. 24:6. Zal dit komen, dan moet eerst de zon verduisterd worden, de maan haar schijnsel niet meer geven, de sterren van de hemel vallen, de krachten der hemelen bewogen worden vs. 25. We leven thans niet in die tijd van het einde. De hoop onzer bedeling ligt dan ook niet in de toekomst van Christus, maar is een hogere, het met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid, Col. 3:4.

HET EINDPUNT.

De voleinding voert naar het eindpunt. De voleinding is de dag des Heeren; een deel er van is Daniëls 70ste jaarweek. De andere 69 zijn voorbij, de 70ste komt nog en is nergens in de historie aan te wijzen. (Zie Dl. I: Het boek Daniël). Voor die 70ste jaarweek aanvangt, moet de lijn met Israël weer zijn aangeknoopt, moet het zijn tempel terug hebben, moet zijn offerdienst hersteld zijn. Eerst dan kan de mens der zonde, het Beest, de offers doen ophouden en zich zelf als een god in die tempel zetten. Ondertussen is de dag des Heeren ingetreden. Het laatste deel van onze aioon wordt gevormd door de 7 jaar van Dan. 9:27, het laatste onderdeel door de 42 maanden, de tijd, tijden en een halve tijd of de 1260 dagen, waarin Israël, de Vrouw van Op. 12, vervolgd wordt. Dan zal de grote benauwdheid voor Jakob aanbreken, waaruit hij nochtans verlost zal worden, Jer. 30:7. Dat heeft plaats als de Heere uittrekt uit Zijn plaats, nederdaalt, op de hoogten der aarde treedt, Mich. 1:3. Dan zullen zijn voeten staan op de Olijfberg, die voor Jeruzalem ligt tegen het oosten. Die berg zal gespleten worden van oosten naar westen, de twee helften zullen wijken naar noorden en zuiden, zodat een vallei ontstaat, waardoor Israëls overblijfsel kan ontkomen. Zach. 14.

Evenwel — ook dan nog is het einde er nog niet ten volle. Wel lopen de gebeurtenissen dan op de lijn van het einde, maar het eindpunt der parousia is nog niet bereikt. De Heere moet nog uittrekken om te Armageddon, Op. 16:16, in de vlakte van Jizreël tegen het Beest te strijden. Andermaal wordt de hemel geopend en zal Christus, rijdende op het witte paard, uitgaan om tegen de verzamelde legers te strijden, Op. 19:11-21. Christus' parousia bevat dus meer dan een onderdeel, meer dan een fase. De parousia in engere zin begint bij het neerdalen in de lucht, een der onderdelen is Zijn komst op de Olijfberg. Dezelfde toch, die in

Zach. 14 Jehovah heet, is Hij, Die als Christus in het vlees is gekomen. Mich. 2:13, Jer. 23:5 en 6 e.a. Armageddon is een nieuwe fase. Tussen die onderdelen verloopt een zekere tijd, een tijd vol gevaren. Nog is het einde er niet. Daarom zegt Dan. 12:12: **“Welgelukzalig (d. i. Gelukkig) hij, die verwacht en raakt tot duizend drie honderd vijf en dertig dagen”**. Dat is 75 dagen na de laatste 3 1/2 jaar (42 mnd. of 1260 d.) Dan komt het laatste onderdeel en trekt Christus als Koning Jeruzalem binnen. **“Gij zult Mij van nu aan niet zien tot dat gij zeggen zult: Gezegend is Hij, Die komt in den naam des Heeren,”** Mt. 23:39. Ook hieruit volgt, dat Hij letterlijk zichtbaar wederkomt. Even zo goed als Hij zichtbaar de eerste intocht gehouden heeft, even zo goed zal Hij letterlijk zichtbaar de tweede houden. Gij zult Mij niet zien *Tot-dat...* Dus daarna wèl. Dan volgt de opstanding ten laatste dage, d.i. op de laatste dag, en begint de Heere Christus op de berg Sion te regeren. Daarna gaat deze aioon over in de toekomstende.

Zijn dood gelijkvormig wordende

“Nog liever dan zonder sterven opgenomen te worden, hoe begeerlijk dat ook was, wilde hij niet alleen den Heer Jezus kennen, maar ook voor Hem lijden, in dat opzicht gemeenschap hebben met zijn Meester. Ja, nog meer, hij wenste voor Hem te sterven. Zijn Meester was immers ook gestorven, welnu, hij wenste Hem gelijkvormig te zijn; om dan, door dood en graf heen, te komen tot de opstanding uit de doden, de kracht der opstanding kennend: en zo dan in elk opzicht Hem gelijk te zijn.”

Men kan dit vinden in. de “Bode des Heils in Christus” van April 1931. Het verblijdt ons dat ook anderen *beginnen* in te zien dat er nog iets hogers is dan de opname. Onze gedachte over het “Zijn dood gelijkvormig wordende” en de “uitopstanding”, vindt men in Deel III Nr. 2 en 3 Wat de Konkordantie leert.

De Weg der Behoudenis

VI. IS HET LICHAAM IETS MINDERWAARDIGS?

In verband met hetgeen wij gezien hebben over de toestand van de gevallen mens, is het mischien wenselijk even na te denken over de rol van geest, ziel en lichaam. Wij hebben reeds enkele dingen gezegd over die drie delen van de mens. Een meer volledige studie hopen wij later voor te leggen, doch nu moeten wij nog enkele dingen opmerken.

Voor velen is het lichaam iets minderwaardigs. In onze tegenwoordige bestaanswijze is dat ook zo in zeker opzicht, omdat het door zijn zwakheid een gemakkelijke prooi der zonde is. Maar zijn onze ziel en geest ook niet anders dan ze zouden moeten zijn? In elk geval is het lichaam, iets noodzakelijks, zonder hetwelk geen mens kan bestaan. Het is een deel van de mens, iets onmisbaars. Zodra dat lichaam zal verheerlijkt zijn, zal het niet lager of minder edel zijn dan de overige delen van de mens: ziel en geest. Nu heeft de Heere Jezus Christus toch ook een lichaam en is er in Hem iets onedels? En zelfs in onze tegenwoordige toestand kan de Geest in ons lichaam zijn woonstede maken. Zal Hij dat in iets minderwaardigs doen? Is het iets minderwaardigs dat we aan God als offerande aanbieden (Rom. 12:1)?

Voor hen die menen dat de ziel de eigenlijke mens is, en deze dus kan leven zonder zijn lichaam, is dit laatste maar een hindernis en iets van lagere orde. Feitelijk maken zij de opstanding onnodig.

Ook nu is ons lichaam absoluut nodig en mogen we ons gelukkig achten het te bezitten, want zonder lichaam was er geen behoudenis. Wij bedoelen hiermee het volgende. Bij de natuurlijke mens is geen gemeenschap tussen God, de Vader der geesten (Heb. 12:9) en de geest van de mens. De geest houdt nog wel het lichaam in leven, maar is niet voldoende om terug tot God te komen. God werkt inderdaad niet in die mens als in een pop, maar wel door middel van de schepping waarmee de mens nog in verbinding staat. Het stoffelijke lichaam is dus de enige normale weg om tot de kennis Gods te komen. De Schepping werkt op het lichaam en zo op de ziel. Wij zullen dit verder ontwikkelen, maar merken hier alleen aan, dat het lichaam, dus een onmisbare schakel is in onze weg tot behoudenis.

Zo bemerkt men ook weer dat het vlees niet slecht is op zich zelf, maar veeleer een slachtoffer. Wij moeten het dan ook niet kastijden (Kol. 2:23), maar verzorgen (Ef. 5:29). Kastijding kan noodzakelijk en betrekkelijk "goed" zijn, maar dan zal God door middel van Zijn schepselen daarvoor zorgen. Zo kunnen wij tegen hoogmoed, ongehoorzaamheid enz. beschut worden. En zo is ons lichaam dan ook nog op deze wijze nuttig.

VII. SAMENVATTING AANGAANDE DE TOESTAND VAN DE MENS.

Van het vorige vatten wij nu een en ander samen.

De "natuurlijke" mens derft de heerlijkheid Gods. Hij is van Hem gescheiden door de zonde van Adam, waarmee hij in bloedverwante gemeenschap staat. Het gehele Adamietische ras is de "oude mens". De geest van de mens zou in contact moeten zijn met God om aan ziel en lichaam het ware leven te geven. Nu is de ziel overheersend. De mens is "onder" de zonde,

als een slaaf.

Het vlees, de stoffelijke, uitwendige mens is op zich zelf niet zondig, want het heeft geen persoonlijkheid, het is zwak en stervend en een gemakkelijk slachtoffer der zonde. De gehele mens, met ziel en geest, wordt ook “vlees” genoemd. Die “natuurlijke” mens is zondig en het goede maakt geen woonstede in hem. Daarom echter kan die mens in de natuurlijke sfeer wel iets *betrekkelijks* goed doen.

De natuur van de mens is evenmin zondig als zijn vlees. Het is de uitdrukking van zijn algemene, natuurlijke toestand, zijn bestaanswijze als vlees. Die natuur verandert niet en wij krijgen ook geen nieuwe natuur zolang we niet gestorven zijn. Wel komt er door de inwerking van de Geest, iets bij.

De inwendige mens (ziel en geest) en het hart zijn zeer nauw aan elkaar verwant en wijzen de mens als redelijk, gevoelig, willend, verantwoordelijk wezen aan. Die mens is ijdel, verduisterd, verhard, bedorven, besmet. Hij moet vernieuwd en gereinigd worden. Dat is een proces, dat tot zijn dood voortgaat of voort moet gaan. Zelf behoeft hij zich daarvoor niet in te spannen, alleen moet hij naar Gods wil wandelen en werken. De ziel moet niet langer overheersen, maar wel de geest, die in contact met God is gebracht. Hij moet zijn ziel “verliezen”, (Luk. 17:33; Joh. 12:25).

In Adam, de “oude mens” als een geheel beschouwd, is het een sterven, in Christus, alleen is het ware leven, naar geest, ziel en lichaam.

VIII. WORDEN ALLE MENSEN GEROEPEN?

Op deze wijze gesteld, is de vraag niet bepaald genoeg, want Gods Woord spreekt van vele roepingen. Ons eerste werk moet dus zijn die roepingen van elkander te onderscheiden. Zo vinden wij dan:

1. De roeping van zondaren. Mat. 9:13.
2. Tot het koninkrijk. Mat. 22:14; 1 Thes. 2:12; 2 Petr. 1:10.
3. Tot het Apostelschap. Rom. 1:1.
4. Tot gemeenschap met Christus. 1 Kor. 1:9.
5. Tot het eeuwige leven. 1 Tim. 6:12.
6. Tot de hemelse sfeer. Heb. 3:1; Rom. 8:28-30.
7. Tot heiligmaking. 1 Thes. 4:7.
8. Tot de Gemeente der Verborgenschap. Ef. 1:18; 4:1, 4; Pil. 3:14; 2 Tim. 1:9.
9. Tot hogepriester. Heb. 5:4.

Het spreekt van zelf dat alle mensen niet tot al deze dingen geroepen worden. Sommige roepingen zijn voor bepaalde personen, andere voor alle mensen. Vóór men tot een ding geroepen is, kan men tot een ander ding geroepen zijn.

Wij denken voorlopig in het bijzonder aan het roepen van zondaren. De bekende tekst “velen zijn geroepen, maar weinig uitverkoren” (Mat. 22:14) zullen wij hier niet onderzoeken, want hij betreft het roepen van Israël tot het koninkrijk op aarde, zoals wij verder aangeven. Men kan die woorden misschien ook op zondaars toe passen, maar als uitgangspunt kunnen wij ze niet gebruiken. De voornaamste handschriften laten die woorden weg in Mat. 20:16. Zij passen inderdaad niet bij de gelijkenis der arbeiders.

Wij lezen nu Mat. 9:13:

“Want ik ben niet gekomen om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering;”.

Dit is de tekst der Statenvertaling. De woorden “tot bekering” komen echter niet voor in de voornaamste handschriften. Het doel van het roepen vinden wij echter in vs. 12:

“Die gezond zijn hebben de medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn”.

Het roepen was dus tot genezing. Maar die genezing is het einddoel, eerst moet er bekering zijn, zoals men leert uit teksten als Mat. 13:15 (bekering-genezing) en Luk. 4:18 (te genezen, die gebroken zijn van harte).

De mensen worden in Mat. 9:13 in twee klassen ingedeeld: zondaars en rechtvaardigen. Dat betreft wel in de eerste plaats Israëlieten, maar wij kunnen dit zonder gevaar van vergissing tot alle mensen uitbreiden. Nu weten wij dat Rom. 3:23 zegt ***“Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods”.*** Als sommigen hier “rechtvaardig” of “zondaar” genoemd worden, dan is het omdat zij zichzelf also beschouwen. Onze tekst zegt dus eigenlijk dat zij, die zich zelf als zondaar erkennen, geroepen worden tot bekering. Onze vraag “Worden alle mensen geroepen?” moeten wij nu wijzigen in “Kunnen alle mensen zich zelf als zondaar erkennen?”. Om een antwoord te geven moeten wij verder onderzoeken.

REEKS I.

Het Profetische Woord

Nº 47.

MT. 18 ALS DE KINDERKENS.

Mt. 18:1 ***“Te dierzelfer ure kwamen de discipelen tot Jezus, zeggende: Wie is toch de meeste in het K. d. H.? En Jezus een kindeken tot Zich geroepen hebbende, stelde dat in het midden van hen en zeide:”***

Mt. 18:3 ***“Voorwaar zeg Ik u, indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zo zult gij in het K. d. H. geenszins ingaan.”***

Mt. 18:4 ***“Zo wie dan zichzelf zal vernederen gelijk dit kindeke, deze is de meeste in het K. der H.”***

Wie hfdst. 18 verder naleest, zal zien dat het geheel staat in de sfeer van het Koninkrijk. Om daarin in te gaan moest men eerst andere gedachten krijgen, metanoieoo, dan zich veranderen epistrefoo, zich omkeren, wederkeren tot God. De kleinen worden gezien als te behooren tot de schapen, zie vs. 13, 14. Hij die de meeste wil zijn, moet eerst als een kind worden, afhankelijk, zich vernederen, verootmoedigen, vs. 4. Het geroepen kind voelde zich klein, schroomvallig te midden van al die grote mannen. Zo zal hij die in het Kon. de meeste of grotere wil zijn, beginnen moeten zich eerst klein te gevoelen t. o. v. God en door wederkeer tot Hem met verootmoediging verheven kunnen worden tot een leidende positie. Het vlees wil zich die krachtens zijn vermeende hoogheid aanmatigen, doch alleen hij die zich klein leert gevoelen kan, zegt de Heere, groot worden in het K. d. H. Dit woord heeft allen wat te zeggen, maar dan als inleiding tot hogere bedelingen. Er is geen andere weg tot het meerdere dan door de geest ook beginstadiums door te gaan. Christus geeft hiervoor in Mt. 18 de basis. Dit bevestigt echter dat er een Koninkrijk in de lagere sfeer zal zijn, op aarde.

DE TALENTEN EN DE PENNINGEN.

Mt. 18:23 ***“Daarom wordt het K. der H. vergeleken bij een zeker koning, die rekening met zijn dienstknechten houden wilde.”*** Men leze verder vs. 24-35.

Hier krijgen we weer een bevestiging van ons vorig betoog. De Koning, Christus, komt eenmaal om rekening te houden met Zijn dienstknechten. Deze typeren de koninkrijken onder de hemel. Eén ervan, Israël, is 10000 talenten schuldig. Dit wordt geschat op zeker fl. 24.000.000 (24 milj.). De Koning schold dit bedrag kwijt. De dienstknecht, zeker een Satraap, d.i. oosters landvoogd, (anders had hij nimmer zoveel schuld kunnen maken) gaat vrij uit. Hij vindt een zijner mededienst knechten, die hem 100 penningen schuldig is + fl. 40. Dat is type van de heiden. Zeker, de Heidenen hadden zich aan Israël vergrepen, maar Israëls schuld bij God was veel groter. Zij hadden schatten van zegeningen ontvangen en vergooid. En wat zien we nu? Israël vergeeft de mededienstknechten, de heidenen, niet. Daarom wordt het pardon ingetrokken en wordt Israël besloten in de gevangenis der volken, totdat alles betaald is. Waarin zal die betaling bestaan? Zeker wel hierin dat het zich schuldig voelt. Eerst dan zal de gevangenis open gaan om; het vrij te laten. Hier staat een Goddelijk “tot dat”. In de ware schuldbelijdenis zit het herstel. Aan Israël zal alles ontnomen worden en als arme smekelingen zullen zij tot God moeten komen. Dan zal Hij andermaal en dan voorgoed de schuld kwijt schelden. Bovendien is de schuld betaald door Zijn Koning Zelf.

Het K. d. H, heeft dus te maken, niet alleen met een vergeving van zonden, maar zelfs met een voorwaardelijke vergiffenis.

MT.19.

26 Mt. 19:12 ***“Want daar zijn gesnedenen, die uit moeders lijf also geboren zijn, en daar zijn gesnedenen, die van de mensen gesneden zijn, en daar zijn gesnedenen, die zichzelf gesneden hebben om het K. d. H.; die dit vatten kan, vatte het.”***

Deze tekst is door sommige sekten letterlijk toegepast. We geloven, dat Christus dit niet bedoeld heeft. De Israëliet mocht zich niet eens snijden.

Dat Christus' woord niet geheel letterlijk moet verstaan worden, blijkt uit de tekst zelf. Er zijn van de mensen gesnedenen. Dit is vanzelf letterlijk. Er zijn geboren gesnedenen. Hier geldt het geen letterlijke castrering. Christus bedoelt, dat zij geen aandrang hebben tot sexuele gemeenschap en “de gave der onthouding” bezitten. Er zijn er ook die zichzelf snijden. Moet men dit nu weer letterlijk nemen? We geloven van niet. Waar we eenmaal in de figuurlijke sfeer zijn gekomen, moeten we deze uitspraak ook als zodanig nemen. Niet letterlijk dus. De Heere zegt daarom: Wie dit vatten kan, vatte het. Er zit dus meer achter dan de letterlijke zin.

In de eindtijd zullen er velen zijn die dit vatten. Dat zijn de 144.000 van Openb. Op. 14:4 zegt van hen: ***“Dezen zijn het, die met vrouwen niet bevlekt zijn, want zij zijn maagden.”*** Voor maagden is hier beter te vertalen: maagdelijk, d.i. zonder sexuele gemeenschap zijnden en geweest zijnden. Het zijn allen mannen. Deze nu hebben zich “gesneden” om het K. d. H. Zij hebben niet willen huwen, omdat het in de eindtijd beter is dit niet te doen met het oog op de aanstaande (Gr.: tegenwoordig zijnde) vervolging, 1 Cor. 7:26; maar nog veel meer omdat zij zien dan alleen op deze wijze waardig geacht te kunnen worden om te staan voor de Zoon des mensen, Luk. 21:36. Mogelijk zijn de zorgvuldigheden des levens dan zó groot, dat het beter is dan niet te huwen. En ook omdat er dan alleen maar bevlekte vrouwen zijn.

Mt. 19:14 “Maar Jezus zeide: Laat af van de kinderkens en verhindert hen niet tot Mij te komen, want derzulken is het K. d. H.”

De Heere wil zeggen: Zij die aldus gestemd zijn, die een nederig gevoelen hebben, die eenvoudig zijn gelijk de kinderen, zie Mt. 18:2. Hij zegt niet, dat *die* kinderen het K. d. H. beëerven zoude, maar de zodanigen.

Mt. 19:24 “En Jezus zeide tot Zijn discipelen: Voorwaar Ik zeg u, dat een rijke bezwaarlijk in het K. d. H. zal ingaan.”

Om deze tekst te begrijpen, moet men inzien, dat we op Israëls bodem staan. De rijken konden daar niet dan bezwaarlijk ingaan in het K. d. H. Omdat zij eigendommen hadden die zij voor de Wet niet mochten hebben. In het Jubeljaar toch moest alles tot de eigenaren terugkeren (behalve de verkochte huizen in de stad). Wie dus rijkdommen bezat, bewees daarmee dat hij of zijn voorouders de wet niet onderhouden hadden.

De jongeling meende de wet volbracht te hebben. Uiterlijk was dan ook niets op hem te zeggen. Toch ontbrak er nog wat. Christus wijst hem daarop. Wil hij volmaakt zijn, dan moet hij alles verkopen en Hem volgen. Nu blijkt, dat de ware liefde ontbreekt. Hij wil nu zelfs de Wet niet eens onderhouden. Hij kan van zijn goederen geen afstand doen en heeft ze liever dan God en zijn naaste.

Waar hij de Wet niet wil volbrengen die wees op de Voleinder der Wet en de Schenker van het leven, kan hij ook niet tot het hogere komen, het eeuwige (aionische) leven. Dit wordt in Mk. 10:21 verbonden aan de vervolgingen en het kruis op zich nemen, het als een vreemdeling zijn in het land der belofte zoals Abraham. Dat kon de schat in de hemel geven en het aionische leven. Hij ging bedroefd heen, want hij zocht de schat in het aardse.

De eis aan de jongeling gesteld, gaat niet door voor onze bedeling. God eist thans van niemand zijn goederen te verkopen. Men ziet uit de eis, dat we op het terrein van de Wet staan waarbij Christus wel een hoger element voegt maar zonder de Wet eis op te heffen.

Thans kunnen er zeer wel rijken zijn, 1 Tim. 6:17, 18.

MT. 20 DE ARBEIDERS IN DE WIJNGAARD

Mt. 20:1 “Want het K. d. H. is gelijk een heer des huizes, die met de morgenstond uitging om arbeiders te huren in zijn wijngaard.”

Deze gelijkenis Wordt gesproken naar aanleiding van Petrus' vraag, en 's Heeren antwoord in hfdst. 19:27-30.

Petrus en de anderen hadden alles verlaten. Wat zal hun nu geworden. Dan zegt Jezus:

“Voorwaar zeg Ik u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de 12 geslachten Israëls.”

De wedergeboorte is de tijd, als de Zoon des mensen zal gezeten zijn op de troon Zijner heerlijkheid. Er staat niet: gij die Mij gevolgd zijt in de wedergeboorte. Dat kan niet. Voor eerst is Christus niet wedergeboren, dus kan niemand Hem daarin navolgen. Ten tweede *wordt* men wedergeboren, en is men dus niet actief, maar passief, kan men dus ook zo niet volgen. Ten derde: de Griekse vorm wijst een tijdsduur aan en staat in de 3^e naamval, niet in

de vierde, die een beweging naar iets toe aanduidt. De Wedergeboorte van Israël heeft plaats in de toekomstige eeuw. Dan zullen de Apostelen op 12 tronen zitten om Israël te oordelen. Men ziet duidelijk Israëls herstel.

Christus zit nu niet op Zijn troon, maar op Zijns Vaders troon Op. 3:21. Dan zal Hij zitten op Zijn troon Mt. 25:31. Na Zijn wederkomst dus. En dan zijn Zijn Apostelen opgewekt, en tronen met Hem in Israël.

Anderen die ook het hunne of de hunnen verlaten zullen hebben, ontvangen het eeuwige leven, 19:29 d.i. het leven van de toekomstige eeuw. zoals Mk. 10:31 nadrukkelijk leert.

“Maar velen eersten zullen de laatsten zijn, en vele laatsten de eersten. Want het K. d. H. is gelijk aan een heer des huizes”.

Dit “want” zou niet mogelijk zijn als het niet ging over het aardse Kon. bedoeld in 19:28. Weer een bewijs dat het K. d. H. Israëlietisch in karakter is.

Dan geeft de Heere de bekende gelijkenis. Alle arbeiders ontvangen evenveel, maar de laatste gaan voor de eerste. Zij die de hele dag arbeiden, zijn zij die Christus volgden in Zijn aardse bediening. Die ter derde ure kwamen, zijn zij die komen met de Uitstorting. Die ter 6^e en 9^e uren komen zijn als de Samaritanen en als Cornelius. Die ter 11^e ure komen zijn zij die in de toekomst het evangelie des Koninkrijks zullen prediken tot een getuigenis, allen volken Mt. 24:14. Dan is het de laatste ure, 1 Joh. 2:18. (Johannes schrijft bij vooruitzien, dit woord en krijgt eerst dan zijn volle vervulling).

Weer blijkt dus dat het K. der H. het aardse rijk voor Israël is. De laatsten die geroepen worden om het evangelie des Koninkrijks te prediken, zullen de eersten zijn om hun loon te ontvangen. Dat loon is het eonisch leven, d.i. het leven in de toekomstige eeuw.

Waarom zullen zij de eersten zijn? Omdat zij levend ingaan en de anderen die reeds gearbeid hebben eerst moeten opstaan. Dat is de opstanding ten laatste dage, Joh. 11:64. Zij die als laatsten toch de eersten zullen zijn, leven en arbeiden al die dagen (en wellicht nog meerdere) voor het Koninkrijk.

Waar thans het Kon. uitgesteld is door een andere bedeling, is dit deel van Gods woord, n.l. het werk in de wijngaard, die *het huis Israëls is*, Jes. 5:7, ook onderbroken. Thans is de wijnstok, uit Egypte overgebracht Ps. 80:9 met vuur verbrand en afgehouden vs. 17. Eerst moet Israël weder gebracht worden, (ten dele althans) vs. 20, zal de Heere Zijn aanschijn kunnen laten lichten d.i. wederkomen om hen te verlossen. Tijdens het gedeeltelijk hersteld zijn, loopt de laatste ure.

MT. 22 DE UITNODIGING TOT DE BRUILOFT.

Mt. 22:2 ***“En Jezus antwoordende sprak tot hen wederom door gelijkenissen zeggende: Het K. d. H. is gelijk een zeker Koning, die Zijn Zoon een bruiloft bereid had.”***

Men leze ook de volgende verzen.

De verklaring. De Koning is God, de Zoon is Christus, voor Hem werd de bruiloft bereid. Een deel van Israël dat Hem aanneemt als Messias, is de Bruid. Deze zien we hier echter niet getekend. Eerst in de toekomst wordt de Bruiloft gehouden, **Op. 19**. De dienstknechten gaan driemaal uit, tweemaal tot hetzelfde volk, eens, na hun vernieling en de verbranding hunner stad, op de uitgangen der wegen. De genoden wilden niet komen. De bekend-

making van de Bruiloft had dus reeds eerder plaats gehad. Dat was dan ook de Oosterse gewoonte. Vaak meer dan een half jaar te voren werd zo'n vorstelijke bruiloft aangekondigd. Men had dus alle tijd om zich klaar te maken. De eerste uitnodiging nu geschiedde door Johannes, de vriend des Bruidegoms, door Jezus en zijn 12 Apostelen en de 70 uitgezonden. De genoden lieten echter op zich wachten. Als de ossen en gemeste beesten geslacht en alle dingen reeds gereed zijn, worden zij nogmaals genodigd, maar wilden niet komen. Dat typeert Israël in de tijd van Handelingen. Toen was van Gods zijde alles gereed. Het Lam was geslacht. Hand. 3:18, 19, de Bruiloft kon beginnen. De voorbereiding was voorbij Mt. 3:3; Luk 1:17. Maar Israël acht het niet, het ging zijn eigen weg. Het nam de dingen licht op, Hebr. 2:3. De tekenen en wonderen en krachten van Pinksteren hadden ten slotte geen uitwerking ten goede. Ze bleven in hun gewone doen van akkerbouw en koopmanschap, zie Mt. 13:22 (de doornen). De tweede uitnodiging maakte sommige hunner boos. Ze grepen de dienstknechten en deden hun smaadheid aan. Men denke aan Petrus' en Johannes' gevangeneming Hand. 4:3, aan der Apostelen smaadheid Hand. 5:41 aan Paulus' vervolging Hand. 8:3; 9:1. Er worden er zelfs ook gedood. Men denke aan Stefanus, Hand. 7:59, 60, aan Jakobus Hand. 12:2. Om, met een andere gelijkenis, te spreken: de landlieden waren de wijngaard niet waardig.

Wat deed de Koning nu? Hij werd toornig en zond Zijn krijgsheren. De doodslagers werden vernield, hun stad in brand gestoken. Dat is geschied in het jaar 70. De Romeinen hebben Israël vertreden, Jeruzalem in brand gestoken, velen gedood en hun nationaal bestaan in Kanaän onmogelijk gemaakt.

Tussen v. 7 en 8 van Mt. 22 ligt de tegenwoordige bedeling der verborgenheid evenals ze tussen het welaangename jaar des Heer en en de dag der wrake onzes Gods ligt. De Koning heeft het bruiloftsfeest moeten onderbreken. Immers Hij heeft zijn heerlegers moeten zenden, en oorlog moeten voeren. Hoe zou Hij dan aan het houden van een bruiloft kunnen denken? Daarna, hoe lang wordt niet geopenbaard en is nog niet te zien, zendt Hij wederom dienstknechten en zegt: De bruiloft is wel bereid, maar de genoden waren het niet waardig. De bruiloft blijft dus, God houdt Zijn bemoeienis met Israël. Hij knoopt de lijn weer aan. De genoden van de vorige bedeling waren het bijwonen niet waardig evenmin als de landlieden de wijngaard. Maar God zal de wijngaard aan andere landlieden geven. Dat zijn *niet* de heidenen, want er staat voor anderen Alloï d.i. van dezelfde soort. Israël wordt dus hersteld en krijgt andere landlieden over zich. Zo knoopt de Heere weer aan, want het geldt nog steeds het K. d. H. van vs. 2. En als dat daar Israël betreft, betreft het dat evenzo in vs. 8 bij de nieuwe uitnodiging.

De bruiloft is opgeschort. In de eindtijd moeten de knechten uitgaan op de uitgangen der wegen en allen noden zoveel als zij er vinden vs. 9. Ze doen dat en de bruiloftzaal wordt vol vs. 10. Dit typeert Israëls verstrooiing en mede hen, die zullen komen van oosten en westen en aan zitten met Abraham, Isaak en Jakob in het K. d. H. Zij gaven gehoor aan de uitnodiging.

De kinderen des Koninkrijks, dat is het toenmalige Israël, worden uitgeworpen, andere, die verstrooiden, worden geroepen. Dat doet Jakobus, Petrus, Johannes en Judas in en door hun brieven, die voor Israël zijn. Nu mogen allen, die de nodiging geloven, komen.

De wijngaard krijgt nieuwe landlieden. Hier krijgen we de vierde soort bodemgesteldheid, de goede aarde. Toch zijn allen nog niet gereed. Een der aanzittende gasten heeft geen bruiloftskleed aan. Dat is de boze dienstknecht van Mt. 24:48- 51. Die geloofde niet aan de komende Koning. Zij die zo het K. d. H., het Messiaanse rijk van Christus binnensluipen en zich geveinsdelijk onderwerpen, worden niet aan de bruiloft geduld en buiten geworpen bij de andere

kinderen des Koninkrijks, die het reeds eerder zijn gedaan. Zij zijn het niet waardig, zie Mt. 10:37, 38; Hand. 13:46-52; zie vs. 51 en Mt. 10:14; Op. 3:4, 16 b; Luk. 20:35; 21:34-36.

Er komen goeden en kwaden. De engelen zullen ze scheiden Mt. 13. De reden wordt gegeven: Velen zijn geroepen, weinigen uitverkoren. Het bruiloftsfeest door de Koning aangericht vraagt een kleed. De gerechtigheid der Farizeeën en Schriftgeleerden baat niet Mt.5, het fijne lijnwaad der gerechtigheid der heiligen wordt geëist, Op. 19:8. De roeping en verkiezing moet vastgemaakt worden 2 Petr. 1:5-11. In de laatste dagen zullen velen van Israël gehoor geven aan de roeping tot de bruiloft, maar niet aller motieven daarvoor zullen voor God bestaan kunnen. Zij zullen niet allen mede aanzitten. Een wandel in oprechtheid en hoopvol uitzien naar de Bruidegom wordt geëist, men moet het kleed van de rechtvaardigmaking der heiligen aan hebben, men moet gewassen zijn van de zonden, Op. 1:5 en gemaakt zijn tot, koning en priester.

MT. 23. WEE U.

Mt. 23 *“Maar wee u gij Schriftgeleerden en Farizeërs, gij geveinsden, want gij sluit liet K. d. H. voor de mensen overmits gij daar niet in gaat en degenen, die ingaan zouden, niet laat ingaan.”*

Dit is het eerste der 7 weeën in dit hoofdstuk (vs. 14 ontbreekt n.l. in de betere handschriften.)

De Farizeeën en Schriftgeleerden sloten èn voor zichzelf èn voor anderen het K. d. H. toe door hun leer en geveinsdheid. Hun leer bestond vooral uit inzettingen, die het gebod Gods krachteloos maakten, zie vs. 16, 18, 23. Het gevolg was geveinsdheid. Van buiten gereinigd, van binnen vol van roof en onmatigheid vs. 25, van buiten rechtvaardig, van binnen vol geveinsdheid en ongerechtigheid vs. 28. Zo werd het K. d. H. gesloten, men kon er niet ingaan. De gerechtigheid van het Kon. stond tegenover hun ongerechtigheid als de klare bergbeek tot het stinkend moeras.

MT. 25. DE 10 MAAGDEN.

Mt. 25 *“Alsdan zal het Kon. d. H. zijn gelijk tien maagden, welke haar lampen namen en gingen uit, den bruidegom tegemoet.”*

Dit is de laatste tekst met de term K. d. H. Hij verplaatst ons naar de tijd van het einde, naar de laatste ure.

Alsdan. Wanneer? Als het is in de dagen van de toekomst van de Zoon des mensen Mt. 24:27. Voor wie is het K. d. H. Voor Israël. Want Mt. 24 handelt over Israël. De Heere Jezus voorspelt daarin 3 dingen: de verwoesting van de tempel, Zijn toekomst en het einde der eeuw, (ten onrechte vertaald door voleinding der wereld 24:3 Gr. sunteleia tou aionos. Zie Mt. 13:39, 40, 49).

In de eindtijd nu is het K. d. H., dus Israëls rijk, dat God weder als rijk inzet door Israël ten dele in het land te brengen, gelijk aan de maagden die uitgaan tot ontmoeting van de Bruidegom. De gelijkenis is bekend, de verklaring is niet zo gemakkelijk. De gebeurtenissen gaan vanzelf vlak aan de toekomst Gr. parousia, vooraf, want men gaat uit de Bruidegom tegemoet. De gelijkenis is een aansporing om te waken. *“Waakt dan”, luidt vs. 13, “want gij weet den dag niet noch de ure in dewelke de Zoon des mensen komen zal.”* Niet allen die ingaan in het K. d. H. gaan in tot de Bruiloft des Lams. Het gaat hier niet over het zalig worden, zoals veelal uitgelegd wordt, maar over het waakzaam zijn, de maagden leven wel in de verwachting van de toekomst, maar worden sluimerig en slapen alle in. De komst overviel haar bijna, alleen het middernachtelijk geroep doet hen ontwaken. Nu blijkt, dat niet allen op het lange uitstel gerekend hebben. Aan vijf harer ontbreekt de olie. Meestal wil men dat zo uitleggen, dat die vijf naam- of mondbelijders zijn, maar niet werkelijk wedergeborenen. Is

dit zo, dan geven de 5 wijze maagden haar een zeer dwaze raad. Immers ze zeggen: Gaat heen en koopt olie bij de verkopers. Is de zaligheid dus voor geld te koop? Is bij een of andere leraar heilige geest te verkrijgen, kan men nog gauw met een schuldbelijdenis geholpen worden? De gewone uitlegging die gegeven wordt, draagt van achteren uit iets in dat er niet in gelezen moet worden. De dwaze maagden *hadden olie*, maar niet genoeg. Wie meent, dat het kopen van de olie het middel is om zalig te worden, ontkent daarmee de volharding der heiligen. De fout zat niet in het niet hebben van de olie, maar in een tekort hebben aan olie, aan een niet klaar zijn. Allen werden sluimerig, maar de 5 wijzen hadden gerekend op een lang uitblijven; de anderen niet. Hun olie was niet toereikend d.i. zij waren niet bereid, zij waren niet voldoende verlicht. En om meerder licht te krijgen, moesten zij naar de verkopers.

Wie zijn nu die maagden in de eindtijd? Israëlieten, die naar de toekomst des Heeren uitzien en zich voorbereid hebben, Mogelijk zijn het groepen uit de 10 stammen die dan nog ten dele verstrooid zijn onder de volken. In de eindtijd vinden we de dan in hoofdzaak nog maar een gedeeltelijk herstel in Kanaän van de twee stammen Juda en Benjamin met enkelen uit de andere tien, terwijl de overgrote meerderheid der 10 stammen nog buiten het land is. Waar niet gans Israël de bruid is en er meer groepen bij de Bruiloft betrokken zijn (bruiloftskinderen, genoden, dienaren enz.) vormen de maagden ook groepen uit Israël. Alleen de waakzamen gaan in tot de bruiloft, de anderen missen die.

Verklaring en toepassing moeten gescheiden worden. Het “alsdan” zegt ons, dat de vervulling nog niet heeft plaats gehad. Toch zijn er velen door het lezen van dit deel van Gods Woord opgeschrokken uit hun stille zondige gerustheid en zijn bevreesd geworden, dat ook zij eenmaal buiten de zaligheid zouden staan. Zij hebben de Heere aangelopen als een waterstroom en zijn gevorderd op de levensweg of hebben het pad des levens gevonden. Dat is de toepassing die Gods Geest maakt. Maar dat geldt dan een persoon. De uitlegging is voor de *hele groep* die leeft in die (toekomstige) tijd. Die groep moet waken omdat hij dat nog ure weet.

Tot slot zij gewezen op een verschil met Paulus' leer, wat wijst op een andere bedeling. Paulus schrijft in 1 Thess. 5:6 wel: **“Zo laat ons dan niet slapen, gelijk als de anderen, maar laat ons waken en nuchter zijn.”** Maar aan het slapen d.i. het ingedommeld zijn, zodat die dag n.l. des Heeren als een dief zal bevangen, is niet verbonden aan het buitengesloten worden. Want, zegt vs. 9 en 10, **“God heeft ons niet gesteld tot toorn, maar tot verkrijging der zaligheid, door. onze Heere Jezus Christus, Die voor ons gestorven is, opdat wij hetzij dat wij waken, hetzij dat wij slapen tezamen met Hem leven zouden”**. Hier zijn we in een andere sfeer. Een met een rechterstoel. Niet van uitsluiting. Het werk van de slapende kan verbrand worden, maar hij zelf wordt behouden als door vuur 1 Cor. 3:12-15. Hij zelf mist het bij de Heere zijn niet. En dat missen de dwaze maagden wel t. o. v. de Bruidegom.. We willen daarmee niet zeggen, dat het niet erg is als men slaapt. Het is wel erg. Men zal het loon missen, omdat men niet mee gebouwd heeft op het Fundament. Maar wat God gebouwd heeft op dat Fundament, dat blijft staan. Er is geen afval der heiligen.

Hiermee sluiten we de lange uiteenzetting af en hebben tevens een overgang gemaakt naar het volgende punt: Het verschil tussen Kon. der hemelen en Kon. Gods.

Vooraf willen we nog de parallel plaatsen met betrekking tot het bovenstaande en in de andere evangelieën nagaan.

Om en over de Verborgenheid

II

JOOD, HEIDEN, GEMEENTE GODS, GEMEENTE DIE ZIJN LICHAAM IS.

De meeste verschillen ontstaan door niet voldoende te letten op de dingen die verschillen en het verkeerd plaatsen der waarheid. Er zijn er die alles vereenzelvigen en daardoor heel geen perspectief hebben. Anderen zien verschillen, maar niet genoeg. Weer anderen trekken deze niet consequent door. Zodoende ontstaat allerlei verdeeldheid. We willen enkele dingen onder het oog zien die een en ander kunnen ophelderen.

In 1 Cor. 10:32 geeft Paulus een drievoudige indeling voor die tijd. Hij spreekt van de Jood, de Heiden en de Gemeente Gods. Met “de Jood” bedoelt hij Israël, met de Heiden de Heidenvolken, met de Gemeente Gods de uit beide in Christus gelovig gewordenen. Wat voor de “Jood” is, moet voor de “Jood” blijven. De Christenheid heeft zich vele beloften, voor Israël bestemd, onrechtmatig toegeëigend en de hogere voor haar bestemde beloften uit het oog verloren.

Voor de “Jood” zijn de meeste O.T. beloften. Voor hem is het Land, Gen. 13:15. 15:18-20, zijn de “beloftenissen der vaderen”, Rom. 15:8, voor: hem is Jeruzalem de stad des groten Konings, Mt. 5:35, voor hem is de heerlijkheid, de verbonden, de wetgeving, de dienst Gods en de beloftenissen. Rom. 9:4. Voor hem is het Koninkrijk der Hemelen, met Christus als Koning op de troon van David, Luk. 1:31-33. Dit alles vormde de inhoud en achtergrond van het Evangelie des koninkrijks, een term die slechts drie maal, en wel uitsluitend in Mattheus, voorkomt; zie Mt. 4:23; 9:35; 24:14. Eerlang komt de tijd, dat Israël zijn rechtmatig aandeel in de Schriften komt opvragen. Dat aandeel is rijk en breed en omvat Wet, Profeten, Psalmen, Evangelien, Algemene Zendbrieven, Openbaring.

Voor de “Heiden” is er een zegening door de “Jood”, de Heidenen zullen eenmaal in Israël gezegend worden, Gen. 12:3, 22:18. Israël zal God belijden onder de Heidenen, Rom. 15:9, zij zullen vrolijk zijn met Zijn volk, Deut. 32:43. De Wortel van Issai zal over de Heidenen gebieden, Rom. 15:12. De Heidenen zullen opgaan naar Jeruzalem om de Koning de Heere der heerscharen te aanbidden. Zach. 14:16. **“Want uit Sion zal de wet uitgaan en des Heeren woord uit. Jeruzalem. En Hij zal rechten onder de Heidenen en bestraffen vele volken. En zij zullen hun zwaarden slaan tot spaden en hun spiesen tot sikkelen. Het ene volk zal tegen het andere volk geen zwaard opheffen en zij zullen geen oorlog meer leren,”** Jes. 2:3, 4. Meer nog. **“De volken zullen U, o God, loven, de volken allemaal zullen U loven. De natiën zullen zich verblijden en juichen, omdat Gij de volken zult richten in rechtmatigheid en de natiën op de aarde, die zult Gij leiden, Sela,”** Ps. 67:4, 5. **“De Heere heeft Zijn heil bekend gemaakt, Hij heeft Zijn gerechtigheid geopenbaard voor de ogen der Heidenen,”** Ps. 98:2. Christus zal zijn een licht tot verlichting der Heidenen en tot heerlijkheid van Zijn volk Israël, Luk. 2:32.

Voor de “Gemeente Gods” zijn er andere beloften. Zij bestond in Paulus’ dagen uit Joden en Heidenen. De Jood had de voorrang wat prediking betreft, Rom. 1:16, beide stonden wat geestelijke staat betreft voor God gelijk, allen hebben gezondigd, Rom. 3:23. God is niet alleen een God der Joden maar ook der Heidenen, Rom. 3:29. Hij rechtvaardigt de Besnijdenis uit het geloof, de Voorhuid door het geloof, 3:30. Beiden worden gezegend met de gelovige Abraham:, die een vader is van Besnijdenis en Voorhuid, Rom. 4:10, 12, Gal. 3:9. Die uit het

geloof zijn, zijn Abrahams kinderen, Gal. 3:7, zij zijn erfgenaam der wereld, Rom. 4:13, dat is der hemelen en der aarde, zij worden als de sterren des hemels, Gen. 15:5, 1 Cor. 15:41. zij zullen het beeld van de Overhemelse dragen, vs. 40 en Rom. 8:29.

Deze Gemeente Gods was in verschillende plaatsen een lichaam, wanneer zij alle tekenen, wonderen, talen, enz. had, die in 1 Cor.12 genoemd worden. Deze wonderen waren niet blijvend eigen aan deze groep, maar tijdelijk om Israël tot jaloersheid te verwekken. Ze waren geen bewijs van geestelijke volmaaktheid, want Paulus noemt de bezitters jonge kinderen in Christus, 1 Cor. 3:1, vleeselijk, het volmaakte moest voor hen nog komen, 1 Cor. 13:10.

Voor het evangelie voor de Gemeente Gods, in het bijzonder het evangelie Gods genoemd, dat een kracht Gods is tot zaligheid, (behoudenis) een iegelijk die gelooft, Rom. 1:16, wordt Paulus afgezonderd. De Heiden wordt hierbij op Israëls olijfboom ingeënt, Rom. 11. In de Romeinenbrief vindt men van deze groep de breedvoerigste uiteenzetting wat positie en bedeling betreft. Geestelijk staan Jood en Heiden op één lijn, daarin is geen Jood noch Griek, dienstbare of vrije, man of vrouw, allen zijn één in Christus, Gal. 3:28. Wat de aardse toestanden betreft, staat de Heiden achter bij Israël, is er een middenmuur des afscheidsels, de uiterlijke vormen der wet, de hele ceremoniële dienst.

Voor de Gemeente Gods is 1-2 Thess., 1-2 Cor., Galaten, Romeinen, Hebreëen.

“De Gemeente die Zijn Lichaam is” is een openbaring die Paulus kreeg nadat hij 1 Cor. 10:32 geschreven had. Deze groep is een bepaalde uitwerking en bestaat uit personen uit de gehele mensheid. Heidenen zowel als Joden. Zij worden niet alleen nieuwe scheppingen, 2 Cor. 5, maar volkomen man Ef. 4:13. Van deze groep is Christus het Hoofd. De Leden van het Lichaam zijn door een levende organische betrekking aan Hem, verbonden. Deze wordt *niet* uitgedrukt in die van bruidegom tot bruid, maar in die van hoofd tot leden. Er ontstaat niet een nieuwe vrouw (de Bruid) maar een nieuwe man, Ef. 2:15. Er komt een nieuwe hoop, het mede-zetten onder de over- (of boven-) hemelsen, Ef. 2:6. Deze Gemeente is een absolute verborgenheid geweest in God, nimmer voorzien, nimmer afgeschaduwd. Het aantal leden is tevoren bepaald. In zoverre was Calvijn juist. Zij die het onderscheid niet zien met de groepen door Paulus in 1 Cor. 10:32 aangegeven, zijn de oorzaak van verwarring geworden.

Over deze groep handelt Ef., Col., Pilipp. en ook 2 Tim.

Paulus' lijn is een stijgende lijn. Naarmate Israël achterblijft, snelt hij vooruit. De Christenheid heeft gemeend, dat Israëls lijn op haar is overgegaan, dat zij het Israëls Gods is geworden. Een beeld moge deze gedachte wegnemen. Bij een dal ligt een berg. In het dal staan huizen, kerken, scholen enz. Daar komt een bergbeklimmer. Deze komt niet om de inrichting, bouw en stijl te onderzoeken van de gebouwen, maar om op de berg waarnemingen te doen, panorama's op te nemen. Hij spreekt dus niet over de beneden hem staande huizen, liij geeft nieuwe perspectieven. Van boven af.

Zo is Paulus te bezien. Hij laat de O.T. profetie voor Israël staan om een hogere visie te geven. Hij ontkent de vervulling niet. Integendeel, hij spreekt er van (Rom. 11). Maar hij brengt over het geheel wat anders, niet iets dat het vorige opheft, maar dat het geheel van uit een andere ^{sfeer} beziet. Voor hem is er de Jood, de Heiden. Maar als derde de Gemeente Gods.

En hierbij blijft het niet. Paulus krijgt door de Geest nog een hogere sfeer te zien: De verborgenheid aller eeuwen. Wordt hiermee nu soms de tweede opgeheven. Ook dat niet. Achter de top daarvan openbaart God hem een nog hogere top. Daarvoor laat Paulus alles achter. Maar juist omdat hij het achter laat, is het niet opgeheven, maar blijft op zijn plaats. Paulus' leer

heft niet op maar verheft zich. Ver boven alles. Daarmee bevestigt hij juist het andere maar bezieet het in ander licht. Wie Paulus zo bezieet, kan de Schrift gaan verstaan. De zegeningen blijven, maar zijn menselijkerwijs bezien, uitgesteld. Voor God komen ze te bepaalder tijd. Jood, Heiden, Gemeente Gods en Lichaam van Christus zijn in de toekomst de vier grote factoren, die in de schepping naar voren zullen treden.

De heerlijkheid des Heeren aanschouwen

Door de eeuwen heen is het bekend geweest welke machtige invloed er uit gaat van hetgeen men steeds voor ogen heeft. Niet alleen bij de mensen, maar zelfs, bij de dieren. Men weet hoe Jakob er in slaagde zich een groot deel van Labans vee toe te eigenen: hij plaatste voor de dieren gestreept hout en door het zien op die afwisseling van zwart en wit brachten ze veel gespikkelde en geplekte jongen voort (Gen. 30:32-43). In onze tijden hebben dergelijke proeven, op “wetenschappelijke” wijze geleid, dit feit volkomen bevestigd.

Nog groter is echter de invloed op de inwendige mens. Wij zien het dagelijks als wij maar willen letten op de macht der omgeving, der overlevering enz.

Suggestie is een bijzonder geval. Men heeft gehoord van de methode van Coué om zieken te genezen. Het komt hier op neer dat men maar steeds voor ogen moet houden dat het elke dag beter en beter wordt. Die weg voert al licht tot het occultisme, het zich laten beïnvloeden door de demonen. Het is vooreerst verkeerd absoluut te willen genezen, want het kan Gods weg zijn onze ziekte tot een goed doel te gebruiken. Ten tweede moeten wij de genezing niet willen krijgen uit eigen kracht, of door die van andere schepselen (vooral niet door onbekende). Wij zijn omringd door allerlei natuurlijke en bovennatuurlijke krachten en wezens en moeten dus voorzichtig als slangen zijn. Eigen wil levert ons aan allerlei over. Slechts één Gids is veilig.

Maar wat wij ons wel te nutte kunnen maken is het feit, dat er een stoffelijke en geestelijke invloed uitgaat van het steeds voor ogen houden van iets. Aan ons nu te kiezen wat wij als model zullen nemen. Gelukkig de mens die op de Schrift steunt. Hoe dikwijls wordt ons hier de weg gewezen! **“Ziende op den oversten Leidsman en Voleinder des geloofs”, “Bedenk de dingen die boven zijn”** en zo veel andere. En vinden wij dat te vaag, dan hebben wij wenken als: **“Weest mijne navolgers, broeders! en merkt op degenen, die also wandelen, gelijk gij ons tot een voorbeeld hebt”**. Geheel Paulus’ leven moet een model zijn en wij moeten het steeds voor ons hebben als het ons door God gestelde voorbeeld. En daarbij overdenken wij dan ook al wat de Heere voor ons gedaan heeft, elk ogenblik doet en nog doen zal in de toekomst.

De stoffelijke en boze geestelijke wereld zal steeds de aandacht op zich willen vestigen, veel zal ons telkens trachten af te leiden, de geestelijke boosheden blijven niet onwerkzaam, al zijn we niet bewust van hun tegenwoordigheid en werking. Zij hebben een satanische methode om te werken, geen ruwe middelen, die de mens wantrouwend zou maken, maar zachte, voortdurend herhaalde invloeden. Zij toch weten heel goed welk een invloed er uit gaat van hetgeen men steeds in de gedachten heeft. Maar de Heere heeft ons gewaarschuwd, hun listen zijn ons niet onbekend. Laat ons dan hier tegenover plaatsen wat Paulus zegt: **“En wij allen, met ongedekten aangezicht de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest”**. Klein is onze kracht, maar juist daarom moeten wij rekenen op de uitnemende grootheid Zijner kracht jegens ons die geloven.

De Weg der Behoudenis

IX. HOE KOMT DE GEVALLEN MENS TERUG TOT GOD?

IS DE MENS GEHEEL KRACHTELOOS EN BOOS?

Ons onderzoek over de gevallen mens, toont dat zijn toestand verschrikkelijk is. Onze vraag is nu: kan hij dat zelf inzien, kan hij zich zelf als zondaar erkennen? Vóór hij dat inziet, vóór hij zich bewust wordt dat hij iets derft, moet hij weten dat er iets is dat hem, ontbreekt. Vóór hij kan denken aan ongerechtigheid, moet hij iets weten van de gerechtigheid. In het kort, vóór alles moet hij iets van God kunnen kennen. Kan hij dat met de middelen waarover hij, door Gods genade, nog beschikt? Als sommige mensen God leren kennen en in Hem geloven, is dat, ten minste ten dele, uit hen, of is het God, Die ze, buiten hen om, zo beïnvloedt, dat ze wel moeten zien? Kan de “natuurlijke” mens zelf niets van God leren kennen, als God door de *uitwendige* dingen werkt, zonder bijzondere inwerking? Dat is de vraag.

Laat ons nagaan of er iets in de Schriften staat, dat ons hier helpt. Men kan zich allereerst afvragen of Adams kinderen nog iets hebben van het “beeld Gods”. Wij willen hier niet onderzoeken wat dat eigenlijk is, want dat zou ons veel te ver voeren. Wij vinden het genoeg op te merken, dat Gen. 9:6 doet veronderstellen, dat de mens na de zondvloed nog altijd iets van dat beeld had. Het bloed van mensen mocht niet vergoten worden omdat God de mensen naar Zijn beeld gemaakt had. Dat was niet alleen als herinnering aan het beeld, maar zeker omdat de mens dan nog iets van het beeld had.

Er is echter meer. Wij spraken al vaak over Rom. 3:23, maar nu moeten wij dit vers nog eens met bijzondere aandacht over lezen, na ook de Gr. tekst geraadpleegd te hebben. De St. vertaling zegt: “Zij derven de heerlijkheid Gods”. Het Gr. heeft echter niet “de” (è of tèn) maar “van de” (tès). Letterlijk staat er dus:

Rom. 3:23 (Gr.) ***“Zij derven van de (of “der”) heerlijkheid Gods”.***

Het woord “derven” drukt geen volledig niet-hebben uit. Men zie slechts Heb. 12:15: ***“dat niet iemand verachtere van de genade Gods”.*** Het woord “verachtere” is in het Gr. hetzelfde als in Rom. 3:23 door “derven” vertaald. Deze woorden worden tot gelovigen gesproken, die zeker iets hebben van de genade Gods. Rom. 3.23 zegt dus niet, dat alle mensen niet de minste heerlijkheid hebben, maar dat zij van de heerlijkheid niet genoeg hebben. Alle heerlijkheid is niet verdwenen: er blijft nog iets over van Gods beeld.

In elke positie is er een zekere mate van heerlijkheid. Als men die heeft, is er geen zonde. Als men van die heerlijkheid derft, is er zonde. zo met Adam: zolang hij naar zijn positie wandelde, dierf hij niet van de heerlijkheid der positie.

Maar zegt Rom. 5:6 niet dat wij eens “krachteloos” waren? Wat is “krachteloos”? Zeven maal geeft de St. Vert. het Gr. woord weer door “krank”, 17 maal door “zwak” en slechts in Rom. 5:6 door “krachteloos”. Uit al die teksten ziet men, dat het een toestand aangeeft, die verre van normaal is, maar nooit is de gedachte dat er in het geheel geen kracht meer zou zijn.

Men verwijst soms ook naar Gen. 6:5 en 8:21. De eerste tekst zegt eenvoudig, dat het mensdom vóór de vloed “alleenlijk boos was”. Noach was echter een uitzondering, hij vond genade in de des Heeren (v. 8) en was een “rechtvaardig, oprecht man” (v. 9). Daar wij van Noach afstammen, zijn die eerste woorden niet op ons toepasselijk.

De tweede tekst zegt niet dat de mens “*alleenlijk*” boos was, zoals Gen. 6:5, maar eenvoudig wat wij reeds in de Griekse Schriften gezien hebben: “Het gedichtsel van ’s mensen hart is boos van zijne jeugd aan”.

DE GEESTELIJKE DOOD.

Nu komen we tot de kwestie van de “geestelijke dood”. Eerst moeten we echter een paar woorden zeggen over “leven”.

De Schrift gebruikt voor “leven” de twee woorden “zoè” en “bios.”. Het eerste is het leven in zich zelf, de levenskracht. Het tweede is de openbaring van het leven.

Over “bios” zullen we hier niet veel zeggen. Dit woord kan de levenswijze aanduiden, zoals in Luk. 8:14; 1 Tim 2:2; 2 Tim. 2:4; 1 Joh. 2:16, ofwel wat tot het leven nodig is, zoals in Mark. 12:44; Luk. 8:43; 15:12, 30; 21:4; 1 Joh. 3:17.

Door “zoè” verstaat men de levenskracht die een organisme in werking zet en zo in gemeenschap stelt met zijn omgeving. Het is het omgekeerde van “thanatos”, dood, waar die kracht ontbreekt en het organisme dan ook niet meer kan werken.

Het ligt voor de hand onderscheid te maken tussen het gewone leven, de kracht die het stoffelijke lichaam in beweging zet en het geestelijke leven. Het eerste is voldoende om de mens in gemeenschap te stellen met de schepping. Het tweede is nodig om in gemeenschap te staan met God. Het eerste is nauw verwant met de ziel en de zinnen, het tweede met de geest. De volle ontplooiing van beide levens begint in de toekomstige aïon: die van de ziel zowel als die van de geest. Zij die tot de aardse sfeer behoren en dan op aarde leven, delen in de stoffelijke zegeningen van die aïon. De hemelse sfeer heeft deel aan het aionische leven.

Nu kan men ook voor de dood een dergelijk onderscheid maken. Er is allereerst de gewone dood, die het lichaam en de ziel treft en vervolgens de dood in verband met de geest. De eerste heeft tot gevolg dat er geen gemeenschap is met de schepping, de tweede dat er geen gemeenschap is met God. Beide zijn een gevolg der zonde, d.i. der ongerechtigheid. Men zou kunnen zeggen dat zij een “natuurlijk” gevolg der zonde zijn. Oordeel en straf zijn slechts voor bewuste en gewilde zonden (Heb. 10:26-32). Voor Adam was de dood een gevolg van oordeel; voor ons echter niet, want wij zijn niet verantwoordelijk voor de zonde. Door onze vleezen gemeenschap met Adam delen we in de gevolgen van het oordeel dat hem trof.

Alle leven komt van God. Als de gemeenschap verbroken is, moet de dood “van zelf”, maar daarom niet plotseling, volgen. God had tot Adam gezegd: “stervende zult gij sterven”. Dat duidt een proces aan. De afgehakte tak blijft nog een tijd leven, maar dat is eigenlijk maar een sterven. Het einde van de mens, die van God gescheiden leeft, is de dood, die lichaam, ziel en geest omvat. De Schrift spreekt daarom, ook van de behoudenis van de geest (1 Kor. 5:5).

Wij achten het onnodig hier teksten op te geven voor de gewone dood. De toestand waarin onze geest niet in betrekking staat met Gods Geest, wat men dan ook soms de “geestelijke dood” heeft genoemd, vinden wij in menige plaats aangegeven. zo b.v. in

Joh. 5:24 ***“Voorwaar, voorwaar zeg Ik 11: die Mijn woord hoort, en gelooft Hem, Die Mij gezonden heeft, die heeft het eeuwige leven, en komt niet in de verdoemenis, maar is uit den dood overgegaan in het leven”.***

1 Joh. 3:14 ***“Wij weten dat wij overgegaan zijn uit den dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben: die zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood”.***

Men meent ook dikwijls de “geestelijke dood” in Ef. 2:1, 5 en Kol. 2:13 te vinden. Laat ons deze teksten zo letterlijk mogelijk uit het Grieks vertalen:

Ef. 2:1 (Gr.) ***“En gij zijnde doden der (tois) misdaden en der (tais) zonden van u”.***

Ef. 2:5 (Gr.) ***“Zijnde wij doden der (tois) misdaden”.***

Kol. 2:13 (Gr.) ***“En gij doden zijnde der (tois) misdaden en der (tè) voorhuid des vleses van u”.***

Soms voegt een handschrift wel “in” bij, vóór “der”, doch in verreweg de meeste gevallen heeft men de tekst zoals we hem geven. Het is dus letterlijk “der zonden”, of “ten opzichte van de zonden” en niet “door de zonden”, “in de zonden” of “krachtens de zonden”. Het gaat hier niet over de vroegere toestand, toen ze nog in de zonden wandelden, maar over hun tegenwoordige toestand: nu ze als doden zijn ten opzichte van de zonden, er niet meer in leven, worden ze ook mede levend gemaakt. Als men een visie heeft van de bijzondere positie der Gemeente der verborgenheid, dan kan men inzien, dat in Ef. 2 en Kol. 2 van iets gesproken wordt, dat verder gaat dan hetgeen de hemelse sfeer kenmerkt. Het gaat namelijk verder dan het “der gezonde gestorven zijn” van Rom. 6:2. Het betreft niet alleen de wortel: de zondE, maar ook de vruchten: de zondEN. Daarom zegt dan ook Kol. 3:9: ***“Uitgedaan hebt de ouden mens met zijn werken.”***

Daar de meeste uitleggers hier denken aan de “geestelijke dood”, is het misschien nodig meer uitvoerig aan te geven waarom we ze hier niet kunnen volgen. Ten eerste moet men de geïnspireerde woorden geweld aandoen, want “der zonde” is wel “ten opzichte van de zonden” maar niet “door de zonden”. Ten tweede gebruikt 1 Petr. 2:24 ook “tais hamar-tiais” zoals Ef. 2:1 en kunnen we hier onmogelijk lezen: “opdat wij, door de zonden afgestorven zijnde”. Deze tekst laat duidelijk zien, ook aan hen die geen Grieks kennen, dat hier zowel als in Ef. en Kol. alleen “der zonden” gelezen kan worden. Ten derde moeten we in al de overige plaatsen, die het meest op die van Ef. en Kol. gelijken, ook “der” lezen. “Door” of “krachtens” past minder of is geheel onmogelijk. Men oordel zelf:

Rom. 6:2	<i>“Wij, die der (tè) zonde gestorven zijn”.</i>
Rom. 6:10	<i>“Dat is Hij der (tè) zonde eenmaal gestorven”.</i>
Rom. 6:11	<i>“Dat gij wel der (tè) zonde dood zijt”.</i>
Rom. 7:4	<i>“Gij zijt ook der (too) Wet gedood”. (Zie ook Gal. 2:19).</i>

Het verschil met Ef. en Kol. ligt alleen in het gebruik van het enkelvoud.

De reeds vermelde teksten (Joh. 5:24 en 1 Joh. 3:14) zijn echter voldoende om ons te leren dat de niet wedergeborenen “geestelijk dood” zijn in de zin, dat ze geen rechtstreekse gemeenschap hebben met God. Dit belet hen echter niet in contact te zijn met de schepping en in hun natuurlijke sfeer nog genoeg leven te hebben (al zijn ze “stervende” 1 Kor. 15:22) om iets van GóD te zien.

Wij besluiten dus, dat de Schrift niet zegt, dat de natuurlijke mens geheel krachteloos en boos is. Wij willen hier niet verder gaan dan de Schrift. In de sfeer waarin hij gekomen is, kan hij nog iets doen en onderscheidt zich in die zin van de dieren. Wat hij kan, gaan wij verder na.

REEKS I.

Het Profetische Woord

Nº 48.

KON. DER HEMELN EN KON. GODS SAMENVALLEND.

In de volgende plaatsen achten wij Kon. der hemelen en Kon.Gods samen te vallen. M. a. w. daarin is Kon.Gods slechts een andere benaming voor Kon. der hemelen.

- Mk. 4:11 *“... de verborgenheden van het Kon. Gods.”*
Mk. 4:26 *“Alzo is het Kon. Gods alsof een mens het zaad in de aarde wierp.”*
Mk. 4:30 *“Waarbij zullen wij het Kon. Gods vergelijken... bij een mosterdzaad.”*
Mk. 9:1 *“Voorwaar zeg Ik u, dat er sommigen zijn van degenen die hier staan, die den dood niet zullen smaken, totdat zij zullen hebben gezien, dat het Kon. Gods met kracht gekomen is.”* Het gaat hier over Christus’ verheerlijking, beeld van de majesteit, die Hij eenmaal in Zijn toekomst voor Israël zal hebben, 2 Petr. 2:16.
Mk. 9:47 *“... Het is u beter maar één oog hebbende in het Kon. Gods in te gaan, dan twee ogen hebbende in het helsche vuur geworpen te worden.”*
Mk. 10:14 *“Laat de kinderen tot Mij komen, en verhindert ze niet, der zulken is het Kon. Gods.”*
Mk. 10:15 *“Voorwaar zeg Ik u, zo wie het Kon. Gods niet ontvangt als een kind, die zal in hetzelfde geenszins ingaan.”*
Mk. 10:23 *“Hoe bezwaarlijk zullen zij die goed hebben, in het Kon. Gods inkomen.”*
Mk. 10:24 *“Kinderen, hoe zwaar is het, dat degenen, die op het goed hun betrouwen zetten, in het Kon. Gods ingaan.”*
Mk. 10:25 *“Het is lichter dat een kameel gaat door het oog van een naald, dan dat een rijke in het Kon. Gods inga.”*
Mk. 12:34 *“... Jezus zeide: Gij zijt niet verre van het Kon. Gods.”*
Mk. 14:25 *“Voorwaar zeg Ik u, dat Ik niet meer zal drinken van de vrucht des wijnstoks tot op dien dag, wanneer Ik dezelve nieuw zal drinken in het Kon. Gods.”*
Mk. 15:43 *“... Jozef ... een raadsheer, die ook zelf het Kon. Gods was verwachtende.”*

Deze term komt dus 14 maal voor in Markus.

Het woord “hemel” wordt dikwijls gebruikt voor God zelf, Wiens woning daar is, zie Ps. 73:9; Dan. 4:26; 2 Kron. 32:20; Mt. 21:25; Luk. 15:21.: Ik heb gezondigd tegen den hemel d. i., tegen God en voor u; Joh. 3:27. De Heere nu zal in het Aramees gesproken hebben van het Kon. d. H.. Mattheus, door Gods Geest geleid, heeft de term letterlijk vertaald, terwijl de andere evangeliën voor andere groepen bestemd, de betekenis vertaalden en spreken van Kon. Gods. Toch heeft de H. Geest in Mattheus’ evangelie ook ons willen leren dat er verschil is tussen K. d. H. en Kon. Gods en hiermee de basis gelegd voor latere onderscheidingen.

Dat Markus met Kon. Gods bedoelt het Kon. in Israël, dat zijn centrum zal hebben in Jeruzalem, waarbij de Davidische heerschappij wordt opgericht, blijkt uit Mk. 11:9, 10: ***“Hosanna, gezegend is Hij, Die komt in den naam des Heeren. Gezegend zij het Koninkrijk van onzen vader David, hetwelk komt in den naam des Heeren. Hosanna in de hoogste (hemelen).”***

Men ziet in welke gedachten sfeer het volk leefde. Het zag in Christus de Vorst van het Huis van David en dacht aan een herstel van Davids troon. Christus had en heeft daar naar Zijn geboorte recht op. Te algemeen denkt men nog, dat Israëls aardse verwachting van het Koninkrijk onjuist was. Maar waarom heeft Christus wel de Farizeën bestraft, die het juichen wilden verhinderen, maar niet de schare, die mede onder leiding Zijner discipelen, het deden? Dit is een duidelijk bewijs, dat Christus het, hiermee eens was en de verwachting juist was, al was de tijd nog niet daar. Het koninkrijk van Vader David is geen geestelijk, maar een letterlijk, geen hemels maar een aards rijk. Evenals David het Koninkrijk in Israël oprichtte na de nederlaag die de Filistijnen het land toegebracht hadden, zo zal Davids grote Zoon het rijk oprichten na, de tenietdoening van de Antichristus. Evenals Saul koning werd naar de keuze van het hart des volks, een koning als de volken, zo zal de Antichristus dat ook worden. Dan. 9:27 Daarna kwam David, de man naar Gods hart. Zo komt na des Antichristus' heerschappij over Israël de Man in Wie God al zijn welbehagen heeft, de wortel en het geslacht Davids.

Bij Lukas, die voor de Heidenen schreef die door Paulus van de afgoden tot, God bekeerd waren en Christus schetst als de Zoon des mensen, die dus voor de hele mensheid gekomen is, valt de term Kon. Gods samen met Kon. der hemelen in de volgende teksten:

- Luk. 4:43 ***“Maar Hij zeide: Ik moet ook anderen steden het evangelie van het Kon. Gods verkondigen.”***
- Luk. 6:20 ***“Zalig zijt gij armen, want uwer is het Kon. Gods”.***
- Luk. 7:28 ***“Want Ik zeg ulieden: Onder die van vrouwen geboren zijn, is niemand meerder profeet dan Johannes de Dooper, maar de minste (Gr. de Kleinere = de Jongere) in het Kon. Gods is meerder dan hij.”***
- Luk. 8:1 ***“... Hij reisde... predikende en verkondigende het evangelie van het Kon. Gods.”***
- Luk. 8:10 ***“... En Hij zeide: U is het gegeven de verborgenheden van het Kon. Gods te verstaan.”***
- Luk. 9:1, 2 ***“En Zijn 12 discipelen geroepen hebbende, gaf Hij hun kracht en macht over al de duivelen (demonen) en om ziekten te genezen en zond ze henen om te prediken het Kon. Gods.”***
- Luk. 9:11 ***“En de scharen, dat verstaande, volgde Hem; en Hij ontving ze en sprak tot Hen van het Kon. Gods, en die genezing van node hadden, maakte Hij gezond.”***
- Luk. 9:27 ***“En Ik zeg u, waarlijk, daar zijn sommigen dergenen, die hier staan, die de dood niet zullen smaken, totdat zij het Kon. Gods zullen gezien hebben.”***
- Luk. 9:60 ***“Maar Jezus zeide: Laat de doden hun doden begraven, doch gij ga heen en verkondig het Kon. Gods.”***
- Luk. 9:62 ***“En Jezus zeide tot hen: Niemand die zijn hand aan den ploeg slaat en omziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Kon. Gods.”***
- Luk. 10:9 ***“En geneest de zieken... en zegt tot hen: Het Kon. Gods is nabij gekomen.”***
- Luk. 10:11 ***“Nochtans zo weet, dat het Kon. Gods nabij gekomen is.”***
- Luk. 12:31 ***“Maar zoekt het Kon. Gods en alle deze dingen zullen u toegeworpen worden.”***
- Luk. 13:18 ***“Waarom is het Kon. Gods gelijk, en waarbij zal Ik het vergelijken? Het is***

- gelijk een mosterdzaad...”*
- Luk. 13:29 *“En daar zullen er komen van Oosten en Westen en zullen aanzitten in het Kon. Gods.”*
- Luk. 14:15 *“... Zalig is hij die brood eet in het Kon. Gods.” Luk. 16:16 “De Wet en de Profeten zijn tot op Johannes; van dien tijd af wordt het Kon. Gods verkondigd en een iegelijk doet geweld op hetzelfde.”*
- Luk. 18:16 *“Laat de kinderkens tot Mij komen en verhindert ze niet, want derzulken is het Kon. Gods.”*
- Luk. 18:17 *“Voorwaar zeg Ik u: zo wie het Kon. Gods niet zal ontvangen -als een kindeke, die zal geenszins in hetzelfde komen.”*
- Luk. 18:24, 25 *“Hoe bezwaarlijk zullen degenen die goed hebben, in het Kon. Gods ingaan, want het is lichter dat een kemel ga door het oog van een naald dan dat een rijke in het Kon. Gods inga.”*
- Luk. 18:29 *“Voorwaar zeg Ik u, dat er niemand is die verlaten heeft huis, of ouders, of vrouw, of kinderen om het Kon. Gods...”*
- Luk. 19:11 *“en omdat zij meenden, dat het Kon. Gods terstond zoude openbaar worde.”*
- Luk. 21:31 *“Alzo ook gij, wanneer gij deze dingen zult zien geschieden, zo weet dat het Kon. Gods nabij is”.*
- Luk. 22:18 *“Want Ik zeg u, dat Ik niet drinken zal van de vrucht des wijnstoks, totdat het Kon. Gods zal gekomen zijn.”*
- Luk. 22:16 *“Want Ik zeg u, dat Ik niet meer daarvan eten zal totdat het vervuld zal zijn in het Kon. Gods.”*
- Luk. 23:51 *“... die ook zelf het Kon. Gods verwachtte.”*
- Men ziet door vergelijking met de teksten in Mattheus, hoe Lukas telkens de naam Kon. Gods gebruikt voor K. d. H.

Hetzelfde doet Johannes in de twee teksten, waarin Kon. Gods voorkomt.

- Joh. 3:3 *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, tenzij dat iemand wederom (Gr. van boven) geboren worde, hij kan het Kon. Gods niet zien.”*
- Joh. 3:5 *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, zo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het Kon. Gods niet ingaan.”*

KON. DER HEMELN EN KON. GODS IN MATTHEUS.

In Mattheus komen vier teksten voor, waarin Kon. Gods staat en niet. K. d. H. Volgens de Nederlandshe Concordantie zijn het er vijf, volgens de Nieuwe Griekse vier.

- Mt. 6:33 *“Maar zoekt, eerst het Kon. Gods en Zijn gerechtigheid.”*
Hier staat volgens de oudste handschriften alleen Kon., niet Kon. Gods.
- Mt. 12:28 *“Maar indien Ik door den Geest Gods de duivelen (demonen) uitwerp, zo is dan het Kon. Gods tot u gekomen.”*
- Mt. 19:24 *“En wederom: zeg Ik u: Het is lichter, dat een kemel ga door het oog van een naald, dan dat een rijke inga in het Kon. Gods.”*
- Mt. 21:31 *“Voorwaar, Ik zeg u, dat de tollenaars en de hoeren u zullen voorgaan in het Kon. Gods.”*
- Mt. 21:43 *“Daarom, zeg Ik u lieden, dat het Kon. Gods van U zal weggenomen worden, en aan een volk gegeven, dat zijn vruchten voortbrengt.”*

Mattheus legt op deze wijze t. o. v. de evangeliën verband tussen K. d. H. en Kon. Gods. Dat het Kon. Gods een bredere betekenis kan hebben, komt bij hem evenwel ook uit.

We wezen er reeds op, dat het rijk en de heerschappij en de grootheid der koninkrijken *onder de ganse hemel*, aan het volk der heiligen des Allerhoogsten zal gegeven worden, zie Dan. 7:27. Dat is het Kon. der hemelen. Maar die Allerhoogste bezit niet alleen de aarde, maar ook de hemelen, Gen.14:19. Beide nu, hemelen en aarde, ja ook de hemel der hemelen vormen of maken deel uit van het Kon. Gods.

Het Kon. d. H. is een sfeer in het Kon. Gods. Wat tot het Kon. d. H. behoort, behoort ook tot het Kon. Gods. Maar het omgekeerde is nog niet steeds het geval. Niet alles wat tot het Kon. Gods behoort, behoort tot het Kon. d. H. Alle Amsterdammers zijn Nederlanders en behoren tot het Kon. der Nederlanden, maar niet alle Nederlanders zijn Amsterdammers. Amsterdam is een deel van Nederland, van het Kon. der Nederlanden.

In het “Onze Vader” vinden we beide koninkrijken aangeduid. Aldus: ***“Uw wil geschiede gelijk in den hemel Alzo ook op aarde.”***

Als Gods wil op aarde geschiedt, is het K. d. H. d.i. *van* of *uit* de hemelen met kracht gekomen. Thans is dit deel van het Kon. Gods nog in grote opstand tegen Hem; en is het nabije Kon. d. H. terug geweken, waar Zijn Koning naar een ver land gegaan is om het te ontvangen en het volk verstrooid is. Bezien we nu Mt. 19:24 en 21:43 dan is er o. i. niet veel of geen verschil. Beide sferen vallen samen.

Mt. 19:20, 24 ***“Voorwaar Ik zeg u, dat een rijke bezwaarlijk in het K. d. H. zal ingaan. En wederom zeg Ik u: Het is lichter dat een kameel ga door het oog van een naald, dan dat een rijke inga in het Kon. Gods.”*** Plaatsen we hiernaast Luk. 18:24 en 25. ***“Hoe bezwaarlijk zullen degenen, die goed hebben, in het Kon. Gods ingaan, want het is lichter, dat een kameel ga door het oog van een naald dan dat een rijke in het Kon. Gods inga.”***

Beide evangelisten spreken hier van de rijke jongeling. Waar Mattheus herhaalt: “Wederom...” blijkt hoe de sferen hier samenvallen. Hier geeft de Heilige Geest, ons de brug van Kon. Gods tot Kon. d. H.; ze staan niet los, naast of boven elkaar, neen, ze grijpen in elkaar in. Hetzelfde vinden we nog eens, en wel in Mt. 21:43: Het Kon. Gods zal van Israël weggenomen worden en aan een volk gegeven worden dat zijn vruchten voortbrengt. De wijngaard is Israël, dat behoort tot het K. d. H. De Geest geeft ons deze twee teksten om de sferen in elkaar vast te leggen. Men mocht menen, dat het K. d. H. geheel los was van of stond buiten het Kon. Gods.

Een voorbeeld ter opheldering.

Men kan zeggen: Het is bezwaarlijk om zonder bewijs van Nederlanderschap naar Antwerpen te gaan. Het is gemakkelijker Nederland zonder legitimatiepapieren te doorkruisen, dan zonder bewijs van Nederlandschap per officiële reisgelegenheid België binnen te komen. Volgt uit deze zinnen nu, dat Antwerpen = België? Voor hem die aardrijkskundige kennis heeft, niet. Antwerpen is een deel van België. In onze zinnen letten we echter niet op hetgeen beide doet verschillen, maar op wat ze verenigt: ’t Is alles Belgisch gebied. zo ook in Mt.

Alles wordt omvat, door de term Kon. Gods. Maar Kon. der hemelen is een sfeer daarin. Nu letten we echter niet op wat ze onderscheidt, maar op wat hier het samenvallende is. En dat samenvallende is, dat de rijke moeilijk zal ingaan in het Kon. der hemelen. Waar dat een deel is van het Kon. Gods, kunnen we het ook Kon. Gods noemen. Als we maar in het oog houden welk deel van het Kon. Gods hier bedoeld wordt. Want Paulus schrijft de rijken, milddadig te zijn in de wereld. Die behoorden ook **tot het Kon. Gods**, maar niet tot het deel van het Kon. Gods dat hier Kon. der hemelen genoemd wordt.

Voor we van deze tekst afstappen, bezien we waarin het bezwaarlijke bestaat. Tevens blijkt dan, hoe we nu in een andere bedeling staan.

Men weet hoe in het Jubeljaar alles tot de bezitters wederkeerde, behalve de verkochte huizen in de steden, Lev. 25:13- 15, 28, 29. De Israëliet kon dus alleen tijdelijk verarmen of tijdelijk bezittingen hebben buiten zijn erfdeel. De rijke jongeling nu had vele goederen en wilde daarvan geen afstand doen. Toch moest dat volgens de Wet. Daarom zegt de Heere hem alles te verkopen. Dan zou hij een schat hebben in de hemel, d.i. in de tijd en de bedeling als de hemel op aarde heerst, dus in het Messiaanse rijk. Nu blijkt, dat hij het 10^e gebod niet in praktijk brengt: Gij zult niet begeren... iets dat uws naasten is. Hij gaat bedroefd heen. En dan zegt de Heere Jezus de woorden van onze tekst, en leert hoe de rijke die goederen heeft, bezwaarlijk zal ingaan. Hij kan hoogstens met zijn eigen erfdeel ingaan want in het Messiaanse rijk wordt het land opnieuw verdeeld, zie Ez. 48:23-29. Licht dat erfdeel in de voor de stam aangewezen strook, misschien kan hij het behouden. Maar meer ook niet. Alle andere goederen moeten afgelegd worden, evenals de kameel ontladen werd als de hoofddeuren der poort gesloten waren om door de kleine te kunnen gaan, die naast de hoofdingang was en naald heette. De karavaan die te laat kwam; om door de poort in te gaan, zag zich verplicht alles af te laden en de kamelen ongeladen door de naald te laten door kruipen. zo zal de rijke met goederen alle goed moeten afstaan. Zo deed Barnabas in Hand.4:36, 37. Hij volgde de raad van Christus op en verkocht zijn goederen om het geld de armen te geven. Levieten hadden in het geheel geen goederen buiten de steden die hun ter woning waren aangewezen.

De andere twee teksten doen meer het onderscheid gevoelen. Waar deze twee verenigen, onderscheiden Mt. 12:28 en 21:31. Christus wierp de demonen uit. Dat behoorde ook tot het K. d. H. wat de gezondmaking betrof. Maar ook tot het Kon. Gods, daar de demonen niet tot de aardse sfeer, maar tot de hemelen behoren of behoord hebben.

In dat opzicht was dus het Kon. Gods nabij gekomen. Gods wil geschiedde hier op aarde door verdrijving der demonen. En om dat aan te tonen, gebruikt Mattheus de term Kon. Gods. Evenzo in Mt. 21, waar de Heere spreekt over het voorgaan van tollenaars en hoeren. In het K. d. H. hadden deze feitelijk geen plaats. Toch gingen zij voor in het Kon. Gods. Hier zien we duidelijk de andere sfeer. Het K. d. H. is het rijk waar een koning zal regeren in gerechtigheid. In het Kon. Gods is God de Alles beheerser. En waar het schepsel van Hem vervreemd en afgedwaald is, zoekt Hij voor dat Kon. tevens hetgeen verloren was, Om tot het Kon. Gods in te gaan moet de opstand, waar die plaats heeft gehad, gebroken worden, de vijanden met God verzoend. Zo ligt het in de lijn van dat Kon. om Christus als Priester te zien. Voor het K. d. H. is Hij Davids Zoon, Die van zee tot zee zal regeren en de ellendigen recht doen. Voor het Kon. Gods is Hij Abrahams zoon, Die Zich geeft om Zich met God te verzoenen. In Zijn Persoon liggen beide sferen begrepen; in Zijn ambten worden ze openbaar. Waar hoeren en tollenaars Hem gehoor gaven, gingen zij voor. Zij kwamen tot waar schuldbesef en hadden Christus niet alleen als Zoon van David nodig, maar ook als Zoon van Abraham. Zij zetten de eerste treden op de weg van de rechtvaardigmaking des geloofs. De uitwerking van dat punt is voor later.

DE DOOP VAN JOHANNES.

De doop van Johannes was iets uit de hemel, dat is iets nieuws, of iets dat een nieuw stempel zette op de tijd. Hij kwam om het nabije K. d. H. aan te kondigen, Mt. 3:1-2 en doopt in water. Men vertale niet “met water”; dat is Westerse dogmatiek. Johannes dompelde in water. Het was de doop der bekering tot vergeving der zonden Mk. 1:4. Die zonden vloeiden voort uit het niet houden van het eerste verbond. Zonde betekent doelmissing. Israël nu had ook zijn doel gemist. Dat moest het belijden. Door het zenden van Johannes bewijst de Heere Zijn genade en barmhartigheid. Hij wil een nieuw verbond maken. De “toekomstige toorn” is de toorn over hen, die God ongehoorzaam zijn. Hij zou en zal komen voor de oprichting van het

K. d. H. op aarde Mal. 4:1; 1 Thess. 1:10; 2:16; 5:3. Hij geldt allereerst Israël. De toekomstige toorn is begin van de dag des Heeren, waarin Hij alle hovaardige en hoge en verhevene vernederen zal, Jes. 2:12 e. v. Door de toekomstige toorn wordt het Koninkrijk van God en van Zijn Christus, Op. 11:15.

De waterdoop van Johannes zet dus voorop, dat er zonde is. Die zonde wordt verpersoonlijkt tot schuld en moet beleden worden. Zie de klassen die tot Johannes komen, Luk. 3:10-14. De waterdoop was alleen geoorloofd bij schuldbelijdenis, zie Mt. 3:6. De Farizeeën en Sadduceeën die ook gedoopt wilden worden, zagen zich dit geweigerd. De waterdoop is geen formule of ceremonie tot inlijving in enige corporatie, maar werd geeist tot ingang in het K. d. H. Ook dat is niet in het oog gehouden. Bekering, belijdenis van zonde en waterdoop golden Israël. Van daar ook de belofte van de doop in heilige geest die er direct op volgt Mt. 3:11. **“Die na mij komt... Die zal u in heilige geest en in vuur dopen.”** Was de waterdoop de erkenning, de geestesdoop was de uitbranding der zonde.

Het woord Heilige Geest wordt in onze Bijbel met een hoofdletter geschreven. Men meent vaak dat hier de derde Persoon in Gods Wezen bedoeld wordt. Dat is hier echter geenszins het geval. Hier wordt niet de Geest als Gever maar als gave bedoeld. Men leze dan ook: heilige geest en zie daarin de *kracht uit de hoogte* Luk. 24:49. Zie Hand. 1:4, 5; 2:3; 8:15. Die heilige geest was voorzeggd in Joël 2:28. Hij diende ter reiniging (de dorsvloer doorzuiveren). De bloedschulden van Jeruzalem moesten verdreven worden door de geest des oordeels en de geest der uitbranding, Jes. 4:4. In deze tekst (Jes. 4:4) zien we de beide dingen genoemd, die Johannes ook noemt, maar met wat andere woorden. Hij spreekt over heilige geest en vuur. Dit is een stijlfiguur d.i. een taaluitdrukking, waardoor men met twee woorden één zaak of begrip neerschrijft. Men noemt dat de stijlfiguur **Hendiadis** d.i. twee voor één. Heilige geest en vuur betekent met een vurige, dat is reinigende heilige geest. De uitbranding van Jes. 4:4 zit dan in het vuur van Matth. 3:11 en oordeel in geest des oordeels. Het heilige staat hier tegenover het onheilige dat geoordeeld wordt, het onreine de drek der dochter Sions tegenover het reinigende. De waterdoop wordt gevolgd door de vuurdoop. En moest dat worden, anders was de bekering een geveinsde of onvoldoende. We zien daar een voorbeeld van in Hand. 8. Simon de Tovenaar werd wel gedoopt 8:3, maar ontving geen heilige geest vs. 19-24. Hij kreeg geen deel aan deze gave Gods. Als we nu nog in de bedeling van de waterdoop leefden, zou deze, en dan na belijdenis van zonden dus bij min of meer bewuste personen gevolgd moeten worden door de gaven van heilige geest, gaven die het hart louterden, het stenen hart verteerden, het vlezen hart baarden en inlijfden in het Nieuwe verbond. De geest der uitbranding werd dan bron van levenswater. De rots des harten werd geopend en stromen van levend water zouden uit het binnenste vloeien, Joh. 7:38, 39.

Waar de Heilige Geest thans niet aldus werkt maar er *verscheidenheid* der bedieningen is, 1 Cor. 12:6, is dit een bewijs, dat de bedeling veranderd, ja voortgeschreden is; van het zichtbare komen we tot het onzichtbare, van de waterdoop in de evangeliën ging het door water- en geestesdoop in de Handelingen tot de éne doop in Efezen, die des Geestes, Ef. 4. De reiniging des heiligen geestes in Israël zou en zal voorafgaan aan de toekomstige toorn, waarin de verterende macht van de geest zal openbaar worden, want met de adem! (Hebr. roeach = geest) Zijner lippen zal Christus de goddeloze doden Jes. 11; 2 Thess. 2:8; Op. 19:21.

Dat alles is nu uitgesteld. En de doop in water en die van heilige geest en in vuur zijn opgeschort tot de tijden der wederoprichting aller dingen, door de profeten vermeld. Thans werkt de Geest door mede te doen sterven, mede te doen opstaan, mede in de hemel te zetten, door tot mede lichaam te vormen. Hij doet dit als God Die inwerkt. Kol. 2:13.

Wat de Konkordantie leert

Overtuiging.

Wat moeten wij denken van Joh. 16:8 “En die (de Heilige Geest), gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde...”? De Heilige Geest is gekomen en toch is de wereld *niet* overtuigd van zonde. Zelfs Israël werd niet overtuigd. Moet men het alleen als iets toekomstigs aanzien? Maar heel het hoofdstuk betreft dingen, die toen aanstaande waren en ook werkelijk gebeurd zijn. Het is een lastig vraagstuk voor hen die geloven dat de gehele Schrift letterlijk door God geïnspireerd is.

En toch is de oplossing eenvoudig, als men er maar aan denkt dat de *vertaling* der Schrift niet geïnspireerd is. Komt men dan voor zo’n moeilijkheid, dan ga men onmiddellijk terug tot de gezonde woorden van de Heilige Geest. Wij zoeken dus “overtuigen” op in de Concordantie en vinden dat het in Joh. 16:8 de vertaling is van een Grieks woord “elegkoo” (uitgesproken: elenkoo). Datzelfde woord komt ook voor in de volgende plaatsen, die wij aandachtig onderzoeken:

Elegkoo.

Mat. 18:15	<i>“Maar indien uw broeder tegen u gezondigd heeft, ga heen en bestraf hem tussen u en hem alleen.”</i>
Luk. 3:19	<i>“Maar als Herodes, de viervorst, van hem bestraft werd, om Herodias’ wil...”</i>
Joh. 3:20	<i>“Want een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, opdat zijne werken niet bestraft worden.”</i>
Joh. 8:46	<i>“Wie van u overtuigt Mij van zonde?”</i>
Joh. 16:8	<i>“En Die, gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel.”</i>
1 Kor. 14:24	<i>“Maar indien zij allen profeteerden, en een ongelovige of ongeleerde inkwame, die wordt van allen overtuigd en hij wordt van allen geoordeeld.”</i>
Ef. 5:11	<i>“En hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis, maar bestraft ze ook veeleer.”</i>
Ef. 5:13	<i>“Maar al deze dingen, van het licht bestraft zijnde, worden openbaar; want al wat openbaar maakt, is licht.”</i>
1Tim. 5:20	<i>“Bestraf die zondigen in tegenwoordigheid van allen, opdat ook de anderen vreze mogen hebben.”</i>
1Tim. 4:2	<i>“Predik het woord, houd aan tijdiglijk, ontijdiglijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer”.</i>
Tit. 1:9	<i>“Die vasthoudt aan het getrouwe woord, dat naar de leer is, opdat hij machtig zij, beide om te vermanen door de gezonde leer, en om de tegensprekers te wederleggen.”</i>
Tit. 1:13	<i>“Daarom bestraf hen scherpelijk, opdat zij gezond mogen zijn in het geloof.”</i>
Tit. 2:15	<i>“Spreek dit, en vermaan, en bestraf met allen ernst.”</i>
Heb. 12:5	<i>“Mijn zoon! acht niet klein de kastijding des Heeren, en bezwijk niet, als gij van Hem bestraft wordt.”</i>
Jak. 2:9	<i>“Maar indien gij de persoon aanneemt, zo doet gij zonde, en wordt door de Wet bestraft als overtreders.”</i>
Jud. 15	<i>“Om gericht te houden tegen allen, en te straffen alle goddelozen onder hen.”</i>

Op. 3:19 ***“Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik, wees dan ijverig, en bekeer u.”***

Men kan ook nog de volgende woorden onderzoeken:

Elegxis.

2 Petr. 2:16 ***“Maar hij (Balaam) heeft de bestraffing zijner ongerechtigheid gehad.”***

Elegmos.

2 Tim. 3:16 ***“Al de Schrift is van God ingegeven, en in nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is.”***

Elegkos.

Heb. 11:1 ***“Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet.”***

De Statenvertaling gebruikt dus: bestraffen, overtuigen, wederleggen, straffen en bewijzen. Als wij nu aan Joh. 16:8 denken, dan ziet men dat dit vers een heel andere betekenis krijgt als wij hier b.v. ofwel bestraffen ofwel bewijzen gebruiken. Wie zal nu beslissen welk woord wij moeten kiezen? Is het hier weer niet raadzaam ons zo veel mogelijk aan een enkel woord te houden, of ten minste in al die verzen dezelfde betekenis te gebruiken?

Als men al die teksten nagaat, dan komt men tot de conclusie dat de algemene betekenis van “elegkoo” is: de feiten aan het licht te brengen, het bewijs geven. Dat er een “overtuiging” of een bestraffing uit volgt is zeer wel mogelijk, maar wordt niet noodzakelijk door het woord uitgedrukt. Wij hebben waarschijnlijk geen goed Nederlands woord voor “elegkoo”, maar dat is geen verontschuldiging om woorden te gebruiken, die er een andere gedachte bij voegen zonder de lezer daarover in te lichten. In Joh. 8:46 gaat het over het bewijs geven van Christus’ zonde. In 1 Kor. 14:24 wordt gesproken over het voorlichten van ongelovigen. Daardoor konden zij ook “overtuigd” worden, maar dat wordt dan bijzonder in het volgende vers behandeld. Al worden allerlei waarheden aan het licht gebracht, daarom is iemand nog niet “overtuigd” in de zin, dat hij die dingen als zodanig erkent.

Zo is het ook met Joh. 16:8. De Heilige Geest zal het bewijs geven van zonde, maar daarom zal de wereld nog niet erkennen, dat ze zondig is. Vs. 9 voegt er dan ook wat bij: “Aangaande zonde, omdat zij niet (ou) tot-in (eis) Mij geloven”. Het feit dat ze niet tot-in Christus geloven, is een bewijs van hun zonde. Van een “overtuigen” wordt hier absoluut niet gesproken, maar er wordt integendeel gezegd, dat ze in het geheel niet zullen geloven tot-in Christus. De Heere Jezus bidt dan ook niet voor de wereld (Joh. 17:9). 1 Kor. 14:21 bevestigt dat zelfs de bijzondere geestesgaven van Handelingen niet voldoende zijn om de ongelovigen naar God te doen luisteren. Geloof tot-in Christus kan eerst komen na de wedergeboorte en deze volgt op geloof en bekering tot God. (1)

Men ziet uit het voorgaande ook dat er in Joh. 16:8 geen grond is om, zoals sommigen dat doen, te veronderstellen dat er nu maar één zonde wordt toegerekend: het niet geloven in Christus, en dat alle andere zonden niet meer tellen. Het niet in Christus geloven is niet wat hier onder “zonde” verstaan wordt, maar is het feit dat aan het licht brengt dat de zonde er is. En deze omvat alle mogelijke zonden.

(1) Zie “Omkeren” Deel III N¹ 12 en “De Weg der Behoudenis”.

Het middelpunt van ons leven

In ons zonnestelsel heeft de zon een centrale positie. Daarom heen wentelen zich de planeten en het geheel is een getuige van Gods macht en wijsheid. Vroeger dacht men, steunende op de bedriegelijke indrukken der zinnen, dat de aarde het middelpunt was. Welk een armelijke wereld had men toen, met een klein koud hemellichaam als de aarde als centrum! Hoeveel heerlijker bleek het te zijn toen men een juister blik kreeg op dit zonnestelsel en inzag dat het middelpunt een warme bron van licht en kracht was, zoveel duizenden malen groter dan de aarde

Zo gaat het ook met ons leven. Ten slotte zien de meesten zichzelf aan als het centrum: der wereld. Dat geschiedt ten deel onbewust, maar praktisch komt hun denken en handelen daar toch op neer. Of anders is het een medemens, of een stelsel, of een leer die het middelpunt vormt. Men denkt meestal maar aan zijn eigen zegeningen, aan wat men kan krijgen, aan wat wij menen goed te zijn. Van zelf voelt men zich zeer ongelukkig. Men acht zich miskend, verwaarloosd. Men is afgunstig op wat anderen hebben. Vermaningen duldt men niet. Hoe diep treurig! Van een die niet in God gelooft, kan men zulks nog begrijpen, maar van een gelovige? De menselijke rede reeds zegt wat anders.

Waarom niet van ons zelf geheel af gezien en onze blikken gericht op Hem, die onze Zon moet zijn? Hij moet het middelpunt onzer wereld zijn. Alle dingen moeten om Hem gaan, niet om ons. Wij moeten niet steeds zoeken naar wat ons kan zegenen, maar naar wat Hem kan verheerlijken. Hoe treurig was het voor Paulus te moeten zeggen **“maar zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Christus Jezus is”** (Fil. 2:21). Hij kwam met nieuwe openbaringen van Gods genade, maar de mensen waren bang iets te verliezen van hun vroegere zegeningen. Is het nu nog niet zo? Steeds brengt men alles tot zich zelf terug. Is er wel zegen op? Ziet men wel vruchten? Voor Schriftonderzoek heeft men geen tijd. Mensen wil men wel tot zegen zijn, maar dan op een wijze die men zelf het beste meent te zijn. Het doel is niet meer Hem te verheerlijken. Men houdt zich maar aan de overlevering of wat die of die gezegd heeft. Men maakt er een leer van en wil nu maar met rust gelaten worden en genieten. Men spreekt wel over het verheerlijken van God, maar in feite laat men Zijn Woord liggen, is men tevreden met de bereikte resultaten van onderzoek, en denkt meer aan zichzelf dan aan Hem.

En toch is alles door de Heere gewrocht om Zijns Zelfs wil (Spr. 16:4). Alle dingen zijn tot Hem (Rom. 11:36). Hij is waardig de heerlijkheid te ontvangen (Op. 4:11). Zien wij genoeg op het doel der schepping of zijn we te veel bezig met de schepselen?

Maar, zegt iemand, met mij is het in orde, ik heb Jezus als mijn middelpunt. En dan spreekt men van tekenen die verkregen werden als goedkeuring, van krachten, verschijningen en mededelingen. Wat is de zaak? Men heeft “Jezus”, maar niet “Christus Jezus;” Die nu boven alles aan Gods rechterhand zit. Men leeft in een andere bedeling en roemt op de voorrechten die aan anderen gegeven waren. Is dat God verheerlijken? Liever met Paulus een leven van verdrukking, dat schijnbaar uitloopt op niets, (daar allen hem verlaten) liever geen zichtbare zegen, dan te vermengen wat God gescheiden heeft en te rekenen op dingen die niet voor ons bestemd zijn. Onze vraag zij steeds: Wat zegt de Schrift, recht gesneden? Zo alleen zullen wij Hem kunnen verheerlijken, niet naar onze gedachte, maar naar Zijn wil.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.